

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଫେବୃଆରୀ ୨୦୨୩ ସଂଖ୍ୟା

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ଦ୍ରାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

ଡା. ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଢ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍

ପ୍ଲଟ୍ ସଂ: ୨୦୨, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୬୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ : ୭୦୦୮୫୭୭୦୮୫ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ୱ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଢ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ପାଦକ କିମ୍ବା ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପତ୍ରିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ଚାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସବୁକ ଏବଂ ଟ୍ୱିଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ପବିତ୍ର ଶିବରାତ୍ରୀ ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ୱାନ
ଇ-ପତ୍ରିକାର ସମସ୍ତ ଶୁଭେଚ୍ଛୁଙ୍କୁ
ହାର୍ଦ୍ଦିକ ଅଭିନନ୍ଦନ

ସୂଚୀପତ୍ର

ସଂପାଦକୀୟ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

୯

ଗଳ୍ପ ବିଭାଗ

୨୧

ବ୍ୟାଘ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ନୀଳ ଆଲୋକ-୨୮

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

୨୨

ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ - ୨

ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

୩୪

ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶା

କିଶୋର ଆକାଶ

୩୭

ଧକା

ଦେବାଈନ ମେହେର

୫୦

ମଙ୍ଗଳବାଦ୍ୟ ଅନ୍ତରାଳେ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

୫୨

ଅକୁହା କଥା

ସୁବ୍ରତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ

୫୬

ଅସହଜ

ସରୋଜ କୁମାର ସାହୁ

୫୯

ସୁରୁନା

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପଲେଇ

୬୧

କୁଳୁ ବରଗଛ - ୧

କିଷାନ ମହାକୁର

୬୫

କବିତା ବିଭାଗ

୨୦

ଜିଜ୍ଞାସା

ଶିବ ନାରାୟଣ ଦାଶ

୭୪

ଶୁଶାନ

ସ୍ୱର୍ଗତ ଶ୍ରୀ ମାୟାଧର ଦାଶ

୭୬

ଦିନ ଗଡ଼େ, ରାତି ପୁଣି ଆସୁଛି

ତାରା ପ୍ରସାଦ ଜେନା

୮୦

ଆଜିର ଯୁବପୀଢ଼ି ଓ ଭ୍ୟାଲେଷ୍ଟାଇନ୍ ତେ	ଅମୃତ ନାରାୟଣ ଶତପଥୀ	୮୧
କୋଳ	ସୁହଂସ ଭୋଇ	୮୩
ଗଢ଼ି ଜାଣିଲେ ସବୁ ସୁନ୍ଦର	ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୮୫
ଜୀବନ	ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଧରୁଆ	୮୭
ଓଡ଼ିଆ ବୀର ପାଇକ	କୁନା ସେଠୀ	୮୭
ଶେଷ ଉପହାର	ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ	୮୯
ମନ ପ୍ରଜାପତି	ନିରୁପମା ପାଣି	୯୦
ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଟିଆଁ	ପ୍ରକାଶ କୁମାର ଚାନ୍ଦ	୯୧
ସଂକ୍ରାନ୍ତି ବିଶେଷ ମକର	ଦୀନବଂଧୁ ବେଜ	୯୨
ବାକି କଥା ହେବି ପରେ	ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ପରିଡ଼ା	୯୪
ମାଁ ଗଙ୍ଗା	ଅଲେଖ ମେହେର	୯୫
ପଙ୍କଜ ଯୋନି ତନୁଜା	ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ	୯୬
ଜାଗର	ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ମହାରଣା	୯୭
ନାରୀ	କୁନାଳ ମଲ୍ଲିକ	୯୮
ଏ ମନ ଦର୍ପଣ	ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୯୯
ପ୍ରିୟା	ଦିବାକର ନାୟକ	୧୦୦
ମୃତ୍ୟୁ	ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଭୋଇ	୧୦୧

ବିଜ୍ଞାପନ	ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ପାତ୍ର	୧୦୪
ସ୍ମୃତି	ଜ୍ୟୋତି ରଞ୍ଜନ ଯତି	୧୦୫
କରିବୁ ନାହିଁ ଅନର୍ଥ	ନରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ବେହେରା	୧୦୭
ମୋର କଣ ହେବ	ବନବିହାରୀ ମିଶ୍ର	୧୦୯
ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ	ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ	୧୧୧
ବେଳାଭୂମି ଚିହ୍ନ	ଆଶୁତୋଷ ମେହେର	୧୧୩
ଜୀବନ ହିଁ ଏକ ବ୍ୟାକରଣ	ରଞ୍ଜିତା ରାଉଳ	୧୧୪
ପ୍ରେମ ଦର୍ପଣ	ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି	୧୧୬
ତୁମରି ମହିମା	ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ	୧୧୮
ସନ୍ଦେହର ନୀଡ଼	ଆଦରମଣି ପ୍ରଧାନ	୧୧୯
ଦେଖାଦିଅ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ	ବାଲାଜୀ ସେଠୀ	୧୨୦
ଲୁହ	ବର୍ଷାରାଣୀ ମହାମଲ୍ଲିକ	୧୨୧
ମନର ମଣିଷ	ସରୋଜ କୁମାର ସାହୁ	୧୨୩
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା	ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର	୧୨୪
କଳଙ୍କ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ନାଥ	୧୨୬
ଜୀବନ ସାଥୀ	ରାକେଶ ଭୋକ୍ତା	୧୨୭
ସଂସାରକୁ ମୋର ତମେ ହିଁ ଭରସା	ପଙ୍କଜ କୁମାର ମଙ୍ଗଳ	୧୨୮

ତୁମେ	ଦିନେଶ ମେହେର	୧୩୧
ବିକଳାଙ୍ଗ	ଆୟୁଷ ବଡ଼ାଇ	୧୩୩
ଅଭୁଲା ପ୍ରେମ	ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାରିକ	୧୩୫
ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟ	ପ୍ରଗନ୍ କୁମାର ପାତ୍ର	୧୩୬
ତୁମ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୩୭
ଦିବ୍ୟ ସୃଜନୀ	କିଷାନ ମହାକୁର	୧୩୮
ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନ	ସୁରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଢ଼ୀ	୧୩୯
କେ ବୁଝିବ ଚାଷୀ ଦୁଃଖ	ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ରାଉତ	୧୪୧
ମାଆ ବୀଣାପାଣି	ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ	୧୪୨
ଆଖି	କଲ୍ୟାଣୀ ଦାଶ	୧୪୪
ତମ ଦେହ	ଡା ନୀଳମାଧବ କର	୧୪୫
ମାଗଣା ଖିଆଙ୍କୁ ଦୂରୁ ଜୁହାର	ରାଧାମୋହନ ପୂଜାହାରୀ	୧୪୬
ମାତା ପ୍ରଣୋଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ	ଦଣ୍ଡାସି ପ୍ରଧାନ	୧୪୯
ମୋ ଜନ୍ମଦିନ	ରାକେଶ ମୁଦୁଲି	୧୫୩
ଲୋକଭାଷା ବିଭାଗ		୧୫୪
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାନ୍	ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର	୧୫୫
ନୂଆଁ ସକାଲ୍	ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର	୧୫୮

ମୁନୁଷ୍ ଜୀବନର ନିଦାନ	ସୁନୀଲ କୁମାର ଅଗସ୍ତି	୧୭୦
ସୋର ଲାଗୁଛେ ମୋର ଗାଁ	ବର୍ଷାରାଣୀ ମହାମଲ୍ଲିକ	୧୭୨

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

୧୭୪

ମାଘ ସପ୍ତମୀ	ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ	୧୭୬
ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମୟବୋଧ	ଡଃ ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଶୋୟୀ	୧୭୦
ଜାତୀୟ ଯୁବ ଦିବସ	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	୧୭୩
ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ	ପବିତ୍ରା ଧଳ ମଲ୍ଲିକ	୧୭୮
ବିପ୍ଳବୀ ଭଗତ ସିଂ	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ରାଉତ	୧୮୮
ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ସାଂଘାତିକ	ଶଙ୍କର ବିଶ୍ୱାଳ	୧୯୩
ଆମେ କଣ ସତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ?	ଅନନ୍ତ କୁମାର	୧୯୬
ରହସ୍ୟମୟ ଇତିହାସ	ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ୱିବେଦୀ	୧୯୯

ବିଶେଷ ସୂଚନା

୨୦୨

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଓଡ଼ିଆ ଯୁଗ୍ମାବ୍ ଚ୍ୟାନେଲ୍ ଆଜି ହିଁ ସବସ୍ଥାଇବ୍ କରନ୍ତୁ । ଏବଂ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ସୁନିର୍ବାଚିତ କଥା କାହାଣୀ ସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଆନ୍ତୁ ।

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ସମ୍ପାଦକଙ୍କ କଲମରୁ...

ନମସ୍କାର

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ
ପଟ୍ଟନାୟକ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଫେବୃଆରୀ ୨୦୨୩ ସଂସ୍କରଣ ସହିତ ମୁଁ ଉପସ୍ଥିତ । ବର୍ଷ ୨୦୦୬ ଫେବୃଆରୀରେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଅର୍ଥାତ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ପୁଣି ବର୍ଷଟିଏ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲା । ଅବଶ୍ୟ ଅଷ୍ଟାଦଶ ବର୍ଷରେ ଆହ୍ୱାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁବସୁଲଭ ଉଦ୍ଦାମତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ଅନେକ ଅନେକ ନୂତନ ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଏହାକୁ ଆହୁରି ସମୃଦ୍ଧ କରିବା ନିଶ୍ଚିତ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ସହ ଅନେକ ନବୀନ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଆଗମନ ଆମ ପତ୍ରିକାକୁ ପୁନଶ୍ଚ ନୂତନ ଉର୍ଦ୍ଧାରେ ଭରି ଦେଉଛି । ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭଲପାଇବା ହିଁ ଏହି ପତ୍ରିକାର ଦୀର୍ଘଜୀବନର ରହସ୍ୟ ।

ବିଦେଶରେ ରହୁଥିବା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାଭାଷୀ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ପତ୍ରିକାଟିଏ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା, ଆହ୍ୱାନ ଯାହା ଅଦ୍ୟବଧି ଅଠର ବର୍ଷ ଅନବରତ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଏକ ରେକର୍ଡ୍ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଆମ ଭାଷା କେତେ ସମୃଦ୍ଧ ତାହା ପ୍ରମାଣ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ । ଅସଂଖ୍ୟ ଉଦୀୟମାନ ତଥା ପ୍ରବୀଣ ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କ କୃତିକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବାର ସଫଳ ଉଦ୍ୟମ

କରେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା । ସର୍ବଦା ନବୀନ ଲେଖିକା ଓ ଲେଖକ ମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହି ପତ୍ରିକାକୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଏବଂ ଲୋକପ୍ରିୟ କରିଛି । ଜଣେ ସାହିତ୍ୟିକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ରପତ୍ରିକାକୁ ନିଜସ୍ୱ କୃତି ପଠାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ସକାରାତ୍ମକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ଅଧିକାଂଶ ଲେଖକଙ୍କ କଲମ ସେତେବେଳେ ସ୍ଥାଗୁ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତ ଜଣେ ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କୁ ହରାଏ, ସେଇଥିପାଇଁ ଆହ୍ୱାନକୁ ଲେଖା ପଠାଉଥିବା ସମସ୍ତ ଲେଖକଙ୍କ କୃତିକୁ ଆମେ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାଉ ଏବଂ ଅତି ଅଶୋଭନୀୟ ବା ସମାଜ ପରିପତ୍ତୀ ନ ହୋଇଥିଲେ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ତ ଲେଖାକୁ ଆମେ ଆମ ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନ ନିଶ୍ଚୟ ଦେଇଥାଉ । ନିଜର କୃତିକୁ ପ୍ରକାଶିତ ପତ୍ରିକାର ପୃଷ୍ଠାରେ ଦେଖିବାର ଦୁର୍ବାର କାମନା ଅନେକ ନବୀନ ଲେଖକଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ କରେ । ଅନେକ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ସାହିତ୍ୟିକ ନିଜର ସାହିତ୍ୟପ୍ରୀତି ପ୍ରଥମେ ଆହ୍ୱାନର ଫର୍ଦ୍ଦରେ ପ୍ରକାଶିତ କରାଇବା ପରେ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦେଇ ଆମେ ସାହିତ୍ୟ କର୍ମୀଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁ । କିଏ ଜାଣେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିଏ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସାହିତ୍ୟିକ ନ ହେବ ? ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଯଦି ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କିଛି ଲେଖାଲେଖି କରୁଥାନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଃଶଙ୍କୋଚ ନିଜର କୃତି ଆମ ପତ୍ରିକାକୁ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ଏହି ପତ୍ରିକା ସହ ଅନେକ ବର୍ଷରୁ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଅଛନ୍ତି, ଅଥଚ ସେମାନେ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ପାଠକ ଏବଂ ସମାଲୋଚକ ହୋଇପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜସ୍ୱ ମତାମତ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଲେଖକଙ୍କୁ ଅଧିକ ଉତ୍ସାହିତ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆହ୍ୱାନର ଦୀର୍ଘଜୀବନର ଏକ ଅନ୍ୟ କାରଣ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଁ ହୃଦୟରୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଛି । ଆଶା କରୁଛି ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ଏହାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରୁ

କେବେ ବି ବିରୁଦ୍ଧ ନ ହୋଇ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ପାଇଁ ଅନବରତ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବ । ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ସମସ୍ତ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା ଏବଂ ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ନିଶ୍ଚୟ କରିବେ ବୋଲି ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓଡ଼ିଶା ସଦ୍ୟ ସମାପନ ହୋଇଥିବା ହକି ବିଶ୍ୱକପର ଉତ୍ସବ ମୁଖର ସମୟରୁ ବିରତି ନେବାପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟର ଜଣେ ଶାସକ ଦଳର ପ୍ରମୁଖ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ହତ୍ୟାରେ ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳର ସଦସ୍ୟ ନବ ଦାସଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଜଣେ ସୁରକ୍ଷାକର୍ମୀ ଅତି ନିକଟରୁ ଗୁଳି ଚଳାଇ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ଏହି ଘଟଣା ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବରେ ଘଟିଥିଲା ଯାହା କେହି ଆଦୌ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବି ନଥିବେ । କୁହାଯାଉଛି, ଯେ ହତ୍ୟା ପଛରେ ଥିବା ପୁଲିସ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା ସ୍ଥିର ନଥିଲା । ଏବଂ ଏହାକୁ ନେଇ ଅଧିକ ତଦନ୍ତ ଚାଲିଛି । ବିଭିନ୍ନ ମହଲରୁ ଏହି ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଚର୍ଚ୍ଚା ବି ହେଉଛି, ହେଲେ ପ୍ରକୃତ କାରଣ କଣ, ତାହା କେବେଳେ ତଦନ୍ତ ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିବ । ଏହିଭଳି ଘଟଣା ଆଗରୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ବିରଳ ଥିଲା, ଅବଶ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ତରରେ ଶ୍ରୀମତି ଇନ୍ଦିରା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସୁରକ୍ଷାକର୍ମୀ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ, ରାଜେଶ ପାଇଲଟ ଏବଂ ଆହୁରି କିଛି ପ୍ରମୁଖ ନେତାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ମଧ୍ୟରେ ହତ୍ୟାର ଶୀକାର ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହି ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ପରେ କିଛି ନେତା ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ବଳୟ ହଟାଇଦେବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରୁଥିବା ଜଣାଯାଇଛି ।

ଗତକାଲି ଭୁବନେଶ୍ୱର ସ୍ଥିତ ବାଣୀବିହାର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଏକ ସଂଗୋଷ୍ଠୀରେ ଜନୈକ ଜେଏନୟୁର ପ୍ରଧ୍ୟାପକଙ୍କୁ ବିରୋଧ ଏବଂ ଜନ ଆକ୍ରୋଶର ଶୀକାର ହେବାଭଳି ଘଟଣା ଖବରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । "ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ ଏବଂ ଶିକ୍ଷାବ୍ୟବସ୍ଥା" ବିଷୟରେ ସିଟିଜେନ୍ ଫୋରମ ତରଫରୁ ପିଜି କାଉନସିଲ ହଲ୍‌ଠାରେ

ଆୟୋଜିତ ଏହି ସମାରୋହରେ ଜବାହାର ନେହେରୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରଧ୍ୟାପକ ସୁରଜିତ ମଜୁମଦାର ନିଜର ବକ୍ତବ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ସମୟରେ କିଛି ଛାତ୍ର ତାଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟର ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ କଥା କଟାକଟି ପରେ ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଆଡ଼କୁ ଗତି କରିବାପରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଅଧାରୁ ହିଁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଶହୀଦନଗର ଥାନାରେ ପରସ୍ପର ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରିଛନ୍ତି । ଶୁଣାଯାଉଛି ଯେ ପ୍ର. ମଜୁମଦାର ନିଜ ବକ୍ତବ୍ୟରେ କହିଥିଲେ ଯେ ଭାରତୀୟ ଗଣତନ୍ତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ବିପଦରେ ରହିଛି । ଉଚ୍ଚ ବର୍ଗର ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଦେଶକୁ ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହାକୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ବିରୋଧ କରିବା ଉଚିତ ହେବ । ଏହାପରେ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରାକ୍ତନ ଛାତ୍ର ନେତା ମାନସ ସାହୁ ଏହି ବକ୍ତବ୍ୟର ବିରୋଧ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ପରେ ପରିସ୍ଥିତି ଉତ୍ତେଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିଲା ।

ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ ରାଜ୍ୟପାଇଁ ବିପଦ ସଙ୍କେତ ଜଣାଇଛନ୍ତି । ନିକଟରେ ଭାରତୀୟ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ ତରଫରୁ ପ୍ରକାଶିତ ସୂଚନାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ସମ୍ଭବତଃ ଭୁବନେଶ୍ୱର ସହର ତଳିତ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁରେ ବିଗତ ଚାଲିଶ ବର୍ଷର ସର୍ବାଧିକ ତାପମାତ୍ରାର ରେକର୍ଡକୁ ପାର କରିଯିବ । ଫେବୃଆରୀ ୧୯୭୩ରେ ସର୍ବାଧିକ ୪୭.୭ ଡିଗ୍ରୀ ରେକର୍ଡ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀର ତାପମାତ୍ରା ୩୫.୪ ଡିଗ୍ରୀ ପହଞ୍ଚି ସାରିଲାଣି । ଏବଂ ଏହି ପାଣିପାଗ ବଦଳିବାର କୌଣସି ପୂର୍ବାନୁମାନ ନାହିଁ ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଅଂଶୁଘାତ ଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ ଲାଗିଥିବା ବେଳେ ଏହିଭଳି ସଙ୍କେତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ହୋଇଛି ନିଶ୍ଚୟ ।

ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ ଥିବା ସନ୍ଦେହରେ ଓଡ଼ିଶାର କଟକରୁ ଗିରଫ ହୋଇଥିବା ଅବଦୁର୍ ରହମାନ ସମେତ ଚାରିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଉପକୂଳ ଅଞ୍ଚଳରେ

ଅଲ କାଏଦାର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଦର୍ଶାଇ ଦିଲ୍ଲୀର ଏକ ଅଦାଲତ ଦୋଷୀ ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାରତରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ବିସ୍ତାର କରିବା ସହ ଅଲ କାଏଦା ପାଇଁ ନୂତନ ସଦସ୍ୟ ଯୋଡ଼ିବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ବୋଲି ତଦନ୍ତରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଛି ।

ଯଦି ଏହି ମାମଲାରେ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଦ୍ୱ୍ୱାଦ୍ୱାରା ସର୍ବାଧିକ ଆଜୀବନ ସଶ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡ ଆଦେଶ ମିଳିପାରେ । ଅବଶ୍ୟ ଏହାପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ଉଚ୍ଚ ଅଦାଲତରେ ପୁନଶ୍ଚ ଆবেଦନ କରି ପାରିବେ । ପୋଲିସ ସୂଚନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ରହମାନର ସଂପର୍କ ସୁଦୂର ସାଉଦୀ ଆରବ ସମେତ ପାକିସ୍ତାନ ଏବଂ ଦୁବାଇ ସହିତ ଥିଲା । ଏବଂ ଏହି ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ବିଦେଶରୁ ପ୍ରଚୁର ଅର୍ଥ ପାଇଥିଲା ।

ଚଳିତ ମାସର ଛଅ ତାରିଖ ଦିନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଚ୍ୟର ଦୁଇଟି ଦେଶ ତୁର୍କୀୟେ ଏବଂ ସିରିଆରେ ଆସିଥିବା ଭୟାବହ ଭୁମିକମ୍ପ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ତେତିଶି ହଜାରରୁ ଅଧିକ ଜନ ସାଧାରଣ ନିଜ ପ୍ରାଣ ହରାଇ ସାରିଥିବା ବେଳେ ଲକ୍ଷାଧିକ ଆହତଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ଚାଲିଛି । ସୂଚନା ଯୋଗ୍ୟ ଯେ ରିକ୍ଟର ସ୍କେଲରେ ସାତରୁ ଅଧିକ ଅଙ୍କର ଏକ ବିଶାଳ ଭୂମିକମ୍ପ ତୁର୍କୀୟେ ଦେଶର ମଧ୍ୟ ଭାଗକୁ ଛଅ ତାରିଖ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଥରାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ନିଜ ଘରେ ଶୋଇଥିବା ବେଳେ ଏହି ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଭୂମିକମ୍ପ ଫଳରେ ପାଖାପାଖି ଅଠେଇଶି ଶହରୁ ଅଧିକ ପ୍ରାସାଦ ଧରାଶାୟୀ ହୋଇଗଲେ । ଭୂମିକମ୍ପର ଭୟାବହତା ଏତେ ଅଧିକ ଥିଲା ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିବା ବହୁତଳ ପ୍ରାସାଦର ଭଙ୍ଗା ଅଂଶକୁ ସଫା କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ ସରୁନାହିଁ, ଏବଂ ଅନେକ ଲୋକ ସେହି ଭଙ୍ଗା ପ୍ରାସାଦ ତଳେ ଏବେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦି ରହିଥିବା ଜଣା ପଡ଼ିଛି । ଏଭଳି ଭୟାବହ ତୀବ୍ରତାର ଭୂମିକମ୍ପ ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସରେ ବିରଳ ।

ତୁମିକମ୍ପ ହେବାର କିଛି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଏହି ଖବର ବ୍ୟାପୀ ଯାଇଥିଲା । ଭାରତ ସରକାର ଦ୍ୱରିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରି ଜାତୀୟ ବିପଦ ପ୍ରଶମନ ସଂସ୍ଥାର ସଦସ୍ୟ ସମେତ ତାଙ୍କର ଏବଂ ଅନେକ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ସହ ଯୁଦ୍ଧକାଳୀନ ଭିତ୍ତିରେ ସହାୟତା ଯୋଗାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଭାରତର ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁର୍କୀୟେ ଏବଂ ସିରିଆରେ ଦିନରାତି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ସହ ଅନେକ ମାନବୀୟ ସହାୟତା ମଧ୍ୟ ଭାରତ ତରଫରୁ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହି ବିପତ୍ତିରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବା ଏବଂ ଦେଶର ଅର୍ଥବ୍ୟବସ୍ଥା ତଥା ଜନମାନସକୁ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ଏକ ଦଶନ୍ଧୀରୁ ବି ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିପାରେ ବୋଲି ଅନୁମାନ ଲଗାଯାଉଛି ।

ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ତୁର୍କୀୟେ ସର୍ବଦା ଭାରତ ବିପକ୍ଷରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ଆସିଛି । ବିଶ୍ୱସ୍ତରରେ ଅନେକ ରାଜନୈତିକ ତଥା କୁଟନୈତିକ ମାମଲାରେ ସେ ସମଧର୍ମୀ ପାକିସ୍ତାନ ସରକାରଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ବେଳେ କାଶ୍ମୀର ମାମଲାରେ ମଧ୍ୟ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ବିଶ୍ୱ ଜାଣେ ଯେ ତୁର୍କୀୟେ ଭାରତ ମିତ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ର ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରି ଆସୁଥିବା ଏହି ଦେଶର ଜନ ସାଧାରଣଙ୍କ ଦୁଃଖକୁ ଦେଖି ଭାରତ ସରକାର ଯେଉଁଭଳି ଦ୍ୱରିତ ପଦକ୍ଷେପ ନେଇଛନ୍ତି ତାହା ବିଶ୍ୱ ସ୍ତରରେ ଭାରତର ଛବିକୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶଂସନୀୟ କରିଛି । ବିପଦ ସମୟରେ ଶତ୍ରୁ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସହାୟତା ଯୋଗାଇ ଦେବା ସମାଜିକ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ପରମ୍ପରା ରହିଛି ଏବଂ ଭାରତ ସରକାର ଏହି ନୀତିକୁ ଆପଣାଇ ନିଜର ବଦାନ୍ୟତା ଦେଖାଇଛନ୍ତି ।

ଭାରତର ସହାୟତା ପାଇବା ପରେ ତୁର୍କୀୟେ ସରକାର ଭାରତକୁ ମିତ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲି ଘୋଷଣା କରି ସମାଚାର ପତ୍ରକୁ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଥିବା ବେଳେ ପାକିସ୍ତାନ କିନ୍ତୁ ଭାରତର ଏତାଦୃଶ ସହାୟତା ଦେଖି ରକ୍ତ ଚାଉଳ ଚୋବାଉଛି ।

ଯେଉଁଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ବର୍ତ୍ତମାନ ପାକିସ୍ତାନରେ ଦେଖାଯାଇଛି, ତାହା ଅକଲ୍ଲନୀୟ । ଦେଶର ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ଅତି ସାମାନ୍ୟ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ସେମାନଙ୍କୁ ମିଳୁନାହିଁ । ଖାଉଟି ସାମଗ୍ରୀ, ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଦର, ପେଟ୍ରୋଲିୟମ୍ ପଦାର୍ଥ ସବୁକିଛି ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ଦାମରେ ସୁଦ୍ଧା ମିଳୁନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ଦେଶର ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ଭଣ୍ଡାର ସର୍ବନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଅଧାରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଛି । ତେଣେ ଦେଶର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସହାୟତା ପାଇଁ ନିଜର ଚିରପରିଚିତ ମିତ୍ର ଦେଶ ମାନଙ୍କୁ ଯାତ୍ରା କରି ବିଫଳ ହେବାପରେ ଅନ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଆର୍ଥିକ ଫଣ୍ଡ (ଆଇଏମଏଫ୍) ପାଖରେ ହାତ ପତାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଇଥିଲେ ।

ଆଇ ଏମ୍ ଏଫ୍‌ର କର୍ମକର୍ତ୍ତାମାନେ ପାକିସ୍ତାନରେ ନଅଦିନ ରହିବା ମଧ୍ୟରେ ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ସ୍ଥିତିକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ ସେଥିରେ ପାକିସ୍ତାନର ସର୍ବସାଧାରଣ ଅଧିକ ହଇରାଣ ହୋଇଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ କିଛି ନଥିବା ହେତୁ ସରକାର ସବୁ ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଆଖି ମୁଦିଦେଇ ଅନୁମୋଦନ ଦେଇ ଚାଲିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଶେଷରେ ଆଇ ଏମ୍ ଏଫ୍ ମଧ୍ୟ ରଣ ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଇ ଚାଲିଯାଇଛି । ତେଣେ ଦେଶରେ ଗୃହଯୁଦ୍ଧର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଗଲାଣି । ବ୍ୟବସାୟୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ସରକାରଙ୍କୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ସମୟ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯଦି ସେଇ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନିଆ ନ ଯାଏ, ତେବେ ଦେଶରେ ଶ୍ରୀଲଙ୍କା ଭଳି ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ ବୋଲି ଧମକ ଦେଇ ସାରିଛନ୍ତି ।

ନିଜ ଦେଶରେ ବେଇଜ୍ଜତ ହେବାପରେ ପାକିସ୍ତାନୀ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସହବାଜ୍ ସରିଫ୍ ତୁର୍କୀୟରେ ହୋଇଥିବା ଭୂମିକମ୍ପ ପରେ ସହାନୁଭୂତି ଜଣାଇବା ପାଇଁ ଏକ ମନ୍ତ୍ରୀମଣ୍ଡଳ ସ୍ତରୀୟ ଦଳ ଧରି ତୁର୍କୀୟେ ଗସ୍ତ କରିବେ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ କଥା, ସବୁ କଥାରେ ଆମର ମିତ୍ର ଦେଶ ବୋଲି ଝୁରି ହେଉଥିବା ତୁର୍କୀୟେ ସରକାର କଡ଼ାକଡ଼ି ଭାବରେ ଏହି ଗସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ବିରୋଧ କରି ଗସ୍ତ ବାତିଲ କରିବାକୁ

ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ବିପଦର ଏଇ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ତୁର୍କୀୟେ ସରକାର ଲୋକଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ଏବଂ ଚିକିତ୍ସା ସେବା ଯୋଗାଇ ଦେବାପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିବା ବେଳେ ପାକିସ୍ତାନ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସମବେଦନା ଦେବାପାଇଁ ଯିବା କଥା ଚିନ୍ତା ବି କେମିତି କରୁଥିଲେ କେଜାଣି । ଅବଶ୍ୟ ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲେ ସେ ଦେଶକୁ ଦେବାଳିଆ କରି ଥାଆନ୍ତି କି ? ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ଦୁଃଖକୁ ଅନ୍ଧ ଆଖିରେ ଦେଖିବା ସମସ୍ତ ପାକିସ୍ତାନୀ ଶାସକ ମାନଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଗୁଣ ବୋଲି ଜନତା ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦେଖାଯାଉ ଆଉ କିଛି ଦିନ ପରେ ଦେଶର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେଉଛି ।

ଚଳିତ ବର୍ଷର ଆର୍ଥିକ ବଜେଟ ଘୋଷଣା ହୋଇଯାଇଛି । ଫେବୃଆରୀ ପ୍ରଥମ ଦିନ ଅର୍ଥମନ୍ତ୍ରୀ ନିର୍ମଳା ସୀତାରମଣ ନିଜର ଚିରପରିଚିତ ଶୈଳୀରେ ବଜେଟକୁ ସଂସଦର ପଟଳରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଏହି ବଜେଟରେ ଅନେକ ନୂଆ ଜିନିଷ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା, ଯେମିତି ଆୟକର ସୀମାକୁ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷରୁ ସାତ ଲକ୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରମୁକ୍ତ କରିବା । ଅବଶ୍ୟ ଏହାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରମୁକ୍ତ କରାଯାଇ ନାହିଁ, କେବଳ ସାମୟିକ କର ଛାଡ଼ କରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ପାଇଁ ଏହି କର ଛାଡ଼ କିଛି ଶାନ୍ତି ଆଣି ଦେଇଥିବ ନିଶ୍ଚୟ ।

ବଜେଟ ଅଭିଭାଷଣରେ ଅର୍ଥମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଇଥିବା କିଛି ସୂଚନା ଏହି ପ୍ରକାର;

- ଭାରତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୁଣ୍ଡପିଛା ଆୟ ବିଗତ ନଅ ବର୍ଷରେ ଦୁଇଗୁଣ ହୋଇ ୧.୯୭ ଲକ୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଛି ।
- ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତି ବିଶ୍ୱସ୍ତରରେ ଦଶମ ସ୍ଥାନରୁ ପଞ୍ଚମ ସ୍ଥାନକୁ ପହଞ୍ଚିଛି ।
- ଇପିଏଫଓ ସଦସ୍ୟତା ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ହୋଇ ୨୭ କୋଟିରେ ପହଞ୍ଚିଛି ।
- ସ୍ୱଚ୍ଛ ଭାରତ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ୧୧.୭ କୋଟି ପରିବାର ପାଇଖାନା ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ।

- ଉତ୍କଳା ସ୍କିମ୍ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ୯.୬ କୋଟି ପରିବାରକୁ ନିଃଶୁଳ୍କ ଗ୍ୟାସ ସଂଯୋଗ ମିଳିଛି ।
- ୨୨୦ କୋଟି କୋଭିଡ଼ ଟୀକାକରଣ କରାଯାଇଛି ।
- ୪୭.୮ କୋଟି ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଜନଧନ ବ୍ୟାଙ୍କ ଖାତା ଖୋଲାଯାଇଛି ।
- ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ସୁରକ୍ଷା ବୀମା ଏବଂ ଜୀବନ ଜ୍ୟୋତି ବୀମା ୪୪.୬ କୋଟି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଛି ।
- ୨.୨ ଲକ୍ଷ କୋଟି ଟଙ୍କା ସିଧାସଳଖ ୧୧.୪ କୋଟି କୃଷକଙ୍କ ବ୍ୟାଙ୍କ ଖାତାକୁ ପହଞ୍ଚାଯାଇଛି ।
- ୧୫୭ଟି ନୂଆ ନର୍ସିଂ କଲେଜ ଖୋଲାଯିବ ।
- ଆତ୍ମନିର୍ଭର ବନୀକରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପାଇଁ ୨୨୦୦ କୋଟି ବ୍ୟୟ ଅଟକଳ ହୋଇଛି ।
- ଏକଲବ୍ୟ ମଡେଲ୍ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପାଇଁ ୩୮୮୦୦ ନୂତନ ଶିକ୍ଷକ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯିବ ।
- ରେଳବାଇର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ୨.୪ ଲକ୍ଷ କୋଟି ବ୍ୟୟବରାଦ ହୋଇଛି ।

ଆହୁରି ଅନେକ ତଥ୍ୟ ଆପଣ ଗୁଗୁଲ୍ ଏବଂ ଖବରକାଜଗରୁ ଜାଣି ପାରିବେ ।

ବିଗତ ଦିନର ଆଉ ଏକ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଖବର ହେଉଛି, ଆଦାନୀ ସମୁଦ୍ର ବନାମ ହିଣ୍ଡୋନବର୍ଗ୍ ଗବେଷଣାଲବ୍ଧ ତଥ୍ୟ । ଆମେରିକାର ଏକ ବଜାର ସମ୍ପର୍କିତ ଗବେଷକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଭାରତୀୟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଆଦାନୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅର୍ଥ ହେରଫେର କରିବା ନେଇ ଅନେକ ତଥ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଖବର ପ୍ରସାର ହେବାପରେ ଭାରତୀୟ ଶେୟାର ବଜାରରେ ବ୍ୟାପକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲା ଏବଂ ଆଦାନୀ ସମୁଦ୍ରଙ୍କ ଶେୟାରର ଦର କମ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ନେଇ ବିରୋଧୀ ଦଳ ସରକାରଙ୍କୁ ଅଧିକ ତଦନ୍ତ କରିବା ଏବଂ ଆଦାନୀ ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଦାବୀ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଅବଶ୍ୟ କିଛି ଦିନ ପରେ ପୁଣିଥରେ ଅଦାନୀ ସମୁଦ୍ରଙ୍କ ଶେୟାର ଦର ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ଦିନପାଇଁ ଏହା ନିବେଶକ ମାନଙ୍କ ମନରେ ଅନେକ ଆଶଙ୍କା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲା । ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଅଦାନୀ ସମୁଦ୍ରଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟରେ ରାଷ୍ଟ୍ରାୟତ ଜୀବନ ବୀମା ନିଗମ, ଭାରତୀୟ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ସମେତ ଅନେକ ସଂସ୍ଥା ଅର୍ଥ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଆଗଲା ଯେ ସେମାନେ ଜୀବନ ବୀମାରେ ଏବଂ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ସଞ୍ଚୟ କରିଥିବା ଅର୍ଥ ଆଉ ସେମାନେ ଫେରି ପାଇବେ ନାହିଁ । ଲୋକଙ୍କୁ ବ୍ୟଥିତ କରିବା ଏବଂ ସାମୁହିକ ଭୟ ସୃଷ୍ଟିକରି ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ଅସ୍ଥିରତା ସୃଷ୍ଟି କରିବା ମନସ୍କ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ନେଇ ବିରୋଧୀ ଦଳ ସଦସ୍ୟ ସମେତ କଂଗ୍ରେସ ସାଂସଦ ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ମଧ୍ୟ ପାର୍ଲିଆମେଣ୍ଟରେ ପ୍ରବଳ ହଟଗୋଳ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ସାତ ତାରିଖରେ ସେ କରିଥିବା ଅନେକ ଅଭିଯୋଗକୁ ପରେ ଶାସକ ଦଳର ଅନେକ ସଦସ୍ୟ ଖଣ୍ଡନ କରିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ କଂଗ୍ରେସ ଦଳରେ ଆନନ୍ଦର ପରିବେଶ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା, ସତେ ଯେମିତି ରାହୁଲ ଗାନ୍ଧୀ ମୋଦୀଙ୍କୁ ରୁପ କରାଇ ଦେଲେ । ଏହାକୁ ଦର୍ଶାଇ ଅନେକ ଟ୍ୱିଟ୍ ଏବଂ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ପ୍ରସାର ହେଲା । ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କ ଅଭିଭାଷଣ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ପ୍ରସ୍ତାବ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ସମୟରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ମୋଦୀ ସମସ୍ତ ଅଭିଯୋଗକୁ ପରୋକ୍ଷରେ ଖଣ୍ଡନ କରିଦେଲେ । ବିନା ସଠିକ ସାକ୍ଷ୍ୟପ୍ରମାଣରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କେତେ ଚିହ୍ନାର କରି ଉପସ୍ଥାପନ କଲେ ସୁଦ୍ଧା ତାହା ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତ ବିଶ୍ୱରେ ଏକ ସମ୍ମାନଜନକ ସ୍ଥାନ ହାସଲ କରି ପାରିଛି । ସଦ୍ୟପ୍ରାପ୍ତ ଖବର ଅନୁସାରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକା ନିଜର ବକ୍ତବ୍ୟରେ ଜଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଭାରତ ଚାହୁଁଛି ତ ସେ ରକ୍ଷିଆଠାରୁ ଅଶୋଧିତ ତୈଳ ଆମଦାନୀ କରି ପାରିବ ଏଥିପାଇଁ ଆମେରିକା ସରକାର କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରତିବନ୍ଧ ଲଗାଇବେ ନାହିଁ । ଅର୍ଥାତ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦେଶ

ମଧ୍ୟ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ଲାଗିଲେଣି ହେଲେ ଭାରତରେ ହିଁ ମୁଷ୍ଟିମେୟ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋଦିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ଦେଶ ବିରୋଧ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେଣି । ଭଗବାନ ସେମାନଙ୍କୁ ସଦବୁଦ୍ଧି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଆଶା କରୁଛି ପୁରାତନ ସମସ୍ତ ଆହ୍ୱାନ ସଂସ୍କରଣ ପରି ଏହି ସଂସ୍କରଣକୁ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ମାନଙ୍କ ସ୍ନେହ ମିଳିବ । ଯଦି ଆପଣମାନେ ଯୁଗ୍ମ୍ୟବରେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଆଲୋଚ୍ୟା ସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତା ହେଲେ ଆମ ଚାନେଲ୍ (@aahwaan)କୁ ସବସ୍ଥାଇବ୍ କରନ୍ତୁ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଆମେ ଆମର ଏହି ଚ୍ୟାନେଲରେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ କିଛି କିଛି ଆଲୋଚ୍ୟାକୁ ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡ଼ିଂ କରି ପ୍ରକାଶିତ କରିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ଭୁତ ବୋଲି ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପ ଚାନେଲରେ ରହିଛି । ଆଜି ହିଁ ଦେଖନ୍ତୁ ଏବଂ ଲାଇକ୍ ତଥା ସବସ୍ଥାଇବ୍ କରନ୍ତୁ । ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରନ୍ତୁ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା-ସମ୍ପାଦକ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଆମ ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ଚ୍ୟାନେଲ୍

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆମ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା, ଶୁଣିବା ଓ ଶୁଣାଇବା

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

କାହାଣୀ ବିଭାଗ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ବ୍ୟାଘ୍ର ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ନୀଳ ଆଲୋକ - ୨୮

ସପନବାରୁଙ୍କ ମତିଭ୍ରମ

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ପାଓଲି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯିବାର ଏ ଭିତରେ ଅନେକ ଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି । ସପନବାରୁ ସେମିତି ସୁନ୍ଦରବନରେ ଘୁରି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଜୀବନର ଆରମ୍ଭରୁ ସେ ଏକ କବି ଥିଲେ । କିଛିଦିନ ପାଇଁ କବିତା ଲେଖିବା ଛାଡି ଦେଇଥିଲେ । ପାଓଲି ଚାଲିଯିବା ପରେ ସେ କେମିତି ଭାରୁକ ହୋଇଗଲେ । ତାଙ୍କର କଣ୍ଠରେ କବିତାର ଭାଷାଥିଲା । ପ୍ରେମ ଆଉ ବିରହର ଭାଷା, ପ୍ରକୃତିର ଭାଷା । ଗାଁକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଆଲୋଚନା କରୁକରୁ ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ କବିତାର ଧାର ଛୁଟୁଥାଏ । ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଆଉ ତାଙ୍କ କବିତାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । କିଛି ଦେଖୁ ଦେଖୁ ତାଙ୍କ ଦୁଣ୍ଡକୁ କବିତା ଚାଲିଆସେ ।

ସେ କବିତାର ଖିଅ ଖୋଜିବାପାଇଁ ଏକାକୀ ବାହାରି ଯାଆନ୍ତି । ସବୁଠାରେ ତାଙ୍କୁ କବିତାର ଉତ୍ସ ଦେଖାଯାଏ । କିଏ ଯେମିତି ସଳିତାର ଶିଖାରେ ଜଳୁଛି । ସେ ଆଜିକାଲି ନିଜର ଖିଆପିଆ, ରହିବାରେ କିଛି ଦେଖୁନାହାନ୍ତି । ଯାହା ମିଳିଲା ଖାଇ ନେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ମିଳିଲା ଶୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । କେଉଁ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ ସଂଝର୍କ ରଖୁନାହାନ୍ତି । ନଦୀରେ ଭୁଆର ଉଠି ଭଜା ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟୁନି ।

ସେଦିନ ନଦୀରେ ବହୁତ ଡଙ୍ଗା ଥିଲା । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଡଙ୍ଗା ।

କିଛି ବଡ଼, କିଛି ଚଉଡ଼ା ତ କିଛି ଛୋଟ । ଦିନ ଅନେକ ନଇଁ ଆସିଥିଲା । ଆକାଶରୁ କଳାହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବ ଓହ୍ଲାଇବ ହେଉଥିଲା । କିଛି ହାଲୁକା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତିଫଳନ ପାଣିରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ସେଇ ପ୍ରତିଫଳନକୁ ଭଲଭାବେ ଅନାଇଲେ । ଏକ ରେଖା ଯେମିତି ଆକାଶରୁ ତଳକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେଇ ରେଖାଦେଇ ଝରି ଆସୁଥିବା ଆଲୋକରେ ଏକ ଡଙ୍ଗାର ପ୍ରତିଛବି ପାଣିରେ ନାଚୁଥିଲା ।

“ଡଙ୍ଗାଟା ସୁନାରେ ବଦଳି ଯାଆନ୍ତା । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତା ପାଣିକୁ ଆଉ ଡଙ୍ଗା ଭାସି ଯାଆନ୍ତା ଆକାଶକୁ । କଅଣ ଭାରୁଆନ୍ତା ସେ ଡଙ୍ଗାର ମାଝି ?”- ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହି ହେଉଥିଲେ । ତଳୁଆ କିରଣରେ, ସେହି ରେଖା ଦେଇ ଝରିଆସୁଥିବା ଆଲୋକରେ ନଦୀରେ ଏକ ତରଳ ସୁନାର ଧାର ତିଆରି ହୋଇଥିଲା ।

ମାଝିମାନେ କିଛି ଗୀତ ଗାଉ ନଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ତ ଏତେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ନାହିଁ । ମାଝିର ମନରେ ଗୀତ କେମିତି ଆସିବ, ଏଇ ସମୟ ଗୀତପାଇଁ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନ ଥୟ ଧରୁ ନଥିଲା । ସେ ମାଝିର ଗୀତକୁ ଗୁଣୁଗୁଣୁ କରି ଗାଉଥିଲେ । ମାଝିମାନେ ତରଳ ସୁନାର ପାଣିରେ ଡଙ୍ଗା ବାହି ନେଉଛନ୍ତି । ଚାରିଆଡ଼େ ଏତେ ଦୃଢ଼ ଉପଦୃଢ଼ । ଏକ ଛୋଟ ଡଙ୍ଗା ବୋହି ଯାଉଛି । ମଙ୍ଗପଟ ପଟା ତଳେ ବାଡେଇ ହୋଇଯାଉଛି । ପାଣିରେ ଲମ୍ବା ରେଖା ତିଆରି ହୋଇଯାଉଛି । ଆଗରେ ଅନେକ ଅନେକ ବଡ଼ ଡଙ୍ଗାମାନ ଭାସୁଛି । ସେ ଭିତର ଦେଇ ଏ ଛୋଟ ଡଙ୍ଗାପାଇଁ ଏକ ତରଳ ସୁନାର ପ୍ରବାହ ତିଆରି ହୋଇଛି ।

ଆଗରେ କେତେ ଛୁଆ ପାଣିକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ । ପିଲାଗୁଡ଼ା କିଛି ପିନ୍ଧି ନାହାନ୍ତି । ପୁରା ଲଙ୍ଗଳା । ଅଣ୍ଟାରେ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସବୁ ପୁଅଙ୍କର ପତଳା ଶରୀର । ହାତ ଗୋଡ଼ଗୁଡ଼ା ସବୁ ଡାଙ୍ଗପରି ହୋଇଛି । ସେମାନଙ୍କର ପତଳା ଶରୀର ରବର ଭଳି ଟାଣି ହୋଇଯାଉଛି । ସେମାନେ ଜଣଙ୍କ ପରେ ଜଣେ ପାଣିରେ ଖସି ପଡୁଛନ୍ତି । ପାଣି ସେମାନଙ୍କର କୁଦିବାର ଛବି

ଧରି ରଖୁଛି । ବଡ଼ ତରଙ୍ଗମାନ ଖେଳିଯାଉଛି । ସେମାନେ ପାଣି ଭିତରେ ବୁଡୁଛନ୍ତି ଉଠୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଶରୀରେ ଅସରନ୍ତି ଶକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଅଛି ।

ତଙ୍ଗାଟା ପ୍ରାୟ ଶବ୍ଦ ନକରି ଆଗକୁ ଚାଲି ଯାଉଛି । ସବୁଆଡ଼ ସବୁଜ । ଘାସ, ଗଛର ଗହଳିର ବର୍ଣ୍ଣ ଗାଢ଼ ସବୁଜ । ଆକାଶ କଳା ପଡ଼ି ଆସିଛି । ପାଣି ଗାଢ଼ ସବୁଜ ହୋଇଯାଉଛି । ପାଣିରେ ଅନେକ ଢଙ୍ଗର ସବୁଜ ରଙ୍ଗ । ସପନବାରୁ ଆଗକୁ ଅନାଇଲେ । ପାଓଲି ଆକାଶରୁ ଅନାଇଲା ପରି ଲାଗୁଥିଲେ । ପାଓଲିଙ୍କର ଆଖି ଯେମିତି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଖୋଲା ବାଳକୁ ସୁନ୍ଦରଭାବେ ପଛରେ ଗଣ୍ଠିକରି ଦିଆଯାଇଛି । ପାଣି ଠୋପା ଠୋପା ହୋଇ ଦେହରେ ଖସି ପଡୁଛି । ସେ ପାଣି ଭିତରୁ ଯେମିତି ବାହାରି ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଶରୀର ଯେମିତି ଜଳୁଛି । ଅଣ୍ଟାରେ ଏକ ଗରା । ଏକ ନାରଙ୍ଗୀ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ଶରୀରକୁ ଢାଙ୍କି ଦେଇଛି । ସେ ରୂପରେ ପାଓଲି ଯେମିତି ଚମକୁଛନ୍ତି ।

ସପନବାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେ ତରୁଣୀ ଯେମିତି ତାଙ୍କୁ ପାଓଲି ଲାଗୁଥିଲା । ଏତେ ତାରୁଣ୍ୟ, ଏତେ ଲାବଣ୍ୟ ପାଓଲିଙ୍କ ଭିନ୍ନ କାହା ଶରୀରରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସବୁ ଗଠନ ପୂର୍ଣ୍ଣ, ସବୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଯେମିତି ଏକ ଶରୀରରେ ସମାହିତ । ସପନ କିଛି ଭାବି ପାରୁ ନଥିଲେ । ନିଜ ଭିତରେ ଏକ ସମ୍ପ୍ରେତ୍ତର ପ୍ରଭାବ ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ନବ ତରୁଣୀଟି ତା'ର ଆଖିକୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥିଲା । ଲମ୍ବା ନାକରେ ଏକ ରୂପାର ନୋସି ଲାଗିଥିଲା । କାନରେ ବଡ଼ ରୂପାର ରିଙ୍ଗ ଲାଗିଥିଲା । ତା'ର ମୁଣ୍ଡ ଯେମିତି ଆକାଶକୁ ଛୁଉଥିଲା । ଆକାଶ ଆଉ ପୃଥିବୀ ଭିତରେ ଏକ ପତଳା ସବୁଜ ଚାନ୍ଦରର ପ୍ରଭେଦ ଥିଲା ।

ତରୁଣୀଟି ହସିଦେଲା । ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିବା ଆଖି ଖୋଲିଗଲା । ପଛରେ ଥିବା ତଙ୍ଗା ନଦୀର ସୁଅରେ ଆଉ ଆଗକୁ ଭାସିଗଲା ।

ସେ ପିଲାମାନେ ପାଣିରୁ ବାହାରିଆସି ନଦୀ କୂଳକୁ ଆସିଗଲେ । କୂଳରୁ ଉପରୁଆ

ଥିଲା । କାଦୁଅ ପତଳା ଥିଲା । ପିଲାମାନେ କାଦୁଅରେ ଖସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେମାନେ କୂଳରୁ କାଦୁଅରେ ଖସି ନଈ ପାଣିରେ ପଡ଼ିବେ । ତଙ୍ଗା ଗଲାପରେ ଏକ ପତଳା କାଦୁଅର ଧାର ଡିଆରି ହୋଇଯାଏ । ସେ ପିଲାମାନେ ସେଇ ଧାରଦେଇ ତଳକୁ ଖସିଯିବେ । ସେମାନେ ଉପରୁ ଆସି ଜଣକ ପରେ ଜଣେ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଥିଲେ । ଶୈଶବର ଚପଳାମୀ ସେମାନଙ୍କୁ ନୂଆ କିଛି ଖୋଜିବାର ଉତ୍ସାହ ଦେଉଥିଲା ।

ତରୁଣୀଟି ନଦୀ କୂଳରେ ଠିଆହୋଇ ପାଣିକୁ ଖସିଯାଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନାଇଥିଲା । ସେମାନେ ତା'ର ଭାଇ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ।

“ପାଓଲି ।”- ସପନବାରୁଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ଏକ ଶବ୍ଦ କିଛି ବାଧା ନମାନି ବାହାରିଗଲା । ସେ ଶବ୍ଦ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିନଥିବ ।

ପାଓଲି ! ନା ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ପାଓଲି ସୁନ୍ଦରବନର ଆଲୋୟାର ଆଲୋକ ପାଖରେ ହଜି ଯାଇଛନ୍ତି । ସପନବାରୁଙ୍କ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରି ପଡ଼ିଲା ।

ସଂନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ସୁନ୍ଦରବନର ପାଣିରେ କିଛି ତଙ୍ଗା ଦିଶୁ ନଥିଲା । ଦୁଇଟା ତଙ୍ଗା ପାଖାପାଖି ଥିଲା । ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ତଙ୍ଗା । ଆଉଟା ଏକଦମ ଛୋଟ ତଙ୍ଗା । ମାଝିମାନେ ଦିନସାରା ଆହୁଲା ମାରି ଚାଲିଥିଲେ । ସମସ୍ତେ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଂନ୍ଧ୍ୟା ହେଲାପରେ ସବୁ ଶାନ୍ତ । ଏକ ଭିତରର ଗାଁ ପରି ଜୀବନ ଏକଦମ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ପାଣି ଭିତରେ ପଦ୍ମାସନରେ ତଙ୍ଗାମାନ ରଖିଙ୍କ ଭଳି ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ଅଛନ୍ତି ।

ଆସିବ କେବେ ପାଖକୁ ମୋହର

ସଂନ୍ଧ୍ୟାର ତାରା ଉଇଁଲାଣି

କୁହୁଡ଼ି ଚାଦରରେ ଢାଙ୍କିଯିବ ଏ ଦୁନିଆ

ଆସିବ ତୁମେ କେତେବେଳେ

ସକାଳର ତାରାରେ ଫୁଟିବ ତ ତୁମେ

କଥା ତୁମ ଭାସି ଆସୁଥିବ ତାରା କିରଣରେ

ଆସିବ କେବେ ପାଖକୁ ମୋହର

ଅନାଇ ରହିଛି ମୁଁ ଚାତକର ପ୍ରାୟେ । ।

ତାଙ୍କୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ପାଓଲିଙ୍କ ଏକତାରା ଧରି ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି । କିଏ ଯେମିତି ଏ ଗୀତକୁ ଦୂର ତଙ୍ଗାରୁ ଦୋହରାଉଛି । ସେ ଆଖି ବନ୍ଦକରି ସେ ଗୀତକୁ ଗୁଣୁଗୁଣୁ କରୁଥିଲେ । ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ତାଙ୍କର ପାଦ ନାଚୁଛି । ତାଙ୍କ ହାତ ଉପରକୁ ହୋଇଯାଇଛି । ପାଓଲି ମଝିରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଏକତାରା ଧରି ଗୀତ ଗାଉଛନ୍ତି, ନାଚୁଛନ୍ତି ।

ଧୀର ପବନ ବୋହି ଆସୁଥିଲା । ସବୁ ଗଛର ପତ୍ରମାନ ଧରି ଯାଉଥିଲା । ନଦୀର ପାଣିରେ ଦେଖା ଯାଉନଥିବା ଅସଂଖ୍ୟ ଢେଉ । ତାଙ୍କ ଶରୀର ହାଲୁକା ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ମନରେ କିଛି ଭାବନା ନଥିଲା । ପବନର ଶବ୍ଦ ସବୁଠି । ଭାସି ଆସୁଥିଲା ସେ ଶବ୍ଦ- “ଆସିବ ତୁମେ କେବେ ପାଖକୁ ମୋହର, ସଂନ୍ଧ୍ୟାର ତାରା ଉଇଁଲାଣି” । ସେହି ହାଲୁକା ପବନ ଯେମିତି ତାଙ୍କର ମନ ଆଉ ଶରୀରରକୁ ପବନରେ ଉଡାଇ ନେଉଥିଲା ।

ସପନବାରୁ ଆଉ ଫେରି ପାରିଲେନି । ଏ ଗାଁରୁ ସେ ଗାଁ ହୋଇ ବୁଲିଲେ । ଧିରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଗଲେ । ବେଳେ ବେଳେ କେଉଟମାନେ ତାଙ୍କୁ ମାଛଧରା ତଙ୍ଗାରେ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଲୋୟା ବିଷୟରେ ପଚାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି କିଛି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ଆଲୋୟା ଯେ ନାହିଁ । ସେ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ବୁଝନ୍ତିନି ।

ଦିନେ ସଂନ୍ଧ୍ୟାରେ ନିଜ ରହିବା ଯାଗାକୁ ବାହାରିଲେ । ସମୟ ୭ଟାରୁ ଉଦ୍‌ହେବ । ବଜାରରୁ ତାଙ୍କ ରହିବା ଗାଁଟା ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଗଲେ ଦେଉ ଘଣ୍ଟାର ରାସ୍ତା । ବିଲ ଭିତରେ

ଭିତରେ ଗଲେ ୩୦ ମିନିଟ ଖଣ୍ଡେ ଲାଗିବ । ହାତରେ କିଛି କାମ ତ ନଥିଲା । ମନ ବି ଭଲ ନଥିଲା । ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସୁଥିଲେ । କିଛି ଡରିବାର ନଥିଲା । ବାଘ ଏତେ ଭିତର ଗାଁକୁ ଆସେନି । ସୁନ୍ଦରବନର ଜଙ୍ଗଲ ଅନେକ ଅନେକ ଦୂରରେ । ଆକାଶରେ ଖଣ୍ଡି ଜହ୍ନ ଭଙ୍ଗ ଆସିଥିଲା । ପବନ ଧିରେ ବୋହୁଥିଲା । ଟିକେ ଶୀତୁଆ ଶୀତୁଆ ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ମନରେ ମନରେ ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ ଗୀତଗାଇ ଚାଲୁଥିଲେ । ବାହାର ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ନଥିଲା । ଚଲା ରାସ୍ତା ହିତେ ହିତେ ହୋଇଯାଇଛି । ଧାନ ଜମି ।

ତାଙ୍କୁ ଲାଗିଲା କିଏ ଆଗେ ଆଗେ ଯାଉଛି । ସେ କିଛି ମନେ କଲେନି । ତାଙ୍କ ଭଳି କିଛି ଲୋକ ଛୋଟ ରାସ୍ତାରେ ଘର ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ସେ କିଛି ନଭାବି ନିଜ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଥିଲେ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ସ୍ୱର ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବେ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା । ଆଗରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆକାର କିଛି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଜଣା ପଡୁନଥିଲା । ଯେମିତି କିଛି କୁହୁଡି ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଯାଉଛି । ସେ ନିଜ ଆଖି ମଲିଲେ । ରାତିର କୁହୁଡି ଜଳଦି ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲାଣି ଭାବିଲେ । କିଛି ଦୂରରେ ହଠାତ୍ ଏକ ଆଲୁଅ ଜଳି ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଆରେ ଘର ପାଖ ହେଲାଣି ଭାବି ସେ ସେ ଆଡକୁ ଚାଲିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯେତେ ଗଲେବି ତାଙ୍କୁ କେବଳ କୁହୁଡି ଆଉ ଜମି ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଆଗରେ ଜଙ୍ଗଲ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଗାଁର ରାସ୍ତାରେ ତ ଜଙ୍ଗଲ ଆସେନି । ସେ ଦିଗ ବଦଳାଇଲେ । ଅନ୍ୟପଟୁ ସେମିତି କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣାଯାଉଥିଲା । ସେ ସେହି କଥାହେଉଥିବା ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାପାଇଁ ଜୋରରେ ଚାଲିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ସେମିତି ଦୂରରେ ଥିଲା । କିଛି ଆକାର କୁହୁଡିରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଉଥିବା ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ପ୍ରାୟ ଫର୍ଲଙ୍ଗେ ଚାଲିଲେ । ପୁଣି ଆଗରେ ଆଲୁଅ ଜଳି ଉଠିଲା । ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଦେଖନ୍ତି ତ ଆଗରେ ପୋଖରୀ । ଆରେ ରାସ୍ତା ଭୁଲ ହୋଇଗଲା ଭାବି ପୁଣି ଦିଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଚାଲିଲେ । ଆଗରେ ସେଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଆଉ ପୁଣି ଆଲୋକ ଜଳି ଉଠି

ଲିଭି ଯାଉଥିଲା । ସେ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ । ରାସ୍ତା ଭୁଲ ହୋଇଯାଇଛି । ସେ ସେମିତି ଚାଲୁଥିଲେ । ଆଉ ଲୋକଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଆଉ ଆଉ ଆଲୁଅ ଜଳିବାଟା ବାରବାର ଘଟିଲା । ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ କିଛି ପଶୁନଥିଲା । ସେ ଟାଣିହୋଇ ସେମିତି ଚାଲିଥିଲେ ।

ଆଉ ହଠାତ୍ ବିଲ ଭିତରେ ଅସିତ ତାଙ୍କୁ ଧରି ପକାଇଲା । ଅସିତ ସାଙ୍ଗରେ ତା'ର ସାଙ୍ଗମାନେ ଥିଲେ । ସେମାନେ କେଉଁ ବନ୍ଧୁଘରୁ ଭୋଜିଖାଇ ଡେରିରେ ବିଲେ ବିଲେ ଫେରୁଥିଲେ । ସେ ନିଜର କଥା କହିଲେ । କେମିତି ସେ ତିନିଘଣ୍ଟା ହେଲା ବୁଲୁଛନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଯିବା ରାସ୍ତାରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ ଅଲଗା ଦିଗରେ ଅଛନ୍ତି । ଏତେ ବେଳ ହେଲା ସେ ଖାଲି ବିଲ ଭିତରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ।

“ତମେ ଭେଟଣା ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତୁ । ଆଜି ଏଇଠି ରୁହ ।”- ଅସିତ ତାଙ୍କୁ ଏତିକି କହି ନିଜ ଘରକୁ ନେଇ ଆସିଲା । ସପନାବାରୁ କିଛି କହି ନାହାନ୍ତି । ଦୁଇଗ୍ଲାସ ପାଣି ପିଇ ପକାଇଲେ ଆଉ ଦିଆଯାଇଥିବା ସପ ପକାଇ ଘର ବାହାରେ ଶୋଇ ପଡିଲେ । ରାତିରେ ସେ ପାଓଲିଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ । ପାଓଲି ପାଖରେ ଠିଆହୋଇ ତାଙ୍କୁ ହଲାଇ ଦେଉଥିଲେ । “ମୋ ପାଖକୁ ଆସ ସପନବାରୁ । ମୁଁ ତୁମର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରି ବସିରହିଛି” । କେହି ଯେମିତି ତାଙ୍କର କାନ ପାଖରେ ବାରବାର କହୁଥିଲା । ସେ ଚମକି ପଡି ଆଖି ଖୋଲିଲେ । କୁହୁଡି ବହୁତ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଥିଲା । ଆକାଶରେ ସକାଳର ତାରା ଥିଲା । କେତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ସେ ତାରା । ସେଇ କଣ ପାଓଲି ? ତାରାରୁ ଏକ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକର ଧାରା କୁହୁଡି ଭିତରକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଥିଲା । ଏକ ରାସ୍ତା ତିଆରି ହୋଇଛି ସେ ତାରାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସପନବାରୁ ଯେମିତି ଚାଲିଚାଲି ପହଞ୍ଚିଯିବେ । ସପନବାରୁ ସକାଳର ତାରାକୁ ବହୁତ ସମୟ ଅନେଇ ରହିଲେ ।

ସକାଳେ ଅସିତ ତାଙ୍କୁ ପଚରା ପଚରି କଲା ଆଉ ଚିହ୍ନି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଏ ଯେ

ସେହି ପୁରୁଣା ସପନବାରୁ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନଥିଲା । ବନବିବିଙ୍କ ଉପରେ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କଲାବେଳେ ଅସିତ ସହ ସେମାନଙ୍କ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା । ଅସିତ ମୋଟେ ପୁରୁଣା ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ବଞ୍ଚିବାକୁ ମନ କରୁ ନଥିଲା । ତା'ର ପ୍ରଗାଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ମା କାଳୀଙ୍କ ଉପରେ । ସେ ଲୁଚି ଛପି ସୁନ୍ଦରବନ ଭିତରକୁ ଯିବାରେ ଓସ୍ରାଦ ଥିଲା । ତା'ର ସବୁ ସାଙ୍ଗ ବହୁତ ଭିତରକୁ ଯାଇ ମାଛ ବା କଙ୍କଡ଼ା ଧରନ୍ତି । ଏତେ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଷେଧ । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ସବୁ ନଦୀନାଳକୁ ଭଲଭାବେ ଚିହ୍ନିଥିଲେ । ଏଣୁ ଜଙ୍ଗଲରକ୍ଷୀମାନେ ଏମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

“ମୋତେ ଭିତରକୁ ନେଇଯିବ ?”- ସପନବାରୁ କରୁଣ କଣ୍ଠରେ ନେହୁରା ହୋଇ କହୁଥିଲେ । ସେ ଯେମିତି ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଭିକ ମାଗୁଥିଲେ ।

ଅସିତକୁ ସପନବାରୁଙ୍କ ଏମିତି କାକୁତି ବିନତି କରି ଅନୁରୋଧ କରିବାର ଦେଖି ଦୁଃଖ ଲାଗୁଥିଲା । କୁଆଡେ ଗଲା ସେ ଆକର୍ଷଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଆଉ ଗଭୀର ସ୍ୱର । କଅଣ ଘଟିଛି ? ସପନବାରୁ ସବୁ କହିଲେ । ଅସିତ ଭଳି ଦୃଢ଼ ଲୋକର ଛାତିରୁ ମଧ୍ୟ ହାରୁକାଏ ଶ୍ୱାସ ବାହାରି ଆସିଲା । ସେ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭିତରକୁ କାହାରିକୁ ନଜଣାଇ ନେଇଯିବ ।

ଦିନେ ସେମାନେ ଗାଁରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏତେ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ନିଷେଧ । ତଙ୍ଗାରେ କେଉଟମାନେ ସମସ୍ତେ ଟୋକା । ତେଣୁ କିଛି ଖାତିର ନକରି ଭିତରକୁ ତଙ୍ଗା ନେଇଗଲେ । କେହି କିଛି ଜାଣିପାରିଲେନି । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଦୁଇଟା ତଙ୍ଗାଥିଲା । ଏକ ବଡ଼ ତଙ୍ଗା ଆଉ ଏକ ବହୁତ ଛୋଟ ତଙ୍ଗା । ସେମାନେ ଛଅଜଣ ଲୋକ । ସପନବାରୁଙ୍କୁ ମିଶାଇଲେ ସାତ ଜଣ । ଏପଟକୁ କେହି ଆସନ୍ତିନି । ବାଘ ଆଉ କୁମ୍ଭୀରର ଭୟବହତ ବେଶି । କିନ୍ତୁ ଏ ଭିତରର ଖାଲ ବା ନାଳମାନଙ୍କରେ ମାଛ ଆଉ କଙ୍କଡ଼ା ମିଳିବା ସମ୍ଭାବନା ବେଶି । ସେମାନେ ଦିନସାରା ତଙ୍ଗା ଚଲାଉଥିଲେ । ବଡ଼ ନଦୀରୁ କରେଇ ଏକ ଛୋଟ ନାଳ

କୂଳେ କୂଳେ ଯାଉଥିଲେ । କେହି ସେମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିଲେନି । କଥାଥିଲା ଦେହଦିନ ବା ଦୁଇଦିନ ଯାତ୍ରାପରେ ମାଛ ଆଉ କଙ୍କଡା ଧରିବେ । ତେଣୁ ବେଶ ଜୋରରେ ସେମାନେ ତଳକୁ ଆସିଗଲେ ।

ଏ ଲୋକମାନଙ୍କର ମନରେ କିଛି ଡର ଭୟ ନଥିଲା । ମାଛ ମାରିବାର ନିଶାରେ ସବୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଗୋନା ନଦୀର ଧାରରୁ ଭିତରକୁ ଯାଇଥିବା ସେ ନାଳରେ ପଶୁପଶୁ ମନଟା କାହିଁ ଭାରି ଲାଗିଲା । ଅସିତ ଭଳିଆ ଲୋକକୁ ଦେହଟା ଓଜନିଆ ଲାଗୁଥିଲା । ଶରୀରକୁ କିଏ ଯେମିତି ମାଡି ବସିଛି ।

“କିଛି ଗୋଟାଏ ହେଉଛି । ଶରୀରଟା କାହିଁକି ଭାରି ଭାରି ଲାଗୁଛି ।”- ଅସିତ କହିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ଏକା ଦଶା । ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି କିଏ ଅଶରୀର ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ନାଉ ହୋଇଛି । ବାଘ ମୁହଁରେ ଲୋକମଲେ ତା’ର ଆତ୍ମା ମୁକ୍ତି ପାଏନି । କେହି ସେ ଯାଗା ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଆତ୍ମା ଯେମିତି ସେ ଲୋକ ଉପରେ ସବାର ହୋଇଯାଏ । ସବୁ ଭାରି ଭାରି ଲାଗେ ।

ଜଙ୍ଗଲରୁ କାଠ କାଟିବାର ଶବ୍ଦ ଆସୁଥିଲା । ଆଖ ପାଖରେ କିଛି ଡଙ୍ଗା ନଥିଲା । ଏ ଘନ ଅରଣ୍ୟରେ କିଏ କାଠ କାଟୁଛି ?

“କିଏ ?”- ଅସିତ ଜୋରରେ ପାଟିକଲା । ସେ କାଠକଟା ଶବ୍ଦ ଦୂରକୁ ଚାଲିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା । କେହି କେଉଁଠି ଦେଖାଯାଉ ନଥିଲେ ।

ଯାଗାଟା ଭଲ ନୁହେଁ । ଏଠି କିଏ ମରିଛି । ତା’ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମା ବୁଲୁଛି । ଅନ୍ୟଯାଗା ଦେଖିବା । ସେମାନେ ଏମିତି ଆସୁଆସୁ ଲୁପିଦୁହାନୀ ଖାଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଗଲେ । ଯାଗାଟା ବହୁତ ଦୂର । ଚାମଟା ଆଉ ଗୋନା ବୁକ ପାଖାପାଖି । ଏ ଯାଗା ଅତି ଅପଖ୍ୟାତ । ସର୍ପାଘାତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ପାଓଲି ସେ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ ।

ସପନବାରୁ ବହୁତ ହାଲୁକା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦେହ, ମୁଣ୍ଡ ଗୋଡ଼ ଯେମିତି ଲମ୍ବା ହୋଇଯାଉଥିବା ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ଯେମିତି ପବନ ଭଳି ହାଲୁକା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଦେହ ଯେମିତି ଗୋଟାଏ ବାଦଲ ଭଳି ଭାସି ଯାଉଛି । ସେ ନିଜକୁ ତଳେ ଶୋଇଥିବାର ଦେଖୁଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ତଙ୍ଗାରେ ଶୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ରାତିରେ କିଛି କରିବାର ନାହିଁ । ଏକ ବିରାଟ ବଡ଼ ଧୂଆଁଳିଆ ଆକାର ଆକାଶରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ଗୋଟାଏ ଗୋଡ଼ ଏପଟ ନାଲର ଗଛରେ, ଅନ୍ୟଗୋଡ଼ ଆଉ ଦ୍ୱୀପକୁ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି । ଆକାଶକୁ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଉଁଛି ।

ବାହାରେ ହରିଶମାନେ କେଜାଣି କାହିଁକି ତାକି ଚାଲିଥିଲେ । ବାଘ ପାଖରେ ଥିଲେ ସାଧାରଣତଃ ହରିଶମାନେ ଏମିତି ତାକନ୍ତି । ତଙ୍ଗାର ଲୋକମାନେ ସେ ଶବ୍ଦଆଡ଼କୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥିଲେ । କେତେବେଳୁ ସେମାନେ ବଡ଼ ତଙ୍ଗାରେ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇଗଲେଣି । ତଙ୍ଗା ନଦୀ ମଝିରେ ଥିଲା । ବାଘ ପହଁରି ଆସି ମଣିଷ ଧରିବା ସମ୍ଭାବନା କମ । ସପନବାରୁଙ୍କ ହାତରେ ଏକ ଲମ୍ବା ଟର୍ଚ୍ଚିଥିଲା । ଟର୍ଚ୍ଚିରୁ ଆଲୁଅ ଏକ ଅର୍ଦ୍ଧବୃତ୍ତ ଆକାରରେ ଜଙ୍ଗଲ ଉପରେ ଖେଳାଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଦୁଇଟା ଆଖି ବୁଦା ଧାରରୁ ଜଳୁଥିଲା । ଆଲେୟା ଟର୍ଚ୍ଚି ଆଲୁଅରେ ଦେଖାଯିବନି । ଅନ୍ଧାରରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଆଲେୟାର ଆଲୁଅ ଜଳିବ । ତା' ପାଇଁ କୃତ୍ରିମ ଆଲୋକର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେ ପାଣିରେ ଟର୍ଚ୍ଚିକୁ ଫାପାତି ଦେଲେ ।

ଆକାଶରୁ ଏକ ଉଲ୍ଲା ଖସି ଆସିଲା । ଯେମିତି ଏକ ତାରା କଳା ଆକାଶରୁ ଛିଣ୍ଡି ପାଣିକୁ ଛୁଇଁ ଯାଉଛି । ସପନବାରୁ ନିଜ ଭିତରେ ଏକ ଲମ୍ବା ତାକକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । କିଛି ଶବ୍ଦ ତାଙ୍କର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଯାଇଥିଲା । ଶରୀରର ପ୍ରତିଟି କନ୍ଦି ବିକନ୍ଦିରେ ସେହି ଶବ୍ଦ । ସେହି ଧ୍ୱନୀ । ସେ ଆଉ ନିଜକୁ ଅଟକାଇ ପାରୁନଥିଲେ । ଆଗରେ ନଦୀର

ସେପଟ ଦୂର କୂଳରେ କିଛି ହଲୁନଥିବା ନୀଳ-ସବୁଜ ଆଲୋକ ଦେଖାଗଲା । ଜଳି ପୁଣି ଲିଭି ଯାଉଥିଲା । ସେପଟେ କିଛି ଡଙ୍ଗା ନଥିଲା । ପଛରେ ଜଙ୍ଗଲ ଅଛି କି ପାଣି ଅଛି କିଛି ଜଣା ପଡୁନଥିଲା । ସେଇ ଆଲୋକ ଆଡକୁ ତାଙ୍କର ମନ ଟାଣି ହୋଇଯାଉଥିଲା । ସେ କାହାରିକୁ ନ ଉଠାଇ ଛୋଟ ଡଙ୍ଗାରେ ବସି ବାହାରିଗଲେ । କେହି କିଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପାରିଲେନି । ସମସ୍ତେ କେବେଠୁ ନିଦରେ ଶୋଇ ଗଲେଣି । ସପନବାସୁଙ୍କ ଆଖିରେ ଟିକିଏ ନିଦ ନଥିଲା । ସେ ସେଇ ଜଳି ଲିଭି ଯାଉଥିବା ଆଲୁଆ ଆଡକୁ ନିଜର ଡଙ୍ଗା ଆହୁଲା ମାରି ନେଇଗଲେ ।

“ପାଓଲି, ପାଓଲି ଅପେକ୍ଷା କର । ଜଳି ପୁଣି ଲିଭି ଯାଅନି ।”- ସପନବାସୁ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିହେଲେ ।

ବାହାରେ ସବୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । କେଉଁଠି କିଛି ଶବ୍ଦ ନଥିଲା । କୁହୁଡି ନଦୀଉପରକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଥିଲା ।

ସକାଳ ହେଲା । ଡଙ୍ଗାର ଲୋକେ ଉଠିଲେ । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କଥା କୁହାବୋଲା ହେଉଥିଲେ । ନୂଆ ଲୋକଟା ନିଜକୁ ବଡ଼ ଚାଲାକ ଭାବୁଥିଲା । ଅନ୍ଧାରୁ ଅନ୍ଧାରୁ ଜାଲକୁ ତଳକୁ ଖସାଇଥାନ୍ତା । ଏକଦମ କୂଳକୁ ଡଙ୍ଗା ନେଇ ଆସିଥିଲା । ଭଙ୍ଗା ସମୟ । ପାଣି ବହୁତ ଖସି ଯାଇଥିଲା । ଲୋକଟା ତାପରେ ଚାଲି ଚାଲି କୂଳକୁ ଆସିଛି । ବାଘ କୂଳରେ ଅନେଇ ରହିଥିଲା । ଏକ କ୍ଷେପାରେ ବେକ ଧରି ନେଇଛି ଆଉ ଝୁଣି ମାରିଦେଇଛି ।

ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କଥାହେଲା ବେକରେ କେତେଟା ବଡ଼ କଣାଛତା ଶରୀରରେ ଆଉ କିଛି ଖଣ୍ଡିଆ ନଥିଲା । ବାଘ ମଣିଷକୁ ମାରିଦେଇ ନଦୀ କୂଳରେ ଫୋପାଡି ଚାଲିଯାଇଥିଲା ।

ଏମିତିଆ ଲୋକକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିବାରୁ ଅନ୍ୟ ସାଥୀମାନେ ଅସିତକୁ ବହୁତ

ଗାଳିଦେଲେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ଅସିତ ଆଖିରୁ କିନ୍ତୁ ଦୁଇ ବିନ୍ଦୁ ଲୁହ ଝରି ପଡ଼ିଲା । ସେ ସପନବାବୁଙ୍କ କଥା କାହାକୁ କହିଲାନି । ଅନ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରିବେନି ।

ଗାଁକୁ ଶବ ଆଣିଲେ ଖବର ଚାଲିଯିବ ଆଉ କିଏ କ୍ରୟା କର୍ମ କରିବ ? ଏତେ ଜଞ୍ଜାଳ କାହିଁକି ? ଅସିତର ସାଥୀମାନେ ଶବକୁ ଏକ ଭେଳାରେ ଭସାଇଦେଲେ । ଅସିତ କିଛି କହି ପାରିଲାନି, ମନା କରିପାରିଲାନି । ଭଜା ସମୟ । ପାଣି ଜୋରରେ ଖସୁଥିଲା । ବହୁତ ଜଳଦି ଭେଳା କୁଆଡ଼େ ଭାସିଗଲା । କିଛି ଖୋଜ ଖବର ରହିଲାନି ।

ଦୁଇଦିନ ପରେ ଗାଁରେ ଖବର ପହଞ୍ଚିଲା । ଏକ ଲୋକକୁ ବାଘ ମାରିଦେଇଛି । ଆଗକୁ କେହି ସପନବାବୁଙ୍କର ଖବର ନେଲେନି । କେହି ଖୋଜିଲେନି ଲୋକଟା କିଏ ? ସରକାରୀ କଲର ଡରରେ ଗାଁ ଲୋକେ ବାହାରେ ଖବର ବି ଦେଲେନି ।

ସମାପ୍ତ -

ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ...

ଭାଗ - ୨

ମୂଳଲେଖା : ଷ୍ଟେଫିନି ଭ୍ୟାନ୍ ଓରମାନ୍

ଭାବାନୁବାଦ : ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ଶ୍ରୀଷ୍ଟିନା ନୂଆବର୍ଷ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସଜେଇ ଥିଲା । ମିଶ୍ରୀ ଠାରୁ ଉଧାର କରି ଆଣିଥିବା ଡ୍ରେସକୁ ସେ ନିଜକୁ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯିବା ଭଳି ପିନ୍ଧିଥିଲା । ଡ୍ରେସ୍ ସହିତ ଖାପ ଖାଇଲା ଭଳି କାନରେ ଓ ନାକରେ କାନ ଝୁମୁକା ଓ ନାକର ନୋଥମଣି ପିନ୍ଧିଥିଲା । ସେଦିନ ତା'ର ଗରାଖ ଥିଲା ମାର୍କ ଲୁଇସ । ଯାହାକୁ କି ସେ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ମୋର୍ଟନ୍ ହୋଟେଲରେ ଭେଟିବାର ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ସେ ହୋଟେଲ ଭିତରକୁ ଗଲା । ହୋଟେଲର ରିସେପସନ୍ ରେ ତାକୁ କହିଲେ ଯେ ପାର୍ଟି ହୋଟେଲର ଲନ୍ ଭିତରେ ଚାଲିଛି ବୋଲି ତେଣୁ ସେ ସେଠାରେ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଲନ୍ ଭିତରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା ବହୁତ ଗୁଡିଏ ଲୋକ ନିଜର ପାର୍ଟନର୍ ମାନଙ୍କ ସହିତ ପାର୍ଟିରେ ମସଗୁଲ ଥାଆନ୍ତି । ହାଲକା ହାଲକା ପିଆନୋ ସହିତ କିଛି ଲୋକ ନିଜ ପାର୍ଟନରଙ୍କ ସହିତ ଅଣ୍ଟାରେ ହାତ ଦେଇ ନାରୁଥାଆନ୍ତି । ଶ୍ରୀଷ୍ଟିନା ଯାଇ ଲନରେ ଗୋଟେ କଡରେ ଛିଡା ହେଲା । ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ସୁଦଳ ସୁଠଳ ଯୁବକ ଆସି ତା ସହିତ ଜବରଦସ୍ତି କଥା ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ଶ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ଏ ସବୁ ଭଲ ଲାଗୁ

ନଥାଏ । ତେଣୁ ସେ ତାକୁ ତା ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ । ଠିକ ଏହି ସମୟରେ ସେ ଯୁବକକୁ ଆଉ ଜଣେ ଯୁବତୀ ପଛରୁ ମାର୍କ ବୋଲି ଡାକିଲା । ସେ ଯୁବତୀର ଡାକିବା ଶୁଣି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ବୁଝି ଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ଯୁବକ ହିଁ ସେଦିନ ରାତି ପାଇଁ ତା'ର ଗ୍ରାହକ ମାର୍କ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ମାର୍କ ସେ ଯୁବତୀ ସହିତ ପରିଚିତ କରେଇ ଦେଲା ଓ କହିଲା ଯେ “ଏ ହଉଛି ମୋ ସାଙ୍ଗ ଲାଭରା” । ଲାଭରା ମାର୍କକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ସହିତ ଦେଖି ଇର୍ଷାନୂତ ହୋଇ କହିଲା “ମାର୍କ ତୋର ତ ସବୁବର୍ଷ ନୁଆ ହିଁ ଦରକାର” । ମାର୍କ ତା କଥାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେଇ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାର ଅଣ୍ଟାରେ ହାତ ଦେଇ ନେଇଗଲା ଲନ୍ ଆଡକୁ । ସେଠି ସେମାନେ ନାଟିବା ସହିତ କିଛି ହୁସ୍ସି ବି ପିଇଲେ । ନିଶାରେ କିଛି ସମୟ ମତୁଆଲା ହେବା ପରେ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଘନିଷ୍ଠତା ବଢିଗଲା ଓ ଯାହାକି ଏକ ରୁମ୍‌ମେନ୍ ରୂପ ନେଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ନିଜକୁ ସଂଜତ କଲା ଓ ମାର୍କ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଅଲଗା କରି ନିଜର ଭାବାବେଗକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଲା; କିନ୍ତୁ ମାର୍କର ମୁହଁରେ କିଛି ବି ଲଜ୍ଜାର ଲକ୍ଷଣ ନ ଥିଲା ଯେମିତି କି ସେ ଏ ସବୁ କାମ ସବୁ ବେଳେ କରେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ଟିକେ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁଥିଲେ ବି ଏ ସବୁ ଜିନିଷ ତା କାମର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ବୋଲି ଭାବି ସେ ନିଜକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲା । ସେ ମାର୍କକୁ କହିଲା ଯେ ହୋଟେଲର ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ମାର୍କ ଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ଦୁହେଁ ହୋଟେଲ ବାହାରକୁ ଗଲେ ଓ ରାସ୍ତା କଡରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ରେଷ୍ଟୋରାଣ୍ଟରେ ବସି କଫି ପିଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେତେବଳକୁ ରାତି ପ୍ରାୟ ୧୨ଟା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ସେତିକିବେଳେ ଆଉ ଜଣେ ଯୁବତୀ ମାର୍କକୁ ପଛରୁ ଆସି ମାଡି ବସିଲା ଆଉ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ଦେଖେଇଲା ଭଳି କହିଲା “ନୁଆବର୍ଷରେ ମାର୍କକୁ କିଏ ନ କଲେ ନୁଆବର୍ଷ ଟା ଏକଦମ ଅଧୁରା ଲାଗେ” ଏତିକି କହି ସେ ଚାଲିଗଲା । ମାର୍କକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେହ ଭରା ଚାହାଣିରେ ଦେଖି ତା ଠାରୁ ସେଦିନ ସେ ବିଦାୟ ନେଲା ।

ନୁଆ ବର୍ଷ ପରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ନିଜର ଜାନୁଆରୀ ମାସର ଭରଣ ପୋଷଣ ପାଇଁ ନିଜ

ପୁଣି ସେଇ ହୋଟେଲକୁ ଯାଇଥିଲା ବାସନ ମାଜିବା ପାଇଁ । ବାସନ ମାଜିବା ବେଳେ ସେ ଭାରୁଥିଲା ଯେ ଏଇ ଏସକର୍ଟ ଭାବରେ କାମ କରିବାରେ ସେ କ'ଣ ହରାଉଛି ଓ ଏଥିରୁ ସେ କଣ ପାଉଛି । ସେ ଭାରୁଥିଲା ଯ ସେଇ ସୁନ୍ଦର କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସବୁକୁ ଯାହା କି ସେ ମାର୍କ ସହିତ କଟେଇଥିଲା ।

କାମ ସରିବା ପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ନିଜ ରୁମ୍ କୁ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ମିଷ୍ଟ୍ରୀ ଗୋଟେ ମାଗାଜିନ ବସି ପଢୁଥିଲା ଓ କାନରେ ହେତଫୋନ ଲଗେଇ ଗୀତ ଶୁଣୁଥିଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ଦେଖି ସେ ମାଗାଜିନ ପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରି ହେତଫୋନକୁ କାନରୁ ବାହାର କରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ପଚାରିଲା, “ତେବେ, ତୋର କାମ କିପରି ଥିଲା ? ତୁ ଦରମା ପାଇଛୁ କି ନାହିଁ ? ଏମିତି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନରେ ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନାକୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରି ପକେଇଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ଅଳ୍ପ ହସି କି କହିଲା “ମୁଁ ପାରିଶ୍ରମିକ ପାଇଲି ମାତ୍ର ସେତିକି ପଇସା ମୋ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ?”

ମିଷ୍ଟ୍ରୀ ପୁଣି କହିଲା “ଦେଖ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ! ଗତ ମାସର ରୁମ୍ ଭଡା ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ଦେଇ ଦେଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏ ମାସ ପାଇଁ ରୁମର ଭଡା ତତେ ହିଁ ଯୋଗାଡ କରିବାକୁ ପଡିବ ଆଉ ମୁଁ ଚାହୁଁନି ଯେ ଏ ସବୁ କଥା ମୁଁ ତୋ ଘରକୁ ଜଣାଏ ଯେ ସେମାନେ ତୋ ପାଇଁ ଘର ଭଡା ପଠାନ୍ତୁ ବୋଲି ।” ଖ୍ରୀଷ୍ଟିନା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା “ତୋ ପଇସା ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ସୁଦ୍ଧା ଦେବି ଖାଲି ମୋର ଗ୍ରାଜୁଏସନଟା ଟିକେ ସରି ଯାଉ ।” ମିଷ୍ଟ୍ରୀ କହିଲା “ତୋର ଯଦି ପଇସା ରୋଜଗାର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଅଛି ତେବେ ଆମ ଏଜେନେସୀ ତରଫରୁ ଆଗକୁ ଗୋଟେ ବହୁତ ଭଲ ଅଫର୍ ଅଛି “ଭଲେଷ୍ଟାଇନ୍ ଡେ” ପାଇଁ ତୁ ଯଦି କହିବୁ ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ସରି ! ମାନେ ଟିନା ପାଇଁ ମୁଁ ଆମ ଏଜେନେସୀକୁ କହି କିଛି କରେଇପାରିବି ।

ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶା

କିଶୋର ଆକାଶ

ରାତି ପାହିବାକୁ ଦେର ତେରି ଅଛି ଆହୁରି । ସମୟ ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ଜମା । ଅଚାନକ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ତୁଷାରର । ଯେମିତି କିଏ ହାତ ମାରି ଉଠେଇଦେଲା ତା'କୁ ।

- ଆରେ ଉଠ । ଉଠ । ଦେଖ ତୋ ପ୍ରିୟ ରାଜା'ର (ତା' ଛତା ଘରେ ଓ ବାହାରେ ସମସ୍ତେ ତା'କୁ ହେରୀ ନାମରେ ହିଁ ଡାକୁଥିଲେ) ଅବସ୍ଥା... !

ଧୃତପତ୍ର ହୋଇ ଉଠି ଧାଇଁ ଯାଇ ମାଷ୍ଟର ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌ରେ ଶାୟିତ ରାଜାକୁ ଦେଖିଲା ପାଖକୁ ଯାଇ । ନା ପେଟ ପିଠି ଆଉ ହଲତଲ ହେଉ ନାହିଁ । ସ୍ଥିର । ନିଶ୍ଚଳ । ମାନେ... ରାଜା ଚାଲିଗଲା ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ପାଖକୁ ଲାଗି ଖଟ ଉପରେ ଶୋଇଛି ସାନ ପୁଅ ରିକି । ସେ ଜାଣିଲେ ତା'କୁ ଆଉ ସମ୍ଭାଳିବା ଭୀଷଣ କଷ୍ଟ । ତେଣୁ ତୁଷାର ସ୍ତ୍ରୀ ତନିମାକୁ ଧିରେ ରୂପଚାପ୍ ଉଠାଇ, ଠାରରେ କହିଦେଲା ଯେ ହେରୀ ଆଉ ନାହିଁ ।

ତନିମା ବି ଠାରରେ କହିଦେଲା କିତେନ୍ ବାଲକୋନୀକୁ ଚାଲ । ଏବେ ଆମେ କନ୍ୟାକଟା କଲେ ରିକିକୁ ସମ୍ଭାଳି ହେବ ନାହିଁ ଜମା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦିଅ ଏ ଦୁଃସମ୍ବାଦ । ଅନ୍ତତଃ ଯେଉଁମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ଏ ସହରରେ ।

ତନିମା ଏତିକି କହି ଦେଇ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ବାଥ୍‌ରୁମ୍ ଚାଲିଗଲା କୋହ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆଉ ଲୁହକୁ ଚାପି ଦେଇ ।

ତୁଷାର କହିଲା ମନେ ମନେ - ରାଜା ତ ମୋ ପାଇଁ ମୋର ଡ଼ତୀୟ ପୁତ୍ର ଥିଲା ନା.... ।
ଚାଲିଗଲା ଭସେଇ ଦେଇ ମତେ ଅଧଳ ସାଗରେ । ଏକା କରି ଦେଇ ମତେ ଏକା ଥରେ ।
ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ଛାଡ଼ିକୁ ଚାପି ଧରିଲା ଜୋରରେ ।

ସେହି ସହରରେ ରହୁଥିବା ତିନୋଟି ଶଳା, ଜଣେ ଶାଳୀ, ଷଡୁଙ୍କ ପୁଅ ଝିଅ (ପୁତୁରା/
ଝିଆରୀ) ସମେତ କିଛି ଖାସ୍ ବଂଧୁଙ୍କୁ ଏ ଖବର ମୋବାଇଲରେ ଜଣାଇ ଦେଇ ଆସିବାକୁ
ଅନୁରୋଧ କଲା । ସମସ୍ତେ ଆସି ଠିଆ ହେବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ଫୋନ୍ କାଟିଲେ । ସୁଦୂର
ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶର ଧର୍ମଶାଳାଠାରେ ରହୁଥିବା ବଡ଼ ପୁଅ ପ୍ରକାଶକୁ ଜଣାଇ ଦେଇ ପ୍ଲେନ୍ରେ
ତୁରନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ତାଗିଦ୍ କଲା ତୁଷାର ।

ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଅଚାନକ ଉଠିଲା ରିକି ।

ହେରୀକୁ ନିର୍ଜୀବ ଦେଖି କାନ୍ଧରେ ଢୋ ଢୋ ମୁଣ୍ଡ ପିଟି ଚଟାଣରେ ହାତ କଟାଡ଼ି "ମୋ
ହେରୀ ଆଉ ନାହିଁ ମାମା ! ମୋ ହେରୀ ମତେ ଏକା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା" ବଡ଼ ପାଟିରେ ଚିତ୍କାର
କରି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ଛୋଟ ଛୁଆଟିଏ ଭଳି ରାହା ଧରି । ତୁଷାର ତନିମା କେତେ
ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲେ ବି ତା'କୁ କଣ୍ଢୋଲ କରିବା ମୁସ୍କିଲ ହୋଇ ଉଠିଲା । ସେ ଏତେ ଜୋରରେ
ଏତେ ବିକଳରେ କାନ୍ଦୁଥାଏ ଯେ ଗଛପତ୍ର, କାନ୍ଥ ବାଡ଼, ଛାତଚଟାଣ ବି ଯେମିତି ଏ ଅଜବ
ଦୃଶ୍ୟରେ ମୁହ୍ୟମାନ । ସାହିପଡ଼ିଶା ତ ଏ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଆତ୍ମୀୟତା ବିହୀନ ଆଉ
ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଶୂନ୍ୟ । ହେରୀ ଥିଲା ରିକିର ପୃଥିବୀ । ତା'ର କେହି ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ନ ଥିଲେ । ରିକି
ହେରୀକୁ ନିଜ ଜୀବନଠୁଁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଉଥିଲା । ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ତା'ସହ ଏକାତ୍ର ହୋଇ
ରହୁଥିଲା । ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପ୍ରଚୁର ପ୍ରେମୁଥିଲେ । ରିକି ନଭେମ୍ବରରୁ ଜାନୁଆରୀ ଡିନି ମାସ

ନେପାଳ ଚାଲିଗଲା ବୋଲି ତୁଷାର ସହ ଏତେ ଆତ୍ମୀୟତା ବଢ଼ିଗଲା ।

ନା.. । ରିକିର ଦେହ ଖରାପ ଶୁଣି ତୁରନ୍ତ ଫେବୃଆରୀରେ ହିଁ ରିକି ହେରୀ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିଥିଲା ।

ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଶାଳୀର ତରୁଣୀ ଝିଅ ମିମି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା କାର୍ରେ । ସେ ନିଜେ ଗୋଟାଏ ପେଟ୍ ଲଭର୍ । ରାସ୍ତାକଡ଼ର ବୁଲା କୁକୁରମାନଙ୍କ ହେପାଜତ୍ ନିଏ । ଖାଇବାକୁ ପିଇବାକୁ ନିୟମିତ ଦିଏ । ସେବା ଶୁଶ୍ରୁଷା କରେ । ତା'ଘରେ ଚାରୋଟି ବୁଲା କୁକୁର ପାଳିଛି ସିଏ ।

ମିମି ସମ୍ଭାଳିଲା ରିକିକୁ । ଆପର୍ଟମେଣ୍ଟର କିଛି ପେଟ୍ ଲଭର୍ ଆସି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ସମବେଦନା ଜଣାଇ ଶେଷ ଦର୍ଶନ କରି ଫେରିଗଲେ । ଆଉ କେହି ବଂଧୁପରିଜନ କି ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଜନ ପହଞ୍ଚିଲେ ନାହିଁ ।

ପ୍ରାୟ ନଅଟା ବେଳକୁ ଶୁଶାନଘାଟକୁ ନିଆଗଲା ହେରୀକୁ । ସେଠାକାର ସମସ୍ତ ଆୟୋଜନ ଖୁବ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ଭଙ୍ଗରେ କରିଦେଇଥିଲା ମିମି ଫୋନ୍‌ରେ । ତା'ର ଏ ଦିଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଭିଜ୍ଞତା ଥିଲା ତ ଆଗରୁ । ତନିମା ସିନା ଟଙ୍କା ପେମେଣ୍ଟ କଲା ଆଉ କୌଣସି ଝମେଲା ନ ଥିଲା ।

ଘରଠୁଁ ପ୍ରାୟ ଦଶ/ବାର କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଶୁଶାନଘାଟ । ନିଜ କାର୍ରେ ବସିଲା ତୁଷାର ହେରୀକୁ କୋଳରେ ଧରି । କାର୍ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରକାଶର ବଂଧୁ ରଂଜନ ଆସିଥିଲା । ରିକି ସେମିତି ମୁଣ୍ଡ ପିଟି ଏମିତି ବିକଳରେ କାନ୍ଦୁଥାଏ ଯେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ସେ ଡ୍ରାଇଭର ସାଇଡ୍‌ରେ ଆଗରେ ବସିଲା ତ ତନିମା ଆଉ ନାତୁଣୀ କିନ୍ତି ବସିଲେ ମିମିର କାର୍ରେ ।

ଶୁଶାନଘାଟରେ ସାନ ଶଳା ନରେଶ୍ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ସମସ୍ତେ ମିଶି ହେରୀର ଦାହ ସଂସ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କଲେ । ହେରୀକୁ ମାଟିରେ ପୋତି ଦେବାକୁ ସେଠାକାର କିଛି ଲୋକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବାରୁ ରିକି ଆଉ ତୁଷାର ଦୃଢ଼ ବିରୋଧ କଲେ । ନାତୁଣୀ ବିନିକୁ ମିମି ଆଉ ରିକିକୁ ନରେଶ୍ ସମ୍ଭାଳୁଥାନ୍ତି । ମଣିଷ ଭଳି କାଠରେ ଭୁଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ହେରୀକୁ ସେଥିରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ନୂତନ ବସ୍ତ୍ର ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ଦିଆଗଲା । ବ୍ରାହ୍ମଣ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ । ସମସ୍ତେ କଳାରାଶି ପକାଇଲେ । ମଧୁ ଦିଆଗଲା ମୁଖରେ ।

ମୁଖାଗ୍ନି ଦେଲା ରିକି ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ କରି ହେରୀ ଚାରିପଟେ । ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଜଳିଗଲା ଘୃତ ଆଉ ଚନ୍ଦନ କାଷ୍ଠର ମିଳିତ ଅଗ୍ନିରେ ପ୍ରିୟ ହେରୀର ସୁନ୍ଦର ସୁଦଳ ଶରୀର । ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ ସମସ୍ତେ ଫେରିଲେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ପ୍ରିୟ ଜନର ଚିର ଅବର୍ତ୍ତମାନରେ ମୁହ୍ୟମାନ ହୋଇ ।

ତା'ପର ଦିନ ତୁଷାର ବଡ଼ପୁଅ ପ୍ରକାଶ ସହିତ ଯାଇଥିଲା ଶୁଶାନଘାଟକୁ ଦିବଂଗତ ହେରୀର ଅସ୍ଥି ଶୀତଲେଇବା ପାଇଁ । ଗୋଟାଏ ନାଲି କନାରେ ଅସ୍ଥି ସବୁ ଗୁଡ଼ାଇ ଧରି ଯମୁନାରେ ବିସର୍ଜନ ପାଇଁ ଗଲା ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ।

ଭୋ ଭୋ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହୁଥିଲା

-ରାଜାରେ ମୋ ରାଜା ବାବା ! ମତେ ଏମିତି ଏକା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲୁ । ସାରା ଜୀବନ ମୋ ଆଖିର ଲୁହ ହୋଇ ରହିଗଲୁ । ଛାତି ଫାଟି ଯାଉଛିରେ ରାଜା ! ନିଜକୁ ଜମା ସମ୍ଭାଳି ପାରୁନି । ନା ନା ଜମା ସମ୍ଭାଳି ହେଉ ନାହିଁ ଏ ମରଣ ତୋର ।

ପ୍ରକାଶ ତୁଷାରକୁ ସାଜୁନା ଦେଉ ଦେଉ ନିଜେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା । ତୁଷାରକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଲା । ବାପ ପୁଅ ଦୁହେଁ କାନ୍ଦିଲେ ଢେର ସମୟ । ଏ ଅଭାବନୀୟ ଦୃଶ୍ୟ ଅବଲୋକନ କରି ଉପସ୍ଥିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଓ ସହାୟକ ତରୁଣ ତାହୁବ । ଓଃ କି ପାଳିତ ପଶୁ ପ୍ରେମରେ ବାବା

ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ।

ଦୁଏତ ସେମାନେ ଭାରୁଥାଇ ପାରନ୍ତି-ସାମାନ୍ୟ କୁକୁରଟେ ପାଇଁ ଏତେ ମୋହ ମାୟା, କାନ୍ଦବୋବାଳି, ଦୁଃଖ ଶୋକ ଆଉ ଲୁହ କୋହର କୋରସ୍ ।

ଅସ୍ଥି ବିସର୍ଜନ ବେଳେ ତୁଷାର ଅବସ୍ଥା ଅସମ୍ଭାଳ । କୋହ ଆଉ ଲୁହରେ ସ୍ନାନ କଲାବେଳେ ଖୋଦ୍ ରାଜା ଯେମିତି ସଶରୀରେ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଗଲା ସାମ୍ନାରେ । ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲା-ଜାଜା ! ତମେ ପରା ଘରର ମୁରବୀ । ତମେ ଏମିତି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲେ ମୋ ରିକି ଭାଇକୁ ଆଉ ସମ୍ଭାଳିବ କିଏ ? ମୁଁ ତ ଏତିକି ଦିନ ପାଇଁ ହିଁ ସଂସାରକୁ ଆସିଥିଲି । ମୋର ଆୟୁଷ ସରିଲା ମୁଁ ଚାଲିଗଲି । ତମେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧର । ଆଉ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦିଅ ।

ତୁଷାର କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା-ମୁଁ ପାରୁନିରେ ରାଜା ପାରୁନି ଜମା । ଯେତେ ଦୃଢ଼ ହେଲେ ବି କୋହର ବନ୍ୟାରେ ଭାସିଯାଉଛି ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସିମେଣ୍ଟ ବନ୍ଧ ।

ତଥାପି ଯଥା ସମ୍ଭବ ଶକ୍ତ ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରିଲା ତୁଷାର । ଏ ଘରେ ବି ରାଜାର ସ୍ମୃତି ମହଜୁଦ୍ । ସାରା ଘର ଖାଁ ଖାଁ ଶୂନ୍ୟଶାନ୍ । ସବୁଠି ତା'ର ଉପସ୍ଥିତି । ଖଟ, ସୋଫା, ବାଲକୋନୀ, ଚେୟାର, ବାଥ୍‌ରୁମ୍ ସବୁଠି ସିଏ । ଲାଞ୍ଜି ହଲାଇ ହଲାଇ ଏ ମୁଣ୍ଡରୁ ସେ ମୁଣ୍ଡ ଘୁରିବୁଲୁଛି ଖୁସିରେ ଆତ୍ମହରା ହୋଇ । ସମ୍ଭାଳି ହେଉନି ନିଜକୁ । ହାବୁକା ହାବୁକା କୋହ ଉଠୁଥିଲା ଛାତିରୁ । କାହାକୁ କହିବ ଏ ଦୁଃଖ ? ସାନପୁଅ ରିକିର ଅବସ୍ଥା ତ ସଂଗୀନ । ତା' ମାମା ବାବୁନି ବାବୁନି କାନ୍ଦୁଥିଲା ସଦ୍ୟ ପୁତ୍ରହରା ଶୋକରେ ମୁହଁମାନ ହୋଇ ।

ସବୁଠୁଁ ବେଶୀ ବାଧିଲା ଷଡୁଙ୍କ ପୁଅ ଝିଅ, ଶଳା ଶାଳୀଙ୍କ ପରିବାର ତୁଷାରକୁ ପରିହାସ - ଟିକଲ କରି ଫୋନ୍‌ରେ ତନିମାକୁ କହିଥିବା କଟୁ ଶାଶିତ ବକ୍ତବ୍ୟ ।

—ଓଃ ସାମାନ୍ୟ କୁକୁରଟାଏ ମରିଗଲା ଯେ କେତେ ଦୁମ୍ପି ତୋଫାନ କରିଦେଲା ତୋ ବର ଦୁଷାର । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୋରୁ ଭୋରୁ ନିଦ ଭଙ୍ଗେଇ ଦେଇ ହଟତମଟ ସୃଷ୍ଟି କରି ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଡାରିବ୍ କରିଦେଲା । ଓଃ ହୋ ଅସହ୍ୟ । ଅଥଚ ଆମ ଘରେ ଆମ ବାପ ମା ଶଯ୍ୟାଶାୟୀ ହୋଇ ମାସ ମାସ ଦିନ ଦିନ ଧରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଥରୁଟେ ବି ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲା ନା କେମିତି ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଫୋନ୍‌ରେ ପଚାରିଲା ? ଧେଉଁ ନିହାତି ଅଭଦ୍ର ଛୋଟ ଲୋକଟେ । ପରମ ସ୍ୱାର୍ଥପର ମତଲବି ମଣିଷଟେ ତୋ ବର । ଛି ଛି ଛି ।

ଏ ସବୁ ଘୃଣିତ ଆବର୍ଜନା ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଦୁଷାର ଶୁଣୁଥିଲା ପାଖରେ ବସିଥିବା ତନିମାର ମୋବାଇଲରୁ ଯାହାର ସ୍ୱିକର ଅନ୍ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଅଜାଣତରେ ।

ଦୁଷାର ରାଗିପାତି ଲାଲ୍ । ପାଟି କରି ଚିଲ୍ଲେଇଲା-ଆମ ହେରୀ କୁକୁରଟାଏ ହେଲେ ବି ତମମାନଙ୍କ ଭଳି ମତଲବି ମଣିଷଠାରୁ କୋଟିଏ ଗୁଣରେ ଗରୀୟାନ୍ ଥିଲା । ତା'ର ଆସନ ତୁମ ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଢେର ଉଚ୍ଚରେ । ତା'ର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ବିଶ୍ୱରେ ସେ ଥିଲା ବାଦଶା । ଆପଣା ପଣରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ରଢ଼ୁରେ । ଦୁଇଖଣ୍ଡ ରୁଟି, ମୁଠାଏ ଭାତ ଆଉ ଦି'ଟା ବିସ୍କୁଟ ଖାଉଥିଲା ହେଲେ କେତେ ଖୁସିରେ ରହୁଥିଲା ସିଏ । ନ ଦେଖିଲା ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ମୁସ୍ତିଲ । କେତେ ଆପଦ ବିପଦରୁ ଆମକୁ ସେ ରକ୍ଷା ନ କରିଛି କୁହ ତ... ! ଆମ ପାଇଁ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ବି ପଛେଇନି କେବେ ।

ଆରେ ସେ ନମକସଜା ଥିଲାରେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ନମକହାରୀମ ନ ଥିଲା । ତମମାନଙ୍କ ପରି ଆଗରେ ହସି ହସି ମିଠା କଥା କହି ପଛରୁ ଚାକୁ ଚଳେଇବା ଶିଖି ନ ଥିଲା । ମିଛ, ଅହଂକାର, ସ୍ୱାର୍ଥପର, ଛଳନା, କପଟ ଆଉ ଅଭିନୟ ଭଳି ଘୃଣ୍ୟ ଆଦବକାଇଦା ଆପଣେଇ ନ ଥିଲା କେବେ । ସତରେ ଖୁବ୍ ସଜା ଆଉ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଥିଲା

ତା'ର ପ୍ରେମ । ଘରେ କାହାର ଦେହ ଖରାପ ହେଲେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଖଟ ପାଖରେ ବସି କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଖାଉ ନ ଥିଲା । କିଏ କୁଆଡ଼େ ବାହାରକୁ କିଛି ଦିନ/ମାସ ପାଇଁ ଗଲାବେଳେ ପ୍ୟାକିଂ ଜିନିଷ ପାଖରେ ମନ ଦୁଃଖରେ ମୁହଁ ମାରି ବସି ରହୁଥିଲା ରୁପଚାପ୍ । ପୁଣି କିଛି ଦିନ/ମାସ ପରେ ଫେରି ଆସିଲେ ତା'ର କି ଖୁସି ଜାହିର କରୁଥିଲା ଯାହା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ । ଦେହ ମୁହଁ ଚାଟି ତା'ର ଆନନ୍ଦ ଆମକୁ ଜଣାଇଦେଉଥିଲା ।

ଶୀତଦିନେ ତିନି ବାଇ ଛଅ ଫୁଟ ଖଟରେ ତୁଷାର ସହ ଶୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା ଗୁଞ୍ଜିଗାଞ୍ଜି ହୋଇ । କାରଣ ତନିମା ତା'ର ତନଲପ୍ ଗଦିଦିଆ ତବଲ୍ ଖଟରେ ଶୁଆଇବାକୁ ରାଜି ହେଉ ନ ଥିଲା । ସକାଳ ସଞ୍ଜରେ ତୁଷାର ହିଁ ତା'କୁ ବାହାରକୁ ବୁଲେଇ ନେଉଥିଲା ଗଗି ଆଉ ଶିଶି କରିବା ପାଇଁ । ସକାଳ ହେଲେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ତୁଷାରର ମୁହଁ ପାଖରେ ଚାଟି ଉଠାଇ ଦେଇ କହୁଥିଲା -ଉଠ ବାବା ମତେ ଶିଶି /ଗଗି ଲାଗିଲାଣି । ଧତପତ ହୋଇ ଉଠି ତା'କୁ ବାହାରକୁ ବୁଲେଇ ନେଉଥିଲା ସିଏ ।

ନା ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ହେଉ ନାହିଁ ରାଜା'ର ଅନୁପସ୍ଥିତି । ଏ ଘରେ ଆଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବି ରହି ହେବ ନାହିଁ । ଛଟପଟେଇ ମରିଯିବେ ସମସ୍ତେ । ବଡ଼ପୁଅ ପ୍ରକାଶ ତ ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥିଲା ତା'ପୂର୍ବ ଦିନ ବାରଟାରେ । ତା'ସହ ସମସ୍ତେ ସେ ହାଲ୍‌କୁ ରହୁଥିବା ହିମାତଳ ପ୍ରଦେଶର କାଂଗ୍ରା ନିକଟସ୍ଥ ଧର୍ମଶାଳାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ କାର୍‌ରେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ । ଦୁଇ ଦିନ ହେଲା ତ ଖାଇବା ପିଇବା ନାହିଁ କାହାର । ପାଣି ପଣା ଖେତ ବିସ୍ମୁଟରେ ଚଳିଯାଉଛି ଯେନତେନ ପ୍ରକାରେ ।

କାର୍ ଚଲେଇଲା ବଡ଼ ପୁଅ ପ୍ରକାଶ ତ ଡ୍ରାଇଭର ସିଟ୍ ପାଖରେ ଆଗରେ ବସିଲା ତୁଷାର । ଦୀର୍ଘ ଆଠ ଶହ କିଲୋମିଟର ରାସ୍ତା । ଡୁଙ୍ଗୁରେଇଲେ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ବିପଦ । ତେଣୁ

ଆଖି ଖୋଲା ରଖି ସଂଯତରେ ବସିବାକୁ ହେଲା ସାରା ରାସ୍ତା ତା'କୁ । ସେ ଦେଖୁଥିଲା ଗାଡ଼ି ଆଗରେ ତା'ରାଜା ଦୌଡୁଥିଲା ତ ବେଳେ ବେଳେ ପଛକୁ ଚାହିଁ ଦେଇ ପୁଣି ଦୌଡୁଥିଲା ପ୍ରବଳ ବେଗରେ । କାହାକୁ କହିବ ଏ ବିରଳ ଏକାନ୍ତ ଅନୁଭବ । ରିକି, ତା'ମମି, ନାତୁଣୀ ଝନି ପଛ ସିଟରେ ପ୍ରାୟ ଶୋଇପଡ଼ିଥିଲେ ରୁପଚାପ୍ ।

ଧର୍ମଶାଳା ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ବି ରାଜା'ର ସ୍ମୃତିର ଭୁଇଁରେ ଜଳିବାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଲାନି ବରଂ ବେଶୀ ବେଶୀ ଅଧୟ ଅସ୍ଥିର କଲା ଅହରହ । ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ଚିଠିଟିଏ ଲେଖିବାକୁ ସ୍ଥିର କରି କାଗଜ କଲମ ଧରି ବସିଲା ତୁଷାର ।

ରାଜାରେ ! ମୋ ପ୍ରାଣଠୁଁ ବଳି ଭଲ ପାଉଥିଲି ତୋତେ । ହୃଦୟରେ ସଂଚିତ ସବୁ ଅକପଟ ନିର୍ଭେଜାଳ ସ୍ନେହ ମମତା, ରାଗ ଅନୁରାଗ, ପ୍ରେମ ଶ୍ରଦ୍ଧା ତୋ ଉପରେ ଅଜାତି ଦେଇଥିଲି । ତୁ ବି ମତେ ଆହୁରି ବେଶୀ ଭଲପାଉଥିଲୁ । ହେଲେ ପାଟି ଖୋଲି କହିପାରୁ ନ ଥିଲୁ । ତାହା କିନ୍ତୁ ତୋ ଆଖିର ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ଚାହାଣୀରେ ଜଣାଇ ଦେଉଥିଲୁ ସେ ପ୍ରେମର ପରାଭବ ଆଉ ପରିଭାଷା । ଯାହା ପାଇ ମୁଁ ଧନ୍ୟ ହୋଇଥିଲିରେ ରାଜା ଭାଗ୍ୟବାନ ମଣୁଥିଲି ନିଜକୁ ମନେ ମନେ ।

ହେଲେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବି ନଥିଲି ତୋ ପାଇଁ ଦିନେ ମତେ ଏ ଅଶୁସ୍ତିକ୍ତ ଚିଠି ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତୋ ଅବର୍ତ୍ତମାନରେ ମୋ ଜୀବନରେ ବରଂ ଭାବିଥିଲି ତୋ ଆଗରୁ ମୁଁ ଏ ଦୁନିଆରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଯିବି ।

ସତରେ ଏ ମଣିଷ ଯାହା ଚାହେଁ, ତା' କେବେ ପାଏ ? ଆଉ ଯାହା ପାଏ ତାହା କେବେ ବି ଚାହିଁ ନ ଥାଏ । ଏଇ ତ ଜୀବନ ନାଟକର ପରମ ସତ୍ୟର ସଂଳାପ । ରରମ ବାସ୍ତବତାର ଅଭିନୟ ।

ଯଦି ଇଶ୍ୱର ସତରେ ଅଛନ୍ତି ଏ ଦୁନିଆରେ । ତାଙ୍କୁ ମୋର ଏଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ - ପ୍ରଭୁ ! ଗୋଟିଏ ପାଟି ଫିରୁ ନ ଥିବା ପ୍ରାଣୀକୁ, ତା' ଆୟୁଷର ଅଧାରୁ ଅଧିକ ଭୋଗି ନ ଥିବା ବେଳେ ଅତୀତ ନେଇଗଲ କାହିଁକି ? ତମକୁ ତ ମୁଁ ହାତ ଯୋଡ଼ି ନେହୁରା ହୋଇ ମାଗି ନ ଥିଲି ହୀରା ମୋତି ମାଣିକ, କୋଠା ବାଡ଼ି, ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ି କି ସୁଖ ସଉକର ରାଜଭୋଗ । କେବଳ ମାଗୁଥିଲି ମୋ ରାଜାକୁ ବଂଚେଇ ଦିଅ । ପ୍ରଭୁ ମୋ ଆୟୁଷ ନେଇ ତା' ଦେହ ସୁସ୍ଥ କରିଦିଅ । କେତେ ପ୍ରାର୍ଥନା -ଧ୍ୟାନ-ଧାରଣା କରିଛି । ପ୍ରତିଦିନ ମନ୍ଦିର ଯାଇ ଶିବଲିଙ୍ଗରେ ଖିର ଜଳ, ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ, ଧୂପ ଦୀପ ନୈବେଦ୍ୟ ଦେଇ ଅଦଭୃତି ଜଣାଇଛି । ଖାଲି ମାଗିଛି ମୋ ରାଜାକୁ ବଂଚେଇ ଦିଅ । ବଂଚେଇ ଦିଅ । ବଂଚେଇ ଦିଅ । ହେଲେ ତମେ ନିଷ୍ଠୁର ପାଷାଣ ହୃଦୟ ନେଇ ମୋ ରାଜାକୁ ଛଡେଇ ନେଇଗଲ ଅକସ୍ମାତ୍ ଦିନେ ରାତିରେ । ବାହାରକୁ ଜିଭ ବାହାର କରି ନୀରବିଗଲା ସିଏ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ।

କୁହ ଭଗବାନ କୁହ । କି ପାପ କରିଥିଲା ସିଏ ତୁମର ପାପ ପୁଣ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟୟଭରା ବେଦୀରେ ? ତା'ର ଅପରାଧ କଣ ଥିଲା କହିପାରିବ ? ଏଠି ଶହ ଶହ ହଜାର ହଜାର ମଣିଷ ଦୁର୍ନୀତିର ଦାନବ ସାଜି ଶୋଷି ଚାଲିଛନ୍ତି ଅଗଣିତ ନିରୀହ ନିଷ୍ଠାପ ଗରିବ ଖଟିଖିଆ ମେହନତି ସରଳ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଅହରହ । ନିଜେ କୋଟି କୋଟି କମେଇ କମର କଷି କୌତୁକ ଦେଖୁଛନ୍ତି କଳାକଉଶଳ କରି । କେଉଁଠି ଯନ୍ତ୍ରୀ ତ କେଉଁଠି କନଷ୍ଟେବଲ ତ ଆଉ କେଉଁଠି ଶିକ୍ଷକ ତ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ଅଙ୍ଗନବାଡ଼ି ଦିଦି । ଏ ଅନ୍ୟାୟ ଉପାର୍ଜିତ ଧନରେ କୁବେର ସାଜି ଲୁଚୁଛନ୍ତି ନିରୀହ ଜନତାଙ୍କୁ ଭକୁଆ ବନେଇ ଦେଇ ।

ସତରେ କଣ ତମେ ଦେଖିପାରୁନ ଏତେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଚକା ଆଖିରେ ନା ସବୁ ଦେଖି ଶୁଣି ନିଷ୍ଠୁପ ହୋଇ ବସିଛ । ଅବା କହୁଛ -ମଣିଷ ତା'ର ପ୍ରାରବ୍ଧ ହିଁ ଭୋଗିଥାଏ । ସେଥିରେ ମୁଁ

ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବିନି । ମୁଁ ନାଚାର । ମୋର କରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ମଣିଷ ନିଜ ନିଜର ଭାଗ୍ୟର ଅଧିନ । ତା'ହେଲେ ମଣିଷ ବିଚାରା ତମକୁ କାହିଁକି ତା'ର ଦୁଃଖ ଶୋକ ଜଣାଇବ ? ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନା ବିକଳ ନିବେଦନ କରିବ ତା'ର ବେଦନା ଯାତନା ବିମୋଚନ ପାଇଁ କୁହ ତ.... !!!

ଏବେ ମୋ କଥା ଦେଖାଯାଉ । ଏତେ ଭଲପାଉଥିବା ନିରୀହ ମୁକ ପ୍ରାଣୀ ମୋ ରାଜାକୁ ନେଇ ଯାଇ କଣ ବଡ଼ କାମଟେ କରିଦେଲ ଯେ... ! ସିଏ ଆଉ ଆଠ ବର୍ଷ ବଂଚିଯାଇଥିଲେ ତମର ବା ତମର ପୃଥିବୀର କଣଟେ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା ? ଅଥଚ ଆମେ ତିନିଜଣ, ମୋ ସାନ ପୁଅ ରାକେଶ -ତା'ର ରିକି ଭାଇ, ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ତନିମା -ତା'ର ମାମା, ଆଉ ଏ ଅକିଞ୍ଚନ ତା'ର ବାବା ଆନନ୍ଦରେ କାଳାତିପାତ କରିପାରିଥାନ୍ତୁ ତ । ହୁଏତ ତମେ କହିଦେଇପାର ସହଜରେ ସେ ଯେତିକି ଆୟୁଷ ନେଇ ଆସିଥିଲା ଏ ପୃଥିବୀକୁ, ସେ ସେତିକି ହିଁ ଭୋଗ କରି ସାରି ଫେରିଗଲା । ମୁଁ କଣ କରିପାରିଥାନ୍ତି କହ ? ତା'ହେଲେ ପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅନେକ ଅଲୌକିକ କାହାଣୀମାନଙ୍କରେ ଆୟୁଷ ପ୍ରଦାନ/ମୃତ୍ୟୁଲୋକରୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଣ ତାହା ମିଛ । ସୁଦୃ ମନଗଢ଼ା କାଳ୍ପନିକ । ଅତୁଆ ଅତୁଆ ଅବୁଝା ଅବୁଝା ଲାଗୁଛି ସବୁ । ମୁଣ୍ଡ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯାଉଛି ।

ତମେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବନି, ଯୋଉଦିନ ସଂଜରେ ରାଜା ନୀରବି ଗଲା, ସେ ଦିନ ସକାଳେ ମୁଁ ପୂଜା ଘରେ ପୂଜା କଲାବେଳେ ଅଚାନକ ମୋ କୋଳକୁ ଆସି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଫଟୋକୁ ଚାହିଁ କାନ୍ଦିଥିଲା । ସେ କେବେ ପୂଜା ଘରକୁ ଆସେନାହିଁ ।

ହଁ, ରାଜା ଯିବା ପରଠାରୁ ମୁଁ ନାସ୍ତିକ ପାଲଟିଯାଇଛି । ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ପୂଜା କରୁଥିବା ଲୋକଟା ପୂଜା କରୁନାହିଁ ଜମା । ଅବଶ୍ୟ କାଳିଆକୁ ମନେ ମନେ ସୁମରଣ କରେ ।

ଫଟୋକୁ ଦେଖି ଲୁହ ଝରାଇଥାଏ ।

ରାଜାରେ ତୋତେ ଲେଖୁଥିବା ଚିଠି ଦେଖ କେମିତି ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବି ଲେଖି ହୋଇଗଲା ମୋ ଅଜାଣତରେ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ତୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିବୁ । କହିଦେବୁ ମୋର ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଭିମାନର ଅନ୍ତରାଳେ ଥିବା କ୍ଷୋଭ ଓ ପ୍ରତିବାଦ ।

ରାଜାରେ ତୁ ତ ପୁରାପୁରି ସୁସ୍ଥ ସବଳ ଥିଲୁ ଫେବୃଆରୀ ସାତ ତାରିଖ ଯାଏଁ । ପଶୁ ଡାକ୍ତରକୁ ଘରକୁ ଡାକି ବାର୍ଷିକ ଟୀକା ଦିଆଗଲା ଯେ କାଳ ହେଲା । ଧଳା ଧଳା ବାନ୍ତି ହେଲା ତ ସିଟି ସ୍କାନ୍ରେ ବାହାରିଲା ଲିଭର୍ ପ୍ରୋବଲ୍ମ । ଖାଲି ବାନ୍ତି ଆଉ କଳା ଝାଡ଼ା । ଜମା କିଛି ଖାଇ ପାରିଲୁନି କି ଶୋଇପାରିଲୁନି । ପେଟରେ ପାଣି ଜମି ଭାରୀ ହୋଇଗଲା । ରିକି, ମାମା ଆଉ ମୁଁ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ିଲୁ । ସହରର ସବୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ପଶୁ ଚିକିତ୍ସାଳୟକୁ ନେଇକି ଗଲୁ । ମେଡ଼ିସିନ୍, ଇଞ୍ଜେକସନ, ସାଲାଇନ୍ ସବୁ ରୀତିମତ ଦିଆଚାଲିଲା । ତୋ ମାମା ଅକାତରରେ କ୍ରେଡିଟ୍ କାର୍ଡରୁ ଚାଲିଶ ପଚାଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଦେଲା ସିନା ତୋତେ ବଂଚେଇ ପାରିଲୁନି । ଦେହମାସ କାଳ ତୁ ଖୁବ୍ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗିଲୁ । ଜମା ଉଠି ଚାଲିପାରୁ ନ ଥିଲୁ । ନ ଖାଇ ନ ପିଇ ଶୁଖି କଣ୍ଟା ହୋଇଯାଇଥିଲୁ ।

ଦୀର୍ଘ ଆଠ ବର୍ଷ ତଳେ ଆମ ଘରକୁ ଆସିଥିଲୁ ଛଅ ମାସର କୁନି ଛୁଆଟିଏ ହୋଇ । ଥୁକୁଲୁ ଥୁକୁଲୁ ଚାଲୁଥିଲୁ କି ସୁନ୍ଦର । ବାଦାମୀ ରଂଗର ଦେହରେ ଧଳାର ଟିକିଏ ହାଲୁକା ଛିଟା । ବେଶ୍ ମନମୋହିଆ ଚମକ୍କାର ଦେଖାଯାଉଥିଲୁ । କି ସୁନ୍ଦର ଖେଳୁଥିଲୁ ଆମମାନଙ୍କ ସହ । ଦେଖିଲେ ପେଟ ପୁରିଯାଉଥିଲା । ମନ ଭରିଯାଉଥିଲା ।

ନା ଏଇ ଆଠ ବର୍ଷର ସଜଳ ମଧୁର ବିଧୁର ସ୍ମୃତି କେମିତି ଭୁଲିବିରେ ରାଜା ! କେମିତି ଚାଲିବି ତୋ ବିନା ଏ ଅବଶିଷ୍ଟ ଜୀବନ ସରଣୀ । ପାରୁନିରେ ଆଉ ପାରୁନି ରାଜା ମତେ

ତୋ ପାଖକୁ ଶୀଘ୍ର ନେଇଯା । ମତେ ମୁକ୍ତି ଦେ ଏ ଯମ ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ।

ମାର୍କ ଛବିଶି ତାରିଖ ସଂଧ୍ୟାରେ ମୋ କୋଳକୁ ଆସି ଗେଲା ହେଲୁ । ତା'ପରେ ମାମାର ଖଟକୁ ଯାଇ ତା କୋଳରେ କିଛି ସମୟ ଶୋଇଲୁ । ରିକି ଭାଇ ଖଟକୁ ଯାଇ ତା କୋଳରେ ବି ଗେଲା ହେଲୁ । ନାତୁଣୀ ଜ୍ୱନି କୋଳକୁ ଗଲୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚାଟିଲୁ ବହୁ ଦିନ ପରେ । ଯେମିତି କି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଦାୟ ମାଗିନେଲୁ । ତୁ ବୋଧେ ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ବୋଲି ଜାଣିନେଲୁ । ତା'ପରେ ବାହାରକୁ ନେବାକୁ କହିଲୁ ତ ମୁଁ ଆଉ ରିକି ନେଇକି ଗଲୁ । ଶିଶି କି ଗଗି କିଛି କଲୁନି । ଥରେ ଆମ କାର୍ ଚାରିପଟେ ଘେରାଏ ବୁଲି ଘରକୁ ଫେରି ଶୋଇପଡ଼ିଲୁ ସୋଫାରେ ଜିଭ ବାହାର କରିଦେଇ । ଡାକ୍ତର ତାକି ସାଲାଇନ୍ ଆଉ ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଦିଆଗଲା ସିନା ସବୁ ବୃଥା ଗଲା । ତୁପଚାପ୍ ଶୋଇଗଲୁ ସକାଳ ଯାଏ । ତା'ପରେ...

ରାଜାରେ କ୍ଷମା ଦେବୁ ଆମମାନଙ୍କୁ । ବେଶୀ ଖାଉଥିଲୁ ବୋଲି ବେଳେ ବେଳେ ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡୁଥିଲା - ଏମିତି ଖାଇଲେ ଖାଇ ଖାଇ ମରିଯିବୁରେ । କେତେ ବେଳେ ପୁଣି ବଡ଼ ପୁଅ ପ୍ରକାଶକୁ ଆକ୍ଷେପ କରି - ଏ ଲାବ୍ରତଏର୍ କୁକୁରକୁ ଆଣି ବେକରେ ଆମର ବାନ୍ଧିଦେଲା ଯେ ଘର ତାଲା ପକାଇ ମଣିଷ କୁଆଡ଼େ ଯାଇପାରୁନି । ଅଥଚ ଏବେ ତୁ କହୁଥିବୁ -ଯା ଏବେ ପୁରା ଫି କରାଦେଲି ତୁମମାନଙ୍କୁ । ଯୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛା ସେଆଡ଼େ ଯାଇପାର । ମୁଁ କଣ୍ଟା ଥିଲି ନା ତୁମମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ । ନୁହଁ... !! ??

ବେଳେବେଳେ ରାଗରେ ଗୋଇଠା କି ବାଡ଼ି ମାଡ଼ ବି କରିଛୁ ତୋ ଦେହରେ । ତୁ ତୁପଚାପ୍ ସହିଯାଇଛୁ । ଥରେ ବି କୁଁ କାଁ ହୋଇନୁ କେବେ ।

ରାଜାରେ ତୁ ଏବେ ଯେଉଁଠି ବି ଥାଆ-ଭଲରେ ଥାଆ । ଏ ଚିଠି ତୋତେ ମିଳିବ କି ନା ଜାଣେନା । ଠିକଣା ମୋ ରାଜା ମାର୍ଚ୍ଚତ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଲେଖି ପ୍ରେରକ ଠିକଣା ନ ଲେଖି ପୋଷ୍ଟ

କରିଦେଉଛି ।

ତୁ ତ ଏମିତି ମୋର ଦେହର ଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ଭଳି ଅହରହ ବଂଚିରହିଥିବୁରେ ରାଜା
ମୋ ଭିତରେ । କାରଣ ତୋର ବିକଳ ନାହିଁ । ତୋର ପ୍ରେମର ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ । ତୁ ଅମର ।
ତୁ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟୀ । ତୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତୁ ଅନନ୍ୟ ।

—ତୋର ଅସହାୟ ଅସମର୍ଥ ବାବା

ଢୋ ଢୋ ମୁଣ୍ଡ ପିରୁଥିଲା ତୁଷାର କାନ୍ଥରେ ତ ଅବିଶ୍ୱାସ ଆଉ ଆତମ୍ବିତ ହୋଇ
ଦେଖୁଥିଲା ସମୟର ଚକ୍ର ।

ମୋ: ୯୮୧୦୭୭୨୯୭୭

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଧକା

ଦେବାଞ୍ଜନ ମେହେର

ଭାଇ ଏ ଦୁନିଆଁରେ ଧକା ଦେବା ଶସ୍ତା ହୋଇଗଲାଣି । ଏ ଦୁନିଆଁରେ ବିଶ୍ୱାସ ଭଳି ଯୋଡ଼ ଶବ୍ଦ ଥିଲା ତାହା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କମିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆଉ ନାହିଁ ଆଗ ପରି ଭଲ ପାଇବା । ସେ ପୁଅ ହେଉ ଅବା ଝିଅ ଟଙ୍କା ପଇସା ଏବଂ ମୋହ ମାୟାରେ ହେଲେଣି ବାୟା । ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ ପାଇଁ ଏଠି ଲୋକେ ପାଆନ୍ତି ଭଲ । ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଲୋକେ ହସି ହସି କଥା ଲାଗନ୍ତି । ଗୋଟି ମିନିଟ୍ରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ମାଙ୍କଡ଼ମାନେ ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଡାଳ ରୁ ଅନ୍ୟ ଡାଳ କୁ ଡିଆଁ ମାରନ୍ତି ଏ ମଣିଷ ସମାଜ ମଧ୍ୟ ସେପରି କରନ୍ତି । ଏ ସବୁ ଘଟଣା ଆଜି କାଲିର ଦୁନିଆଁରେ ସାଧାରଣ ହୋଇଗଲାଣି । ନ ଜାଣିଲା ପରି ସବୁ କଥା ହୁଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନିଜ ବିଷ ଗୁଣ ରୂପ ଦେଖାନ୍ତି । ଅତୀତ ଘଟଣା ଭୁଲି କ୍ଷଣକେ ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତି । ସାବଧାନ ଭାଇ ସାବଧାନ ଖେଳ ଖେଳିବା ପରି ଏ ମଣିଷ ସମାଜ ହୃଦୟ ଓ ମନରେ ଖେଳି ଦିଅନ୍ତି । ଗରିବ ପିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜାତି ର ହୋଇଥିବା ପୁଅ ଝିଅ ଜାଣି ସାରିବା ପରେ ଯେଉଁ ମୁହଁରେ କହିଥାନ୍ତି ଦିନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ ବୋଲି ସେହି ମୁହଁରେ ସେହି କ୍ଷଣି ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଏହାଠାରୁ ବଡ଼ ଦୁଃଖ ଆଉ କଣ ? ? ? ମଣିଷର ଚିନ୍ତାଧାରା କେତେ ନିମ୍ନ ମାନରେ ପହଞ୍ଚି

ଗଲାଣି । ଭାବିଲା ବେଳକୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । ଏ ଦୁନିଆଁରେ ଧକା ଦେବା ପାଇଁ କେହି ପଛାଉ ନାହାନ୍ତି ।

ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଦୁନିଆଁରେ ବିଶ୍ୱାସ ଆଉ କାହାକୁ କରି ହେଉନି । ନିଜକୁ ଜନ୍ମ କରିଥିବା ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ଆଉ ଏଠି କେହି ବି ଜଣେ ବିଶ୍ୱାସୀ ନାହାନ୍ତି । ଆଜିର ଦୁନିଆଁରେ ସବୁ ମଣିଷ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେଣି ।

ଗ୍ରାମ - ବାପୁଜୀନଗର
ଜିଲ୍ଲା - ବୌଦ୍ଧ
ମୋ - ୭୮୯୪୩୪୩୫୫୨

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ ଅନ୍ତରାଳେ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ରାମୁ ଦେଖିଲା ତା ବାପା ମଙ୍ଗଳୁ ଭୋଇ, ଲାଗିପଡ଼ି ଭୋଇ ଭଳି ବାଦ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଲାଗିଥିବା ଚମଡ଼ା ସେକି ଚାଲିଛି ଶୀତ ଦିନିଆଁ ନିଆଁ ପୁଆଁ ଆଞ୍ଚରେ । ରାମୁ ବି ମାଘ ମାସର ଏ ବାଘ ଭଳି ଶୀତରେ ନିଆଁ ପୁଇଁବା ବେଳେ ପଚାରିଲା ବାଆକୁ, କାଲି କୁଆଡ଼େ ଯିବୁକି ବାଇଦ ବଜାଇବାକୁ ? ଘଡ଼ିଏ ଚୀର୍ଯକ ଆଖିରେ ପୁଅକୁ ଚାହିଁ ମଙ୍ଗଳୁ କହିଲା ହଁ କାଲି ଆମ ଦଳ ବରୁଘର ଝିଅ ବାହାଘର ଭୋଜିରେ ମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ ବଜାଇବାକୁ ବାରୁ ଘରକୁ ଯିବୁ । ହେଲେ ତୁ ପାଠ ପଢ଼ ପୁଅ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନରେ ଅଣ୍ଟା ଦିଆଯାଉଛି, ଖାଇ ପିଇ ମନମୁଣ୍ଡ ଠିକ କରି ପାଠ ମନେରଖ । ବାରୁ ହେବୁ ବାରୁ ।

ପୁଅ ରାମୁ ଶୁଣିଲା ଏହି ଯୋଉ ବରୁଘରକୁ, ବାଆ ଓ ତା ସାଥୀ ପୈକାଳୀ ଫୁଙ୍କିବା ମଉସା ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି, ପରା କହୁଥିଲେ, କଥା ଛିଡ଼ିଛି ପଇସା ସହ ଭୋଜି ବି ମିଳିବ । ରାମୁର ଭାରି ମନ, ଚିକେନ ପକୋଡ଼ା ପୁଣି ତନ୍ମୁର ସାଙ୍ଗକୁ ରୁଙ୍ଗୁଡ଼ିରେ କାଠି ପୁରେଇ ଛଣା ଯାଇଥିବା ସେଇ ଖାଦ୍ୟଟା, ଯାହା ନାମ ସେ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ପୁଣି ମଟନ ଇତ୍ୟାଦି ତା ପାଟିରେ ଏଯାବତ୍ ବାଜିନି ତ ବାଆ ପାଖକୁ ଲାଗିଯାଇ ଶୋଇବା ବେଳେ କହିଲା କାଲି ଥରଟେ ମତେ ନେ ବାଆ । ଆଉ କେବେ ଜିଦ କରୁବିନି.

ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ପରା ଜାନୁଆରି ଛବିଶ ଓ ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା ଗୋଟିଏ ଦିନରେ ପଡ଼ୁଛି, ଦେଖିବୁନି ବାଆ ଜାତୀୟ ପତାକା ତଳେ ଓ ମାଆ ସାରସ୍ୱତୀଙ୍କ ପାଦ ପଦ୍ମ ତଳେ ମୁଁ ଶପଥ ନେଇ ଖୁବ ଭଲ ପଢ଼ି ବାବୁ ହେବି ।

ମାଆ, ବାଆର ଆରପଟ କତିରେ ଶୋଇ କହୁଥିଲା ହ ବାଆ ତୋର ମହୁଲ ହାଣ୍ଡିଆ ଆଉ ଖଜୁରୀ ତାତି ପିଇ ପିଇ ଥିବ ଯେ ତୋ ବାବୁ ହେବା ଦେଖିବ । ସତରେ ବାଆ ପାଟିରୁ ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଥିଲା । ସେଇ ଘଡ଼ାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ଟାଙ୍କି ଦେଇଛି ବାଆ । ନିଦ ଆସୁ ଆସୁ ରାମୁ କହୁଥିଲା ଜାଣିଛୁ ବୋଉ ସାର କହୁଥିଲେ ମହୁଲ ଫୁଲ ରସ ଆଉ ଖଜୁରୀ ରସ, କଣ ତା ନାଁ ଟା ତ, ହଁ ହଁ ନୀରା ପିଇଲେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପ୍ରତି ହିତ ହେଲେ ରହଣିଆ ହେଲେ ବିଷ ପାଲଟି ମଦ ହୁଏ । ମାଆ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ କଣ କହିଲୁ ବଜାତ ମାଇକିନିଆ କହି ବାଆ ବୁଲି ପଡ଼ିଲା ବୋଉ ଆଡ଼କୁ । ବୋଉଟା ହୁଁ ହୁଁ କରି କୁହୁଡ଼ାଉ ଥିଲା ତ ରାମୁକୁ ନିଦ ଆସିଗଲା, ଆସନ୍ତା କାଲିର ଭୋଜି ବାସନାରେ, ବୋଉ ପାଇଁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ କୁକୁଡ଼ା ମାଉଁଶ ଗାମୁଛାରେ ଗୁଡେଇ ଆଣିବ ଭାବୁଥିଲା ରାମୁ । ବାଆ କଣ କରେ କେଜାଣି ବୋଉଟାକୁ, କଷ୍ଟରେ କୁହେଇ କୁହେଇ ଶୋଇପଡ଼େ ବୋଉ । ପୁଣି ସକାଳୁ ଉଠି ବାସି ପାଇଟି କରୁଥାଏ । ତା ପାଇଁ ଦାନ୍ତକାଠି ସଜାତି ପାଣିଦାଳ ସଜାତିବା ସହ ବାଆ ପାଇଁ ବି ଥୋଇଥାଏ । ରାତିରେ ବାଆ ଦେଉଥିବା କଷ୍ଟ ସକାଳୁ ଭୁଲିଯାଏ ବୋଉ । ସେ ବାବୁ ହେଲେ ବୋଉ ପାଇଁ ଭଲ ଶାଢ଼ୀ କିଣି ଦେବ. ବୋଉତ ହାଣ୍ଡିଆ ପିଏ ନାହିଁ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବଞ୍ଚିଥିବ ।

କେତେ ବଡ଼ କୋଠା । କେତେ ସାଜସଜ୍ଜା, କୋଳାହାଳ, ଯିବା ଆସିବା ଲାଗିଛି ବରୁୟର । ରାମୁ, କୁକୁର, ଛେଳି, ଗାଈ ଘଉଡ଼େଇ ନିଜ ପାଇଁ ଜାଗା ପରିସ୍କାର କରି ରଖିଛି । କେତେ ମାଇକି, ଆଧୁନିକ ଗୀତ, ରେକର୍ଡ ତ୍ୟାନ୍ସ ଭିତରେ ଆମ ଦଳଙ୍କ ମହୁରୀଆ ବାଜା

କୁଆଡେ ଭାରି ଶୁଭ, ସେଇଥିପାଇଁ ଝିଅ ବୋହୂମାନେ ମନ୍ଦିର ଗଲାବେଳେ ଠାକୁରାଣୀ ଗାଧେଇବାକୁ, ଆମ ଦଳ ପେଁକାଳି, ତେଲିଙ୍ଗିବାଜା ବଜେଇ ବଜେଇ ପଛରେ ଗଲୁ । ସବୁ କାମ ସାରି ପୁଣି ଆମ ଶୁଭ ବାଜା ବଜେଇ, ଫୁଙ୍କି ଫେରିଲୁ ।

ଦିଅଁ ମଙ୍ଗୁଳାକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବନ୍ଦ, ପୁଣି ଦିନ ସାରା ଡିଜେ ନୁହେଁ, ଆମ ବାଜା ବାଜୁଥାଏ ରାମ୍ମୁ ରାମ୍ମୁ, ରାମ୍ମୁ ରାମ୍ମୁ ହୋଇ । ପୁଣି ଟିକି ପିଲା ସବୁ ବଢ଼ିଆ ବଢ଼ିଆ ତ୍ରେସ ପିନ୍ଧି ଆମ ବାଜା ତାଳେ ତାଳେ, ଡମ ଡମ ଡିଗା ଡିଗା ଗୀତ ଗାଇ ନାରୁଥାଆନ୍ତି, ହେଲେ ସମସ୍ତେ କିଛି କିଛି ଖାଦ୍ୟ ଯଥା ଉପମା, ମଟର, ଡାଲମା, ବୁନ୍ଦି, ଝିଲାପୀ, ଲଡୁ ଖାଉଥିଲା ବେଳେ ଆମେ ଖଇ ଉଖୁତା ସାଙ୍ଗରେ ଦିଟା ବୁନ୍ଦି ପାଇଥିଲୁ । ସେତିକିମାତ୍ର ।

ଏ ଭିତରେ ଦିନ ଯାଇ, ସନ୍ଧ୍ୟା ସରି ରାତି କେତେ ହେଲାଣି । କେତେ ବାବୁ ଭାୟା ଖାଇ ପିଇ ପଲିଥିନରେ ନେଉଛନ୍ତି । ବାଆ ବି ଦୁଇ ଚାରି ଜଣଙ୍କୁ କହିଲାଣି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଅପେକ୍ଷା କର । କେତେ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା ?? ତା ପେଟରେ ମୁଷା ଦୌଡ଼ିଲେଣି । ସ୍କୁଲ ଯାଇଥିଲେ ଖାଇ ପିଇ ଫେରି, ବୋଉ ଯାହା ରଖିଥାଆନ୍ତା ତାକୁ ଖାଇ ପଢ଼ିଥାଆନ୍ତା । ବାଆକୁ, ଭାରି ଭୋକ କହିବାରୁ ବାଆ କାହାକୁ ଜଣଙ୍କୁ ଗୁହାରି କଲା ତ କର୍କଶ ସ୍ୱରରେ କଣ ନାହିଁ କଣ ଶୁଣେଇଦେଲେ ବାଆକୁ ସିଏ । ବାଆ ନିଜେ ଘଡ଼ାରୁ ବୋତଲେ ତାତି ପିଇ ତା ମୁଁହରେ ଲଗାଇଦେଲା । ଆଉ ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତି ଓ ଫୁର୍ତ୍ତିରେ ସେ ବଜେଇ ଚାଲିଥିଲା ରାମ୍ମୁ ରାମ୍ମୁ ଓ ଡମ ଡମ ଡିଗା ଡିଗା ।

ସକାଳୁ ନିଜ ଘରେ ନିଜକୁ ଆବିଷ୍କାର କରି, ଚୁନା ମୁନା ମାମିଙ୍କ ସହ ସ୍କୁଲ ଯାଇଥିଲା । ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀଙ୍କ ପୂଜା ପରେ ଚାନ୍ଦା ଦେଇନଥିବାରୁ ସେମାନେ ଫେରି ଆସୁଥିଲେ ହେଲେ ସାର, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡାକି ଭୋଜି ଖୁଆଇଲେ, ଚୁନା ପଚାରିଲା କାଲି ଭୋଜି

କେମିତି ଲାଗୁଥିଲା ରାମୁ, ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ ଲାଗିଥିବ, ମାଛ, ମାଂସ, ଚିକେନ, ଅଣ୍ଡା ସବୁ ଖାଇଥିବୁ । ରାମୁ କହୁଥିଲା ହଁ ଯେ ଏ ଭୋଜି କିନ୍ତୁ ଖୁବ ଭଲ । ଆମ ଜାତୀୟ ଦିବସ ଓ ସରସ୍ୱତୀ ପୂଜା ଭୋଜି ଚି । ସବୁଠୁ ନିଆରା । ବାଟରେ ରାମୁ ଦେଖିଥିଲା, ବରୁଘର କୁଡ଼ କୁଡ଼ ବାସି ଖାଦ୍ୟ କୁକୁର ବି ଛୁଁ ନଥିଲେ ।

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

୭୦୦୮୯୪୭୭୧୫

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଅକୁହା କଥା

ସୁବ୍ରତ କୁମାର
ପ୍ରଧାନ

ମୋ ହୃଦୟର ସ୍ୱୟନ ତୁମେ, ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ବରଷା ରାଣୀ ତାର
କମଳ ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁମାନେ ଘାସ ଗାଲିତା ମଧ୍ୟରେ ଶିଶିରାକ୍ତ ଭାବେ
ପରିଣତ ହେବାର ବିମୋହିତ ହୋଇ ତୁମ ପାଖକୁ ମୋ ଅନ୍ତରର ବେଦନା
ଚିକିକ ଅଙ୍କାବଙ୍କା ହସ୍ତରେଖା ବର୍ଣ୍ଣମାଳାରେ ପରିଣତ କରି ଅନେକ
ଆଶା ଅଭିସ୍ୱା ସମର୍ପଣ କରୁଛି ଖଣ୍ଡିଏ ସାଧା କାଗଜ ରେ ।

ଜୀବନର ଷୋହଳଟି ବସନ୍ତ ଅତିକ୍ରମ କରିସାରିଛି ହେଲେ ଯେଉଁ
ଚିତ୍ତା କେବେ ବି ତାର ମନକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିନଥିଲା, ଆଜି ସେହି ଚିତ୍ତାରେ
ମନ ତାର ନିରନ୍ତର ଅଛି । ବାମନ ହୋଇ ଚାନ୍ଦକୁ ହାତ ବଢାଇବାର
ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଛି । ଏହିପରି ଅନେକ ମିଠା ମିଠା ଭାଷା ପ୍ରୟୋଗ କରି
ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମ ଚିଠି ଲେଖିଛି ପରଦେଶୀ ବେପାରୀ ଜଣେ ଯୁବକ । ନାଁ
ତାର ବୀରେନ୍ । ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ । ବାହାରର
ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣି ଗାଁ ଗାଁରେ ବିକ୍ରି କରିବା ତାର ନିତିଦିନିଆ ବେଉସା ।
ଏହିପରି ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ଉଠି ଗାଧୋଇ ପାଧୋଇ କଣ ଦିଟା ଖାଇଦେଇ
ବାହାରି ପଡିଛି ବେପାରକୁ । ସାଇକେଲଟି ଖତରା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତା
ଜିନିଷ ଗୁଡିକ ସଜାଇ ଦେଇଥିବାରୁ ସାଇକେଲଟି ଚିଙ୍କଣ ଓ ଉଜ୍ଜଳ
ଜଣାପଡୁଛି । ଦଶ ଖଣ୍ଡ ଗାଁ ବୁଲି ସାରି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି କାଶୀପୁରରେ ।

ଶେଷ ବସନ୍ତର ନିର୍ଜୁମ ଖରାରେ ବୁଲି ବୁଲି ଦେହ ତାର ସିଝି କଳାକାଠ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ଦେହ ତାର ଝାଳରେ ସରସର । ସେ ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ଆଣିଛି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ତୁଟି, ଟିକିଲି, ସିନ୍ଦୂର, ଅଳତା ଓ ବିଭିନ୍ନ ନାରୀପକୋରଣ ଜିନିଷ । ତା ଡାକରେ ଧାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ଗ୍ରାମ୍ୟ କୁମାରୀମାନେ । ନିତିଦିନର ବେପାର ଭିତରେ ଗୀତା ନାମକ ଯୁବତୀ ସହିତ ତାର କଥୋପକଥନ ହୋଇଛି । ଚୋରାଚାହାଣି ଭିତରେ ଆଖିକୁ ଆଖି ମିଶି ଯାଇଛି । ପ୍ରେମର ସପ୍ତରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗାୟିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଉଭୟେ । ଗୀତାର ପ୍ରେମରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ବୀରେନ୍ । ବୀରେନ ଏହିପରି ମାସକୁ ପ୍ରାୟ ଆଠ ଦଶ ଥର କାଶୀପୁର ଗାଁକୁ ନ ଆସିଲେ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗେନି । ଶୟନେ ସପନେ ଖାଲି ଗୀତାର ମୁହଁ ତା ମନ ପରଦାରେ ଭାସି ଆସେ । ଗୀତାକୁ ଦେଖିବା ବାହାନାରେ ସେ ପାଞ୍ଚ ଛ ଥର କାଶୀପୁର ଆସି ଫେରିଛି । ଗୀତାର ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦିଆ ମୁହଁଟି ଦେଖିବା ପାଇଁ ତାକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ସେ ବେଳେ ବେଳେ ବିଭିନ୍ନ ବାହାନା କରି ଗୀତାର ଘର ମୁହଁରେ ଆସି ଡାକ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ଆସନ୍ତିନି ତା ପାଖକୁ ।

ବେପାରର କଷାଘାତରେ ଶରୀର ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ଅବଶ ଓ ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ । ରୋଗ ବ୍ୟାଧିରେ ପିଡ଼ିତ ହୋଇଛି ବୀରେନ । ଦୀର୍ଘ ଦୁଇ ମାସ ହେବ ବେପାର ବନ୍ଦ । ଗୀତା ମଧ୍ୟ ମନେମନେ ବୀରେନ୍ କୁ ଖୋଜୁଛି । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ କିଛି ଔଷଧ ଖାଇବା ପରେ ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବେପାରକୁ ବାହାରିଛି ବୀରେନ୍ । ବେପାର ପ୍ରତି ନିଘା ନାହିଁ, ବେଶୀ ମନେ ପଡ଼ିଛି ତା ହୃଦୟର ସ୍ୱୟନ ଗୀତା କଥା । ଅବଶ ଶରୀରରେ ବାହି ନେଇଛି ତାର ଦି ଚକ୍ର ଯାନକୁ କାଶୀପୁର ଅଭିମୁଖେ ।

ବେପାର ସମୟରେ ଗୀତାର ଅନ୍ୟ ସାଥୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବୁଝିଛି, ଗୀତା କଥା ଯାହା

ଶୁଣିଛି ତା ହୃଦୟର ଅନ୍ତସ୍ୱର ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି । ଦୀର୍ଘ ଦେହମାସ ହେବ ଗୀତା ବିବାହ କରିଛି । ବାପ ଘରକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ମଧ୍ୟ ଆସିନାହିଁ । କେତେ ଆଶା ନେଇ ବୀରେନ ବାହାରି ଆସିଥିଲା, ଗୀତାକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ସବୁ ଆଶା ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ମିଳେଇଗଲା ।

ତଥାପି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନହରାଇ ନିଜର ଅକୁହା କଥାକୁ ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟରେ ଧରି ସାହାସ ସଞ୍ଚୟ କରିଛି ଗୀତାର ଶାଶୁଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ । ସେହି କ୍ଷଣିକ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଗୀତାର ପ୍ରତିଛବି ବୀରେନ ଆଗରେ ନାଚି ଉଠିଲା । ଦୀର୍ଘ ଦଶ କିଲୋମିଟର ଅତିକ୍ରମ କରି ପହଞ୍ଚିଲା ଗୀତାର ଶାଶୁଘର ଗାଆଁରେ । ପଚାରି ପଚାରି ଗୀତାର ଶାଶୁଘର ଆଗରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବୀରେନ । ଗୀତାକୁ ଡାକିଦେବା ପାଇଁ ଘରର ଲୋକଙ୍କୁ କହିବାରୁ, ନୁଆଁ ବୋହୂ ଡାକରେ ଗୀତା ଧିରେ ଧିରେ ବାହାରକୁ ଆସିଲା । ଗୀତାକୁ ବଧୂବେଶରେ ପଦ୍ମ ଫୁଲିଆ ମୁହଁକୁ ଦେଖି ବୀରେନର ଅତୀତ ସବୁ ମନେ ପଡ଼ିଲା ଦୁଇ ନୟନରୁ ନିର୍ଗତ ହେଲା ଅଶ୍ରୁଧାର । ବୀରେନ ଶେଷରେ ଏତିକି କହିଲା ଗୋଟିଏ ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟର ନିର୍ଭୂତ କୋଠରୀକୁ ଜାଳିପୋଡ଼ି ପାଉଁଶ କରିଦେବ ବୋଲି, ମୁଁ ଜାଣି ନଥିଲି । ଏତେ ଦିନର ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ ମୋର ଗୋଟିଏ ଅକୁହା କଥା ବାକି ରହିଯାଇଛି । କିଛି ଖରାପ ଭାବିବ ବୋଲି କହିନଥିଲି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ । ।

ଗୋପୀବଲ୍ଲଭପୁର, କୋଶଳା

ଅନୁଗୋଳ, ୨୫୯୧୩୦

ମୋ - ୯୮୭୧୯୭୦୪୧୮

ଅସହଜ

ସରୋଜ କୁମାର
ସାହୁ

କଲେଜରେ ଗୋଟିଏ କ୍ଲାସରେ ପଢ଼ିଲା ବେଳେ ମୋ ଆଖିରେ ଥରୁଟିଏ ବି ଆଖି ମିଶାଇ ପାରୁ ନଥିଲା ପ୍ରିୟା । ଶହେ ମିଟର ଦୂରରୁ ବି ତା ନଜର ପଡ଼ିବା କ୍ଷଣି ସେ ସମୟରେ ସଜାଡ଼ି ନେଉଥିଲା ତାର ଅନବ୍ୟସ୍ତ କେଶ ହାଲକା ଓଢ଼ଣୀକୁ । ପାଦକୁ ଚିପିଚିପି ଭାରୀ ନମ୍ର ଭାବରେ ଲାଜ ଜରଜର ଆଖିରେ ମୋତେ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କରି ଯାଉଥିଲା ଲାଲହେରୀ ଆଡ଼କୁ ।

ହେଲେ ଆଜିକାଲି ମୋର ଅତି ପାଖରେ ଥିଲେ ବି ସେ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧାରେ ଏତେ ଖୁଲମଖୁଲା ହୋଇପଡ଼େ ଯେ ଭାରି ଅସହଜ ଲାଗେ ମୋତେ । ଯାହା ପାଇଁ ନିତି ଶରବ୍ୟର ଶିକାର ହେବାକୁ ପଡ଼େ ପାଖ ଭାଉଜମାନଙ୍କ ନିକଟରେ । ସେ କିନ୍ତୁ ସଭିଙ୍କୁ ହସହସ ତାର ଚମ୍ପାଫୁଲିଆ ମୁହଁରେ ମେଞ୍ଚିଏ ଲାଜ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ଉଭାନ୍ ହୋଇଯାଏ ମୋତେ ତାଙ୍କ ଗହଣରେ ଏକା ଛାଡ଼ିଦେଇ ।

ଗୋଟାଏ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଅତାନକ ତାର ଏ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଦେଖି ଯଦି କେବେ ପଚାରେ ସେଇ ଗୋଟିଏ କଥା କୁହେ "ତମେ କେତେ ବୋକା ସତରେ.. ? ସେତେବେଳେ ପରା ମୁଁ ଅପରିଚିତ ଥିଲି । ଆଉ ଏବେ ବିବାହିତା । ତୁମ ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରେମିକା ବାନ୍ଧବୀ ସବୁକିଛି.. ? ତାର ଜାହାଣ

ହାତର ମାଂସକୁ ବାହୁକୁ ମୋର ଛାତିରେ ଲେପି ଦେଇ କାନ ପାଖରେ ଫିସ୍ ଫିସ୍ କରି କୁହେ
"ପୁରୁଷଟେ ହେଇ ଏତେ ଲାଜ କଲେ କଣ ଚଳିବ.. ? ପ୍ରେମ ଯଦି ଫିକା ପଡ଼ିଯିବ ନାଁ
ପୁଣିଥରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବା ଭାରି କଷ୍ଟ । ତାର ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନର କିଛି ବି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଖାଲି
ବଲବଲ କରି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ତାର ମୁରୁକୁନ୍ଦ ହସକୁ... ।

ସୁରୁନା

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପଲେଇ

ସୁରୁନା ବୋଲି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ । ତାକୁ ଯିଏ ବି ଦେଖିବ ସିଏ କହିବ ଠିକ୍ ରାଜା ଘରର ପୁଅଟିଏ କାରଣ ସେ ଦେଖିବାକୁ ଭାରି ଡଭଲ ଡାଭଲ ସିଏ । ତାର ଜେଜେ ମାଆ ସହ ତାର ପ୍ରେମ କହିଲେ ନସରେ । ଜେଜେ ମାଆ ମଧ୍ୟ ତିଳେ ନ ଦେଖିଲେ ସତେ ଯେପରି ପାଗଳ ପ୍ରାୟ ହୋଇପଡେ । ଯାହା କହିଲେ ସିଏ ହେଉଛି ଜେଜେ ମାଆ ନିଧିଙ୍କ ରଙ୍ଗରତନ ବିଶି କେସନ ଏକୋଇର ବୋଲା । ଜେଜେମା ତାଙ୍କ ଜୀବନ ରୁ ବଳି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଜେଜେ ମା'ର ହାତ ଧରି ଧରି ନାତିଆ ବାଟ ମଧ୍ୟ କଢେଇ ଦିଏ । କାରଣ ଜେଜେ ମା ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଜନିତ କାରଣ ହେତୁ ଆଖିକୁ ଟିକେ କମ୍ ଦିଶେ ସିନା କିନ୍ତୁ ସୁରୁନା ନିଧି ମାଆର ଦୁଇ ଆଖି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ଜେଜେ ମାଆ ସହ ଖାଇବା ପିଇବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗପ ଶୁଣିବା ଜେଜେ ମା ସହ ଗେଲ ହେବା ଇତ୍ୟାଦି ଦୁହିଁଙ୍କ ନିତି ଦିନିଆ କଥା ।

ଗାଁର ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଦୁହିଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏତାଦୃଶ ପ୍ରେମ ଦେଖି ଭାରି ଖୁସି । ନାତିଆ ବୋଲି ଆଉ କିଛି ବି ବୁଝି ଜେଜେ ମାଆଙ୍କୁ କିଛି ଦିଶେ ନାହିଁ ନାତି ପ୍ରେମରେ ଅନ୍ଧପ୍ରାୟ ସେ ଯଦି ସୁରୁନା କିଛି ଦୁଷ୍ଟାମୀ କରେ ତାର ବୋଉ ଅହଲ୍ୟା ଦେବୀ ଯଦି ଗାଳି କିମ୍ବା ମାଡ଼ ଦିଅନ୍ତି ଜେଜେ ମାଆ

ଆଉ କିଛି ସେ ଦିନ ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ ଏକଥା ଜାଣି ସେଥିପାଇଁ ସେ ମଧ୍ୟ ସୁଗୁନାଙ୍କୁ କିଛି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ଏମିତି ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବା ସହ ସୁଗୁନା କୁ ୬ ବର୍ଷ ବୟସ ହେଲା ସମୟର ଗତି ସହ ଯେମିତି ଯେଜେ ମାଆର ପ୍ରେମ ନାତିଆ ପ୍ରତି ଟିକେ ବି କମିନାହିଁ ତାହା ଆହୁରି ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଯାଇଛି କମିବ ବା କିପରି ନାତି ମଧ୍ୟ ଜେଜେ ମାଆର ଭାରି ଯତ୍ନ ନିଏ । ସୁଗୁନାର ବାପା ଭିମା ମଧ୍ୟ ତାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଯୁଆଡ଼େ ଯାଆନ୍ତି ଯାନିଯାତରାକୁ ତାର ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ଖେଳନା ଆଣନ୍ତି ସୁଗୁନା ମଧ୍ୟ ବାପାକୁ ଭାରି ଭଲ ପାଏ ଏମିତି ଭାବରେ ହସ ଖୁସୀରେ ତାଙ୍କ ପରିବାର ଚାଲିଥାଏ ।

ଦିନକର କଥା ସୁଗୁନାର ଝାଡ଼ା ଓ ବାନ୍ତି ହେଲା ସୁଗୁର ବୋଉ ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ ଜେଜେମା' ମଧ୍ୟ ଭାରି ଦୁଃଖୀ ସୁଗୁନାର ବାପା ସୁଗୁର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସେ ଔଷଧ ଆଣିଦେବା ସତ୍ତ୍ୱେ କିଛିବି ଶରୀର ଅବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା ନାହିଁ ଦେହ ଭଲ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆହୁରି ଖରାପ ହେଲା ସେ ସମୟରେ ଗାଁରେ କିମ୍ବା ଆଖ ପାଖରେ ଭଲ ଡାକ୍ତରଟିଏ ବି ନଥାଏ ଗାଁ ଠାରୁ ଅନେକ ଦୂର ମଧ୍ୟ ସହର ତେଣୁ ଗ୍ରାମର କିଛି ଦୂରରେ ଗୋଟେ ଲୋକ ଯିଏକି ଔଷଧ ଦିଏ ସୁଗୁର ବାପା ନିଜର ପତ୍ନୀଙ୍କ ବ୍ୟସ୍ତତାକୁ ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଯାଇ ତାକି ଆଣିଲେ ।

ସୁଗୁନା ଦେହ ଖରାପ ଖବର ପାଇ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଜମା ହୋଇଥାନ୍ତି ଘର ସମ୍ମୁଖରେ ସେ ବଇଦ ଜଣକ ସେଠାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାହାର କରିଦେଲେ ତତ୍ କ୍ଷଣାତ ସାଲାର୍ଯନ୍ ସୁଗୁନା'ର ଦେହରେ ଲଗେଇ ଦେଲେ କିଛି ସମୟ ପରେ ସୁଗୁ ଆହୁରି ଚିତ୍କାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ବୋଉ ଲୋ... ମରିଗଲି... ବାପା ଲୋ ମରିଗଲି.... ଜିଜେ ମାଲୋ ମରିଗଲି... ତାରି ବୋଉ ତାର ଏ କରୁଣ ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ଆଉ ରହିପରିଲେନି ... ଆସି ପଡ଼ାରିଲେ ସେ ବଇଦ

ଜଣକୁ କଣ ହେଲା ଯେ ହାରା ମୋ ପୁଅ ଏମିତି କାହିଁ କହୁଛି କଣ ହେଲା ଯେ ତାର କ୍ରନ୍ଦନରତ ମୁଖରେ ସତେ ଯେପରି ମାଆର ହୃଦୟ ଫାଟି ପଡୁଛି ମାଆ ବାରମ୍ବାର ପଚାରୁଥାଏ ! ସେପଟେ ସୁଗୁନାର କରାଳ ଚିତ୍କାର ବୋଉ ଲୋ.... ବାପା ମୁଁ ମରିଗଲି ବୋଲି ସେ ଚିତ୍କାର ସତେ ଯେପରି ଶତ୍ରୁର ଚକ୍ଷୁର ମଧ୍ୟ ଲୁହ ଝରିଯିବ ।

ପୁନଶ୍ଚ ସୁଗୁନାର ବୋଉ ପଚାରିବା କ୍ରମେ ହାରା ବଇଦଟି ରାଗର ସହ କହିଲା, “ତୁମେ ମାଇପି ଜାତି କିଛି ଜାଣିନାହିଁ ଯାଅ ସବୁ ବୋଲି କହି ଗୃହର ଭିତର ପଟୁ କବାଟ ଟି ଦେଇଦେଲେ ବାସ କିଛି ସମୟ ପରେ ଆଉ ସୁଗୁର ଚିକାର ଶୁଭିଲା ନାହିଁ ସେଠି ଶୁଭା ଯାଉଥିଲା ଗୋଟେ କୋଳ ଶୂନ୍ୟ ମାଆର କରୁଣ ଛାତି ଫଟା ସ୍ୱର ଗୋଟେ ବାପର କୋହ ଆଉ ଜେଜେ ମାଆର ଭୂମିରେ ଶିର ପିଟିବାର ଶବ୍ଦ ଆଉ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ କୁଆଡେ ଗଲୁକିରେ ମୋର ଶୁରୁ, କୁଆଡେ ଗଲୁ କିରେ ମୋ ଧନ, କୋଉଠି ଅଛୁ କିରେ ଶୁରୁ ତୁ ଚାଲି ଆ ତୋ ବିନା ମୁ ଅନ୍ଧରେ ମୋ ଅନ୍ଧ ଲଉଡ଼ି ମୋ ରଙ୍ଗ ରତନ ... କିନ୍ତୁ ସୁଗୁର ସେ ସ୍ନେହ ଭରା ଡାକ ଜେଜେ ମାଆ ବୋଲି ଡାକିବାକୁ କେହି ନଥିଲେ କି ବାପା ବାପା ବୋଲି ଡାକି ଦଉଡ଼ି ଆସି ବାପାଙ୍କ କୋଳକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ସେ ନଥିଲା ଗ୍ରାମରେ ଶୋକର ଛାୟା ସତେ ଯେପରି ଗ୍ରାମ ଟି ଗ୍ରାମ ଶୂନ୍ୟ ।

ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଛାତିରେ ଅତ୍ୟଧିକ ପାଣି ଜମା ହେବା ହେତୁ ଶୁଗୁର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି ଅଳ୍ପବିଦ୍ୟା ଭୟଙ୍କର ପରି ବୈଦର ମୂର୍ଖାମି ପାଇଁ ଫୁଲଟି ଫୁଟି ମହକିବା ଆଗରୁ ଝଟି ପଡ଼ିଗଲା ।

ଶୁରୁ ସିନା ଚାଲିଗଲା ନିଧି ମାଆ ନାତିକୁ ମନେ ପକାଇ ସଦା କାନ୍ଦୁଥାଏ ଅତ୍ୟଧିକ କାନ୍ଦିବା ଯୋଗୁ ଆଖିକୁ ବି ଆଉ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ ଖୁବ୍ କମ୍ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ସେ ବି

ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ବାସ୍ତବରେ, ବୋଉଲୋ ମୁଁ ମରିଗଲି... ବାପା ଲୋ ମୁଁ ମରିଗଲି ଚିହ୍ନାର ଶୁଣି ଦଶ ମାସ
ଦଶ ଦିନ ଗର୍ଭରେ ଧରିଥିବା ମାଆର କଣ ଛାତି ଫାଟି ଯାଇ ନଥିବ ବାପା କୋହ ବ୍ୟକ୍ତ ନ
କଲେ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ମାନେ ଅନୁଭବ କରି ପରୁଥିବେ ସେ ଛାତିକୁ କଠୋର କରିଥିବା
ମଣିଷର ଦୁଃଖ କୁ ।

ଗୋଟେ ସଠିକ୍ ଡାକ୍ତର ଅଭାବ ଯୋଗୁଁ କିପରିଭାବେ ଗୋଟେ ହସ ଖୁସିର ପରିବାର
ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ।

ଜିଲ୍ଲା ପୁରୀ, ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନର ଛାତ୍ର

ଦୁରଭାଷା : ୯୩୭୫୪୩୫୯୫୪

କୁଳ ବରଗଛ

କିଷାନ ମହାକୁର

ସମୟ ସହିତ ତାଳ ଦେଇ ଚାଲୁଥିବା ଜଣେ ହିତଜ୍ଞାକ୍ଷୀ ବିରଳ ବନ୍ଧୁ କେବଳ ସେଇ ବାପା, ଅନେକ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ସହି, ଖରା ତରାରେ ବୁଲିବୁଲି ଶୀତଳ ସମୀରଣ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ମାଟିର ମଣିଷ ଥକି ପଡ଼େ ଏକ ମହା ଦ୍ରୁମ ସଦୃଶ ।

ପିତା ଧର୍ମ ପିତା ସ୍ୱର୍ଗ, ପିତା ହିଁ ପରମ ତପ ।

ପିତରି ପ୍ରିତୀମାପର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରୀୟନ୍ତେ ସର୍ବ ଦେବତା । ।

ଅନତି ଦିନର କାହାଣୀ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ ବୋଲି ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ଗଣିତ ଶିକ୍ଷକ ରୁଦ୍ରପୁର ଗ୍ରାମରେ ରହୁଥିଲେ । ଜୀବନରେ ଅନେକ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ସହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥିଲେ । ସବୁ ବାପମାଙ୍କ ଭଳି ମନରେ ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ ଥାଏ । ବିବାହର କିଛି ବର୍ଷପରେ ସ୍ତ୍ରୀ ବସନ୍ତ ଦେବୀ ସାନ ପୁଅ ବାବୁଲାକୁ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାବୁଙ୍କ ହାତରେ ଟେକି ଦେଇ, ଡାକ୍ତରଖାନାର ମୃତ୍ୟୁ ଶଯ୍ୟାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆର ପାରିକୁ ଚାଲିଗଲେ, ସେତେବେଳକୁ ବଡ଼ ପୁଅ ଧୂଳିଆକୁ ବୟସ ୧୨ ଓ ସାନ ପୁଅ ବାବୁଲାକୁ ୧ ଦିନ ହେଇଛି । ପଡ଼ୁଆ ବିୟୋଗରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ ।

ପିଲାମାନଙ୍କ ଲାଳନ ପାଳନ ଓ ଅଫିସ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଳାଇ ଜୀବନ

ଯାହାତାହି ଭାବରେ କଟି ଯାଏ । ସେଦିନ ବିଜ୍ଞାନ ମେଳା ପଡ଼ିଥାଏ ଜିଲ୍ଲା ସଦର ମହକୁମାରେ । ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ିରେ ବସେଇ ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ ବିଜ୍ଞାନ ମେଳା ଦେଖିବା ପାଇଁ, ହଠାତ୍ କେଉଁଠାରେ ଏକ ଘନ କଳା ବାଦଲ ଖଣ୍ଡ ଭାସି ଭାସି ଆସି ଅଦିନ ମେଘ ତୁହାକୁ ତୁହା ବରଷି ଗଲା । ସାଥରେ ବିଜୁଳି ଘଡ଼ଘଡ଼ି ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ ମାରୁଛି । କ୍ଳାନ୍ତ ହେଇ, ବର୍ଷାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ, ବଳଦ କାଳିଆ, ବଳିଆଙ୍କୁ ଯୁହାଳିରୁ ଫିଟାଇ ଦେଲେ ଓ ସେ ଦୁଇ ଛୁଆଙ୍କୁ ନେଇ ବସିଗଲେ ସେଇ ବରଗଛ ମୂଳରେ ।

"ଦଇବ ଦଉଡ଼ି ମଣିଷ ଗାଇ

ଯେଣିକି ଟାଣିବ ସେଣିକୁ ଯାଇ । ।"

ଦାଉ ସାଧିଲା ବର୍ଷା ତା ସହିତ ଘଡ଼ଗଡ଼ି ବିଜୁଳି, ଏକ ବିଜୁଳୀ ଆଘାତରେ ବରଗଛର ଗୋଟିଏ ଡାଳ ଛିଣ୍ଡି ପଡ଼ିଲା, ଗଛର ଡାଳ ଖଣ୍ଡିକ ସୁର୍ଯ୍ୟ ବାବୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ସେହିଠାରେ ସେ ପରଗତି ସୁଧାରି ପଡ଼ି ବସନ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲେ, ଯିବା ପୂର୍ବରୁ କହିଗଲେ ଧୂଳିଆରେ ତୁ ମୋ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ର, ଆଉ ଏଇ ବାବୁଲା ମାତ୍ର ଛଅ ମାସର ଶିଶୁ ପୁତ୍ର । ତୋ ପାଇଁ ମୁଁ କିଛି କରିପାରିଲି ନାହିଁ, ଜୀବନରେ ଯାହା କିଛି ରୋଜଗାର କରିଥିଲି ସବୁ ତୋ ମାଆର ବେମାରୀ ପାଇଁ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲା ତା ସହିତ ପୁରାତନ୍ ପୈତୃକ ସଂପତ୍ତି ସବୁ ବିକ୍ରି ହେଇ ଯାଇଛି, ଘର ତିହ ଭିଟା ମାଟି ଖଣ୍ଡିକ ଅଛି ଆଉ ସେଇ ବରଗଛଟି ଅଛି । ତୁ ଯେତେବେଳେ ଥକି, କ୍ଳାନ୍ତ ହେଇ ଆସିବୁ ସେଇଠି ବିଶ୍ରାମ ନେବୁ, ତାକୁ ବିକ୍ରି କରିବୁ ନାହିଁ । ଏବେ ମୋ ସମୟ ସରି ଆସିଲାଣି, ମୋତେ ନେଇ ସେଇ ବରଗଛ ପାଖରେ ପୋଡ଼ି ସମାଧି ଦେଇ ଦେବୁ । ବାବୁଲା ତୋତେ ଲାଗିଲା..... ତୁ ତାର ଆଜିଠାରୁ ବାପା ଓ ବୋଉ । ବାବୁଲାକୁ ଜଣେ ବଡ଼ ଗଣିତଜ୍ଞ, କି ବୈଜ୍ଞାନିକ କରିବୁ । ଏବେ ବିଦାୟ ଦିଏ ମୋ ପୁଅ, ଏଇ

ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ଏବେ କ୍ଳାନ୍ତ ହେଇଗଲାଣି କହି ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ଉଡ଼ିଗଲା ।

ଶୋକର ଦରିଆରେ ଭସାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାବୁ ଚାଲିଗଲେ, ଖାଇବାକୁ ଫୁଟି କଉଡ଼ିଏ ନାହିଁ । ଶବ ସଂସ୍କାର କରିବ ପୁଣି ବାବୁଲା ଖାଇବା ପାଇଁ କ୍ଷୀର ଯୋଗାଡ଼ କରିବ । କିପରି ପାରିବ ଏହି କୋମଳମତି ୧୩ ବର୍ଷର ବାଳକ ଧୁଲିଆ... !! ଝରି ପଡ଼ୁଛି ଧାର ଧାର ଅଶ୍ରୁ । ବାପ୍ ମାଆ ଛେଉଣୁ ପିଲା ଖୋଜୁଛି ମାଆର କୋଳ, ବାପର ଆଶ୍ରୟ କିନ୍ତୁ କିଏ ସେଇ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପୂରଣ କରିବ । ପିତାମାତାଙ୍କ ଉପକାର, ଶୁଝି ପାରଇ କେଉଁ କୁମର । ସୌଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଇଛି ଆଜି ସେ ପିତାଙ୍କ ରଣ ଶୁଝିବାକୁ ଯାଇ ପିତାଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ବଚନ ପାଇଁ ନିଜେ ପ୍ରଣ କରି ବସି ପଡ଼ିଲେ " କ୍ଳାନ୍ତ ବରଗଛ" ମୂଳରେ ... ।

ଦିନକୁ ଦିନ ବାବୁଲା ବଡ଼ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଧୁଲିଆ ବିବାହ ଯୋଗ୍ୟ ହେଲେ, ଧୁଲିଆ ପାଇଁ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସିଛି । ମନ ପଡ଼ୁଛି ବାପାଙ୍କର କେଇ ପଦ କଥା, ଧୁଲିଆରେ ବାବୁଲା ଛଅ ମାସର ଶିଶୁ ପୁତ୍ର, ଆଜିଠାରୁ ତୁ ତାର ବାପ୍ ଆଉ ମାଆ, ତାକୁ ହତାଦର କରିବୁ ନାହିଁ, ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବୁ । ବିବାହ ସ୍ଥିର ହେଲା ଧୁଲିଆ ବାବୁଙ୍କର । ସମୟନୁକ୍ରମେ ବିବାହ ହେଇଗଲା । ବାସର୍ ରାତି, ଜଣେ ପୁରୁଷ ଆଉ ସ୍ତ୍ରୀର ଜୀବନର ଅପେକ୍ଷିତ ରାତ୍ରୀ । ଧୁଲିଆ ବାବୁ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଲୋଚନାଙ୍କୁ କହିଲେ ଏଇ ନିଅ ଦେବୀ ତୁମ ପୁତ୍ର ବାବୁଲାକୁ । ଏଇ ଛଅ ବର୍ଷର ବାଳକ ହେଉଛି ଆମ ଚତୁର୍ଥୀ ରାତ୍ରିର ତୁମ ପାଇଁ ଭେଟ ସ୍ୱରୂପ । ବାପା, ବୋଉ ମରିଯିବା ପରେ ଯାକୁ ମୋ ହାତରେ ଧରାଇ କହିଲେ ଏଇ ତୋର ପୁଅ । ହତାଦର କରିବୁ ନାହିଁ । ଏବେ ଏଇ ମୋର ପୁଅକୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ସମର୍ପଣ କରୁଛି ଯାକୁ ତୁମେ ମାଆର ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଆଦରର ଖୋରାକ ଦେଇ ଗଢି ତୋଲିବ ।

ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଆଦେଶ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ କହି ସୁଲୋଚନା ଦେବୀ, ଧୁଲିଆ ବାବୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି

କହିଲେ, ପ୍ରିୟେ ବାବୁଲାର ବାପା, ଆମେ ଦୁହେଁ ଆଜିଠାରୁ ବାବୁଲାର ବାପା ଓ ବୋଉ । ଆଜିର ଏହି ପବିତ୍ର ତିଥିରେ ମୁଁ କିଛି ମାଗି ପାରିବି ତୁମକୁ । କେମିତି ବା ମନା କରିବେ ଧୂଳିଆ ବାବୁ, କହିଲେ, ମନା ତ କରିବି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଦେବା ଭଳି କିଛି ସମ୍ପତି ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ । କଣ ଦେଇ ପାରିବ ଏଇ ଖଟିଖିଆ ଦିନ ମଜୁରିଆ ଚିତ୍ରକାର । ତଥାପି ମାଗ, ଚେଷ୍ଟା କରିବି ନିଶ୍ଚିତ କିମ୍ବା ବିଳମ୍ବ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ କାଳ ମଧ୍ୟରେ ଦେବି ।

ସୁଲୋଚନା ଦେବୀ କହିଲେ, ବୁଝିଲ ବାବୁଲା ବାପା ତୁମେ କଣ ଥକି ଯାଇଛ କି, ତୁମେ "କ୍ଳାନ୍ତ ବରଗଛ" ନୁହଁ । ତୁମେ ମୋ ବାବୁଲାର ବାପା, ମୁଁ ଏତିକି ମାଗୁଛି, ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଆଉ ଛୁଆପିଲା ଜନ୍ମ ନକରି ଏଇ ବାବୁଲାକୁ ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବା । ବାପା ଓ ବୋଉଙ୍କ ସନ୍ତକକୁ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବା, ଦିନରେ ତାକୁ ମୁଁ କିଛି ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବି ଆଉ ରାତ୍ରୀରେ ତୁମେ । ତା ପରେ ଦେଖିବ ଆମ୍ଭ ବାବୁଲା ଦିନେ ଆମ ନାଁ କରିବ । ବାଟରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଚାଲିଯିବ, ଲୋକେ କହିବେ ଏଇ ଦେଖ ବାବୁଲା ବାପା ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ବାବୁଲା ଯାଉଛି । କଣ ଏତିକି କରିବ ନାହିଁ ମୋ ପାଇଁ ? ? କଣ ଏତିକି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ହସ ଖୁସିରେ, ଘର୍ ଉଛୁଳି ପଡ଼ିଲା । ବାବୁଲା ମଧ୍ୟ ନୂଆ ବୋଉପାଇ ବେଶ୍ ଖୁସି । ପାଠ ପଢ଼ିବାରେ ସେ ବେଶ୍ ମନ୍ଦ ନିବେଶ କରିଲା । ଗଣିତ, ଜ୍ୟାମିତି, ବିଜ୍ଞାନ, ଭୂଗୋଳରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଭଲ ଅଙ୍କ ରଖି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ବାବୁଲା ବଡ଼ ହେଇ ଚାଲିଲା । ଟାଟା ସହରରେ ଯାଇ ଆଇ.ଆଇ.ଟି କରିଲା । ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାସ କରି ବିଦେଶ ଚାକିରୀ କରିବା ପାଇଁ ଗଲା ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗତି ଚାଲିଲା, ଧୂଳିଆ ବାବୁ ଓ ସୁଲୋଚନା ଦେବୀ ଜୀବନର

ମଧ୍ୟାହ୍ନରୁ ଅପରାହ୍ନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ବିଭିନ୍ନ ରୋଗ ବ୍ୟାଧିରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲେ । ଏଣେ ମନରେ ଚିନ୍ତା ୨ ବର୍ଷ ହେଲା ବାବୁଲା ସୁଦୂର ଆମେରିକା ଯାଇଛି ଚାକିରୀ କରିବା ପାଇଁ । କେବେ ଫେରିବ କିଏ ଜାଣେ, ଯୋଗାଯୋଗ କିଛି ହେଉ ପାରୁନି । ସୁବିଧା କିଛି ନାହିଁ । ନାଁ ପଇସା ମିଳୁଛି ନା ଖବର । ପିଲାଟା ବିବାହ ଉପଯୋଗି ହେଉ ଯାଇଛି । ଆସିଲେ ଭଲ ପାତ୍ର ଦେଖି ହାତକୁ ଦିହାତ କରି ଶାନ୍ତିରେ ନିଃଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ଦିନକୁ ଦିନ ଆଶାର ଆଲୋକ ମରି ମରି ଯାଉଥାଏ । ଚିନ୍ତାରେ ବାରମ୍ବାର ଦେହ ଖରାପ୍ ହେଉଥାଏ । ଜୀବନର ଯାହା ପୁଞ୍ଜି ରୋଜଗାର କରିଥିଲେ, ଶେଷରେ ସବୁ ବିକ୍ରି କରି ତାକୁ ଗାଡ଼ି ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେଇ ବିଦେଶ ପଠାଇଲେ, ଏବେ କିନ୍ତୁ ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ଟଙ୍କାଟିଏ ନାହିଁ, କରିବେ କଣ ? ?

ତାଙ୍କ ବିଭାଗ ମାଧ୍ୟମରେ, ଗୋଟିଏ ତାର କରିଲେ, ଧୂଳିଆ ବାବୁ । ବାପଧନ ବବୁବାହାନ (ବାବୁଲା) ଆମର ଆଉ ଟଙ୍କା ଦରକାର ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାୟା ପ୍ରଦାନ କରି କରି ଶେଷରେ ବୃଦ୍ଧ ବରଗଛ ଆଜି ଥକି ଯାଇଛି । କ୍ଳାନ୍ତ ହେଉ ପଡ଼ିଛି । ଏବେ ଏହି ପରିଣତ ବୟସରେ ତୁ ଆମର ସାହାଉରସା । ତୁମ ବିନା ବଞ୍ଚିବା କଷ୍ଟ ହେଉ ଗଲାଣି । ତୋ ମାଆ ଆଉ ଆଧାର ଗ୍ରହଣ କରୁନି, ସଦାବେଳେ କହୁଛି ମୋ ବାବୁଲା ଆସିଲେ ସାଙ୍ଗ ହେଉ ଖାଇବା ବାବୁଲା ବାପା । ଏବେ ତୋ ମାଆକୁ ତୁ ବୁଝା..... ।

ତାଙ୍କ ବିଭାଗରୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି ଧୂଳିଆ ବାବୁ । ସୁଲୋଚନା ଦେବୀଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି

କ୍ରମଶଃ.....

ନୂଆଁପାଲି, ବୀରମହାରାଜପୁର, ସୋନପୁର, ଯୋଗାଯୋଗ - ୯୭୭୦୭୭୭୭୭୭

ନବିତା ବିଭାଗ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ଜିଜ୍ଞାସା

ମାଆ ପାଶେ ବସି ଅଲିଅଳ ଏକ ସରଳ ଶିଶୁ
ଅଳିକରେ ଆଜି ଶୁଣିବାପାଇଁ ସେ ମାଆ'ର ପାଶୁ,
ଦୁନିଆର ଯେତେ ନିତିଦିନିକିଆ ଘଟଣା ସୂଚୀ
ହୃଦୟେ ତାହାର ଜଗାଇଛି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ -

ଶିବ ନାରାୟଣ
ଦାଶ

"ସକାଳ ହୋଇଲେ ପୁରୁବ ଦିଗରେ ସୁରୁଜ ଉଏଁ
କାଉଁକି କହ,
କୁଆଡେ ସେ ପୁଣି ହଜିଯାଏ ଯେବେ ସଞ୍ଜ ନଏଁ
ଲୁଚାଇ ମୁହଁ ?
ଦିନ ପରେ ଦିନ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଛି କେତେ
ଏକି ପଡୁନି କି ସୁରୁଜ ଶିଶୁଟା କହ ମା ମୋତେ ?"

"ଏକିବ କାହିଁକି ଧନରେ ସେ ଯେ ତାହାରି ଖେଳା,
କରି କରାଉଛି ସବୁ ସେ ଯେତେ ଜଗତ ଲୀଳା । "
କୋଳରେ ବସାଇ ଧନକୁ ତାହାର କହଇ ମା' -
"ସେଇ ଯେ ନାବିକ ଚଳାଉଛି ତା'ର ନିଖିଳ ନାଆ । "

ମାଆ'ର କଥାରେ ବୁଝେ କିବା ସତେ ପୁଅର ମନ,

ପଚାରି ବସଇ ମାଆକୁ ପୁଣି ସେ ପ୍ରଶ୍ନମାନ -

"ଦୁନିଆ ଯାକରେ ଜାତି ଜାତି ଫୁଲ କାହୁଁ ଅଇଲା,

ଏତେ ରଙ୍ଗ, ଏତେ ସୁବାସ ତହିଁ କିଏ ଭରିଲା ?

କାହୁଁ ଆସି ପୁଣି ପରଜାପତିଟା ତହିଁରେ ବସେ,

ତେଣାରେ ତାହାର ଝିକିମିକି ରଙ୍ଗ କିମିତି ଦିଶେ ? "

ହସି ହସି କହେ ମାଆ ଟି ଏଥର ପୁଅକୁ ତା'ର

ଜୀବନର ସେହି ଚିର-ସୁନ୍ଦର ସତ୍ୟସାର -

"ରଙ୍ଗ ଯାହାର ଅଙ୍ଗରେ ବୋଲା ସେ ଶ୍ୟାମଘନ

ଦୁନିଆ ଭିତରେ ହଜାଇ ଦେଇଛି ତା ଅପଘନ,

ସେହି ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଯେତେ,

ଛୋଟିଆ କଥାଟା ବୁଝିପାରୁନୁ କି ପଛରୁ ଏତେ ?"

କ୍ଷୁଦ୍ର ଶିଶୁ ସେ ବୁଝିବ କିପରି ଗହନ କଥା,

ମଥାରେ ତାହାର ବସା ବାନ୍ଧେ କେତେ ଅତୁଆ ସୁତା ।

ତୋଳି ଧରେ ପୁଣି ଜିଜ୍ଞାସା ଏକ ମାଆ'ର ଆଗେ,

କହ ମା' କହ ତୁ ଏଇ ଏ କଥାଟା କେମିତି ଲାଗେ ?

"ଏଇ ଏ ଗଗନେ ଅସୁମାରୀ ମେଘ କେଉଁଠୁ ଆସେ,
ନେଲିଆ ଆକାଶ କଳାରଙ୍ଗ ପୁଣି କେମିତି ଦିଶେ ?
କେମିତି କହ ଲୋ ଝରିପଡ଼େ ପୁଣି ବରଷା ପାଣି,
ଆକାଶେ କାହିଁ ତ ନଇ-ନାଳ କିଛି ଦିଶଇ ନାହିଁ ?
ବରଷା ଥମିଲେ ସୁରୁଜ ଉଇଁଲେ କେମିତି ସତେ,
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁଟା ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ଆକାଶେ ଉଠେ ?"

ପୁଲକରେ ଭରା ମାଆ'ର ନୟନ ସ୍ୱପ୍ନାତୁର,
ଦିଶେ ତାକୁ ଖାଲି ଚଉଦିଶେ ଆଜି ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର -

"ଆକାଶ କାହିଁରେ ଆକାଶ ବୋଲିତ କିଛି ବି ନାହିଁ,
ଆକାଶ ନୁହେଁ ସେ ଶୋଇଅଛି ସେଇ କଳା-କହ୍ନାଇ ।
କାହିଁ ପୁଣି ଆରେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ରଙ୍ଗମାଳ-
ନନ୍ଦସୁତର କେଶରେ ବନ୍ଧା ସେ ମୟୂରତୁଳ ।"

ମାଆ କଥା ଶୁଣି ଅଝଟ ଶିଶୁଟା ଥମକି ଚାହେଁ,
ଲାଗେ ତାକୁ ସତେ ପରି-ରାଇଜର କାହାଣୀ ଇଏ ।
କିଏ ସେ ସ୍ରଷ୍ଟା କିଏ ପୁଣି ସେହି ନାବିକ ସତେ !
କିଏ ଶ୍ୟାମଘନ ଭିଆଉଛି ଏହି କୁହୁକ ଏତେ ?

ପଚାରେ ମାଆକୁ - "କିଏ କହ ସେଇ ଜଗତପତି,
କିଏ ସେ କହ୍ନାଇ କିଏ ପୁଣି ସେଇ ଅଗତି-ଗତି ?
ତାହାରି ଆଦେଶେ ମାଆ ଲୋ ଯେବେ ସୃଷ୍ଟି ତଳେ,
ଲୁଟି ବସିଅଛି କିପରି ସିଏ ସୃଷ୍ଟି ତଳେ ?"

ଧନକୁ ଏଥର ଆଶ୍ରେଣେ ଭରି କହଇ ମାଆ
ଗଭୀର କଥା ସେ ଅନ୍ତରୁ ତା'ର ପରାଣ-ଛୁଆଁ -

"ଲୁଟିବ କାହିଁକି ବାବୁରେ ସେ ଯେ ଜଗତ ସାଇଁ,
ତାହାରି ସୃଷ୍ଟି ଭିତରେ ସିଏ ରହିଛି ତେଇଁ ।
ରହିଛି ପୁଣି ସେ ଆମରି ଏଇ ହୃଦୟ ତଳେ,
ହୃଦୟ ଖୋଲିଲେ ଦେଖିବୁ ତାହାର ଦୀପାଳି ଜଳେ । "

ସରଳ ଅବୋଧ ଶିଶୁଟି ପୁଣି କହଇ କଥା -
"କହ ମାଆ କହ ଏ କିମିତି ବଡ଼ ଲଗାଇ ବ୍ୟଥା,
ସେ ଯେବେ ସ୍ରଷ୍ଟା ସବୁରି ପୁଣି ସବୁରି ହେତୁ
ତାହାରି ସୃଷ୍ଟି ପଛରେ ଆମେ କାହିଁକି ମାତୁ ?
ପାଗଳ ହୋଇ ତା ଭେଳିକି ପଛେ କାହିଁକି ଧାଉଁ,
ତାହା ପାଇଁ ଅବା ପାଗଳ ଆମେ କିଆଁ ନ ହେଉ ?"

"କେତେ ବଡ଼ କଥା କହିଲୁ ଆରେ ବାବୁରେ ମୋ'ର
 ପରାଣ-ପିତୁଳା ଦୁଃଖୀ-ରତନ ମୋ ନୟନ-ନୀର,"
 "ଶୋଇପଡ଼ ଏବେ ଗଣ୍ଡିଧନ ତୁହି" - କହଇ ମାଆ,
 "ରାତି ଆସିଲାଣି ଘନେଇ ପୁଣି ବହୁଛି ବାଆ ।
 ତୋହରି ଆଖିରେ ସପନ ହୋଇ ଆସିବ ସେଇ,
 ଯାହାପାଇଁ ତୁ'ରେ କରୁଛୁ ଅଝଟ ହେଉଛୁ ବାଇ ।
 ମୟୂର-ଚୁଲିଆ, ପୀତ-ଦୁକୁଳିଆ, ଲବଣି-ତୋର,
 ଆସିବ ସେଇରେ ମୁରଲୀ ବଜାଇ ସ୍ୱପନେ ତୋ'ର ।
 ରାତି ପାହି ଯେବେ ସକାଳ ହୋଇବ ଦେଖିବୁ ତୁହି,
 ଭସାର ଆକାଶେ ଅଶାର ରବି ତୋ ଉଠିଛି ଭଲ ।
 ଦେଖିବୁ ପୁଣି ତୋ ଭାଷାର ଶିଶିର ପଡ଼ିଛି ଝରି,
 ହୃଦ-ବୃନ୍ଦାବନେ ବକୁଳ-ମୁକୁଳ ଯାଇଛି ଭରି ।
 ତୋହରି ଆଖିରେ ଅଜ୍ଞାନ ମୋ'ର ଏ ଦୁଇ ଆଖି,
 ରଖି ମୁଁ ଦେଖିବି ଜୀବନର ସେହି ନିତ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ।
 ଲଗାଇ ତୋତେ ମୁଁ ଛାତିରେ ଶୁଣିବି ସେ ବେଶୁ ଗୀତି,
 ହୃଦୟ ଯମୁନା କୂଳରେ ଯେ ସୁର ବାଜୁଛି ନିତି ।"

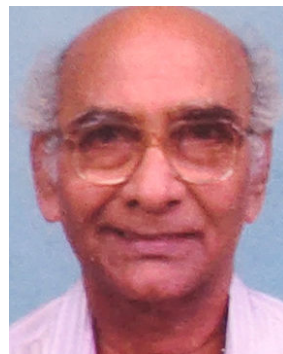
ଇମେଲ୍ : dasshibanarayan61@gmail.com

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷୀ : ୯୯୯୯୦୨୪୭୫୭

ଶୁଶାନ

ଜୀବନର ପୁଷ୍ପ ଏଥି ଝରିଯାଇ ମିଶଇ ମାଟିରେ,
 ନିର୍ବାଣର ପୁଣ୍ୟପୀଠ ଏହି,
 କେତେ ପୁଣ୍ୟଜନ, ପାପୀ,
 ଧନୀ, ମାନୀ, ଦୁଃଖୀ, ଦରିଦ୍ରଙ୍କୁ
 ନିର୍ବିକାର ଆଲିଙ୍ଗନେ ନେଇଛି କୋଳେଇ,
 ଏ ଶୁଶାନ ମଣିଷର ମହାତୀର୍ଥ ଭୂଇଁ ।
 ଜୀବାତ୍ତା ପାଲଟି ଦେହ ପଳିତ ଆଧାର,
 ଅମୃତର ଦିବ୍ୟପଥେ ଯେବେ
 ଜନମ ମରଣ ଚକ୍ରେ କର୍ମଫଳେ ହୁଏ ଅଗ୍ରସର,
 ଜୀବନର ଅନ୍ତିମ ଏ ପାର୍ଥବ ଶୟନ,
 ପଞ୍ଚଭୂତେ ମିଶିଯାଇ ମୃତ୍ୟୁରୂପ ଲଭିଥାଏ ଏଥି,
 ପରମ ପ୍ରାପ୍ତିର ଆଶେ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତରେ ଲଭିବାକୁ,
 ଭାଗବତ ଚେତନାରେ ଅମୃତ ପ୍ରତୀତି ।

ଏ ଠାଇଁ ଜଳଇ ଚିତା ଦାଉ ଦାଉ
 ମାନ, ଅଭିମାନ, ଦମ୍ଭ, ଗର୍ବ, ଗୌରବର,

ସ୍ୱର୍ଗତ ଶ୍ରୀ
ମାୟାଧର ଦାଶ

ଆସକ୍ତିର ଘଟ ପୋଡ଼ି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଏ,
 ଲିଭିଯାଏ ମଣିଷର ଦୃଢ଼ ଅହଂକାର ।
 ଏ ମାଟିକୁ ସିକ୍ତ କରି ଝରିପଡ଼େ ମମତାର ଅଶ୍ରୁ,
 ଏକୋଇର ବଳା ଯେବେ ଅକାଳରେ
 ବାସ୍ତବ୍ୟର କୋଳ ଛାଡ଼ି ବୁଜିଦିଏ ଆଖି,
 ମାଆର ମମତା ମଧୁ ଏ ମାଟିକୁ ରସାଣିତ କରେ,
 ଶୁଶାନର ପବିତ୍ର ବୁକୁରେ
 ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, କରୁଣାର ଫୁଟଇ କେତକୀ ।

ଏଠାଇଁ ତ ପତିଛନ୍ତି ଶୋଇ ଅନ୍ତିମ ନିଦ୍ରାରେ
 ରୋଗୀ, ଭୋଗୀ, କେତେ ତ୍ୟାଗୀଜନେ,
 ପତିଛାଡ଼ି ପତିବ୍ରତା ଅହ୍ୟ ସୁଲକ୍ଷଣୀ,
 ସେଦିନର ପ୍ରେମ ଆଉ ପ୍ରତାରଣାମାନେ,
 ଲୋଭ, ମୋହ, ଆସକ୍ତିର ଅବିଦ୍ୟା ଅଜ୍ଞାନେ !
 ଜୀବନ ଦହନ ଏଥି ନିର୍ବାପିତ ହୁଏ ସିନା,
 ପ୍ରାଣର ପ୍ରପଞ୍ଚମାୟା କବଳିତ କର୍ମୁ
 ଉପାର୍ଜିତ ଫଳଭୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ ଶେଷ,
 ଜୀବାତ୍ମାର ଲକ୍ଷପଥେ ସହସ୍ର ଜନମେ,
 ସୁଠାମ ସୁନ୍ଦର ଚିର ବାଞ୍ଛିତ ଏ ଦେହ

ଜଳିଯୋଡ଼ି ହୁଏ ଖାଲି ମୁଠାଏ ପାଉଁଶ !

କେତେ ସ୍ମୃତିର ଶୂନ୍ୟତା ହୋଇ ଅନ୍ତଃଚାରୀ,

ଉତ୍ତାନ ଏ ଭୂଇଁର ଗର୍ଭରେ ଯାଇଛି ସଞ୍ଚାରି,

ଭାସିବୁଲେ ଗଗନେ ପବନେ ହୋଇ ଅଗରୀରୀ ।

ନିର୍ଲିପ୍ତ ନିର୍ବାକ ଥୁଣ୍ଡା, ହଠାତ୍‌ଗୀ ସମ ସ୍ଥବିର ପିୟୁଳ,

ଶୁଶାନର ଏକ କୋଣେ ଏକପାଦେ ନୀରବ ନିଶ୍ଚଳ,

ମୁକସାକ୍ଷୀ ଦେଖଇ ସେ ମହାଯାତ୍ରା

କାମନା ବାସନା ଲୁଚୁ ଅଙ୍କି ମଣିଷର,

ଅତୀତ ହେଲାଣି ତା'ର ମହାକାଳ ଗର୍ଭେ କେତେ କାଳ !

ଏ ଦର୍ଶନ କ୍ଷଣକାଳ ମନେ ଆଣେ ଶୁଶାନ ବୈରାଗ୍ୟ,

ସ୍ଥୂଳ ଚେତନାରେ ଦିଏ ଚିନ୍ତାୟତ୍ତର ସୁକ୍ଷ୍ମ ଚେତାବନୀ,

ସଂସାର ନୁହଇଁ କେବେ ଉପଭୋଗ ପାଇଁ,

ଜୀବନର ଆଦିଲକ୍ଷ୍ୟପଥେ ଗଢ଼ିବାକୁ ଆପଣାର ଭାଗ୍ୟ ।

ଅନ୍ଧାର ଆସିଲେ ଘୋଟି

ଶୁଶାନରୁ "ହୁଙ୍କେ-ହୋ" ଡକାଇ ବିଲୁଆ,

ଚିରଗୁଣୀ ମଶାଣିରେ ନିଆଁଜାଳି,

ନିଶାଞ୍ଜରେ ଗୋଡ଼କୁ ଲମ୍ଫାଇ

କୁନିପୁଅ ସେକେ ବୋଲି କହେ ବୁଢ଼ୀମାଆ !

ଭୂତ, ପ୍ରେତ, ଡାହାଣୀର ରୂପକଥା

ମନରେ ସଂଚାର କରେ ଭୀତି ଅହେତୁକ,

ଗଭୀର ନିଶୀଥେ ପୁଣି ଶୁଣାନରେ ବସି

ଶବସାଧନା କରଇ ନିର୍ଭୀକ ତାନ୍ତ୍ରିକ ।

ଶୁଣାନର କୋମଳ ଛାତିରେ ପୁଣି

ଜୀବନର ଡିଣ୍ଡିମ ବଜାଇ

କଅଁଳଇ ଛନଛନ ସୃଜନର ଦୂର,

ଭେଦଜ୍ଞାନଶୂନ୍ୟ ପୀଠ ପବିତ୍ର ଶୁଣାନ,

ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ମହାଯୋଗୀ ସମ,

କହେ ଅବା ଦିନେ ଏହି ଜୀବ

ମହାଚେତନାରେ ଭବେ ଦିବ୍ୟଦେହେ ପାଲଟିବ ଶିବ ।

ଦିନ ଗଡ଼େ, ରାତି ପୁଣି ଆସୁଛି

ତାରା ପ୍ରସାଦ
ଜେନା

ଦିନ ଗଡ଼େ, ରାତି ପୁଣି ଆସୁଛି ସେ ଆସିବ
ତୁମେ ନାହିଁ ଜାଣିଦେଲେ ଘୋର ଅମା ଗ୍ରାସିବ..... ! ୦ !

ଜହ୍ନ ଭଳି ରାତି ମୁହଁ ପଡ଼ିଯିବ ଶେତା
ଚିହ୍ନ ବୋଲି କିଏ କହି ବଢ଼ାଇବ ଚିହ୍ନ
ଲୁହ ମୋର ଢଳ ଢଳ ଆଖି ତଳେ ଭାସିବ
.....ଦିନ ଗଡ଼େ, ରାତି ପୁଣି ଆସୁଛି ସେ ଆସିବ ! ୧ !

ରାତି ମୋର ଦେଇଥାନ୍ତା ଗଜରାର ଧୂପ
ଦିକ୍ ଦିକ୍ ଜଳିଥାନ୍ତା ତାରା ପରି ଦୀପ
ସବୁ ଏଇ ଅମାନିଆ, ରୁଷି ପୂରା ବସିବ
.....ଦିନ ଗଡ଼େ, ରାତି ପୁଣି ଆସୁଛି ସେ ଆସିବ ! ୨ !

ଭରସାର ବାଟ ମୋର ହଜିଯିବ କାଳେ
ହୃଦୟଟା ଭାଙ୍ଗିଯିବ ଆଜି କୌତୁହଳେ
ବଞ୍ଚିବାର ପ୍ରେମ ନାଆଁ ତୁଣ୍ଡେ କ'ଣ ପଶିବ
.....ଦିନ ଗଡ଼େ, ରାତି ପୁଣି ଆସୁଛି ସେ ଆସିବ ! ୩ !

ରାଜ ରଣପୁର, ଜିଲ୍ଲା-ନୟାଗଡ଼, ପିନ୍-୭୫୨୦୨୬,
ଦୂରଭାଷ-୯୩୪୮୦୫୪୩୦୦

ଆଜିର ସୁବପୀଡ଼ି ଓ ଭ୍ୟାଲେଟ୍ଟାଈନ୍ ତେ

ଅମୃତ ନାରାୟଣ
ଶତପଥୀ

ସୁବ ଅବସ୍ଥାରେ ଯୌବନର ଉନ୍ନାଦନା,
ନୂତନ ବିଚାରେ ଚେତନା ଓ ଅବଚେତନା,
ନୂତନ ଭଙ୍ଗୀ ଓ ନୂତନ ଶୈଳୀରେ,
ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଭ୍ୟାଲେଟ୍ଟାଈନ୍ ତେ ପାଳନ ହୁଏରେ ।(୧)

ପିତାମାତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଭାବ ହ୍ରାସ,
ପରିବାରରେ ପୁଣି ପ୍ରେମ ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ନାଶ,
ମାଦକତା ଆଉ ଉଦ୍ଦାମତା ଗ୍ରାସ,
ସେଥିରେ ନିଜର ସଂସ୍କୃତି ଆଦି ନାଶ ।(୨)

ବିଭିନ୍ନ ଦିବସେ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ଶୈଳୀ,
ଉପହାର ଆଉ ଅନ୍ୟ ଚିଜେ ଅଳି,
ପତନ ସଂସ୍କୃତି ଆରମ୍ଭ ଚାଟଶାଳୀ,
ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟେ ଅସୀମିତ କଳି ।(୩)

କିପରି ଏ ସଂସ୍କୃତି କିପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା,
 ଆନନ୍ଦ ଠୁଁ ବେଶୀ ଏଠି ଯେ ହତାଶା,
 ଯୁବପିଢ଼ି ମଧ୍ୟେ ଉନ୍ନାଦନା ଅବା ନିରାଶା,
 ପ୍ରୌଢ଼, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ହୃଦୟ ଶୁଶାନ ନିରବତା ।(୪)

ଏହି ସବୁଥିରୁ ବଞ୍ଚିବା ଉପାୟ,
 ନିଜେ ହୁଅନାହିଁ ପୁଣି ନିରୁପାୟ,
 ସଂଯମେ ସୁରମ୍ୟେ ନିଜ ସଂସ୍କୃତି ବଞ୍ଚାଅ,
 ଉନ୍ନତିର ପଥେ ଅଗ୍ରସର ହୁଅ ହେ ନିର୍ଭୟ ।(୫)

କୋଳ

ସରଗରୁ ଭଲ ସୁକୋମଳ କୋଳ

କୋଳରୁ ଜୀବନ ମୂଲ

ଅଚଳ ଚୁଲରୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୂଲ

ବହିଆସେ ଧରାତଳ....

ପାଦପରୁ ଫୁଲ ଫୁଲ ରୁ ସେ ଫଳ

ମୂଲ ତାଙ୍କ ଚେରମୂଲ

ସବୁଜ ସୁନ୍ଦର କରି ଗଢ଼ିଅଛି

ଗଭୀରରୁ ଆଣି ଜଳ.....

ଶିଖେଇଛି ହସ ଦେଇଛି ପିୟୁଷ

ନିତି ନିଦ୍ରା ଯାଏ କୋଳେ

ଶୌଚ ମଳ ମୁତ୍ର କରିଛି ପ୍ରଭୃତ

ବିକାର ନ କରେ ତିଳେ....

ମୋ ନିରସ ମୁଖ ଦେଖି ସେ ବିରସ

ସଜ ମୁଖ ହୁଏ ବାସି

ହାତଠାରି ଥରେ ଡାକ ଦେଲେ ଥିରି

କୋଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଶଶୀ.....

ଦେହେ ପୀଡ଼ାକଷ୍ଟ କଲେ ହଲାଇତ

ଅସହ୍ୟ ହୁଅଇ ଭାରି

ହାତର ପରସ ଲାଗିଲେ ଅଳପ

ଅପସରି ଯାଏ ଡରି....

ସୁହଂସ ଭୋଇ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ସ୍ନେହର ପଣତ ଘେରି ଚଉପାଶ

ରହିଛି ଭାଳ ସଦୃଶ

ଅନଳ ଉତ୍ତାପ ଅବା ବର୍ଷାକାଳ

ସୁରକ୍ଷିତ ଅଙ୍ଗଦେଶ.....

ପ୍ରେମ ଅନୁରାଗେ କୋଳେଇ ଶ୍ରୀରାଧା

କେଶବ ସହିତ ଭାବ

ଯଶୋମତି ମାତ କୋଳେଧରି ସୁତ

ଦେଖିଲେ ରୂପ ଅପୂର୍ବ....

ମାଆ କୋଳ ଶେଜ କମଳ ପାଖୁଡ଼ା

ସ୍ନେହପ୍ରୀତି ଅନାବିଳ

ଶିଶୁଟିଏ ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଥାନ୍ତି

କୋଳରେ ମୁଁ କାଳ କାଳ.....

ପଦ୍ମଶ୍ରୀ, କରଗଡ଼

ଗଢି ଜାଣିଲେ ସବୁ ସୁନ୍ଦର

ବାସନ୍ତୀ ଲତା
ଜେନା

କହି ଜାଣି ପାରୁ ଥିଲେ କଥା ସୁନ୍ଦର
ମଜ୍ଜା ମଜ୍ଜା କଥା ଲାଗେ ଭାରି ମଧୁର ।୧।
ଗଢି ତୋଳିବା ଜାଣିଲେ ଘର ସୁନ୍ଦର
ସେନେହ ମମତା ଲାଗେ ଭାରି ମଧୁର ।୨।
ହସିବା ଜାଣି ଶିଖିଲେ ଯାତନା ଦୂର
ଏ ଦୁନିଆ ଲାଗୁ ଥାଏ ଅତି ନିଜର ।୩।
ଚାଲିବା ଜାଣି ଶିଖିଲେ ପଥ ସୁନ୍ଦର
ପ୍ରଗତିର ରଥ ଚଳେ କର୍ମ ନିଜର ।୪।
ନାଚିବା ଜାଣି ଶିଖିଲେ ନାଚ ସୁନ୍ଦର
ପ୍ରଶଂସା ଗୁଞ୍ଜରି ଉଠେ ଶୃତି ମଧୁର ।୫।
ବାଦ୍ୟ ବଜାଇ ଜାଣିଲେ ବାଜା ସୁନ୍ଦର
ମନ ଲାଖି ଯାଏ ତାରେ କିମନୋହର ।୬।
ଗୀତ ଗାଇ ଜାଣି ଥିଲେ ଗୀତ ସୁନ୍ଦର
ତାଳ ଲୟ ସ୍ୱର ଲାଗେ ଅତି ନିଜର ।୭।

ବଂଶୀ ବଜାଇ ଜାଣିଲେ ସ୍ୱର ସୁନ୍ଦର
ମନ ହୃଦୟକୁ ଛୁଏଁ ପ୍ରୀତି ମଧୁର ।୮।
ଖେଳିବା ଜାଣି ଶିଖିଲେ ଖେଳ ସୁନ୍ଦର
ନୀତି ନିୟମ ଶୃଙ୍ଖଳା ଖେଳ ବେଭାର ।୯।
ସଫା ସୁତରା ରଖିଲେ ତନୁ ସୁନ୍ଦର
ଚର୍ମ ରୋଗ ଦୂର ହୁଏ ଯେ ନିରନ୍ତର ।୧୦।
ଗୁରୁ ଜନେ ଭକ୍ତି କଲେ ମିଳେ ଆଦର
ଆଦେଶ ପାଳନେ ମିଳେ ଶାନ୍ତିର ଝର ।୧୧।
ସତ କଥା କହୁ ଥିଲେ ନିର୍ମଳ ମନ
ବିଭୁ ଚର୍ଚ୍ଚା ଶୁଣୁ ଥିଲେ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ ।୧୨।
ସଂଯମତା ଆଚରଣ ଚରିତ୍ର ଗୁଣ
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସଂଯମେ ନର ସ୍ଥିରତା ମନ ।୧୩।
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣେ ରଖ ହୃଦୟ ମନ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରୀୟ ହୋଇବ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାଜନ ।୧୪।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ଜବରଙ୍ଗପୁର

ଜୀବନ

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଧରୁଆ

ଜୀବନ ରାସ୍ତା ଚାଲିବା ନୁହେଁ ସହଜ
 ଖାଲ ଢିପ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ହେବ
 କଷ୍ଟ, ଦୁଃଖ ଜୀବନ ଆସିଥାଏ
 ସହି କରି ବାଟ ଚାଲିବାକୁ ହୁଏ
 କିଏ ବା ବୁଝିବ ଆମକୁ ଏଠି
 ଏକା ଏକା ବାଟରେ ନୀଜେ ସାଥୀ
 ଝଡ ଆସିବାର ନଥା ସୁଚନା
 ହେଲେ ବି ନିଜକୁ ଲଢ଼ିବାର କେତେ ବାହାନା
 ସମୟ ସାଥୀରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ
 କେତେ ପଛରେ କେତେ ଜଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ
 ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧ ଇଏ ନୁହେଁ ସହଜ
 ନିଜର ଲୋକଙ୍କ ଛଳନା ଦେଖିବାକୁ ହେବ
 ମାରିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ବି ମରି ହୁଏ ନାହିଁ
 ମରି ଗଲେବି ଏଦୁନିଆ କେବେ
 ତାକୁ ଛାଡ଼େ ନାହିଁ
 ଚାଲି ଚାଲି ଜୀବନ ରାସ୍ତାରେ
 ପାଦ ଥକି ଯିବ ତୋର
 ଥକି ଯାଇଥିବା ପାଦକୁ ତେବେ ଶାନ୍ତି ମିଳିବ
 ଗାଁ ଶେଷ ମଶାଣିରେ ଶେଷ ସଜା ହେଇଥିବ

ତୁଷୁରୀ, ବଳାଙ୍ଗୀର

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଓଡ଼ିଆ ବୀର ପାଇକ

ପରିଚୟ ସେତ ଓଡ଼ିଶା ମାଟିର

ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ

ଲଢ଼ିଥିଲା ଦିନେ ବଢ଼ିଥିଲା ଦିନେ

ଛାତି ନିଜ ପ୍ରାଣ ଭୟ

କରିଥିଲା ଯୁଦ୍ଧ ଜୟ

ସେହି ଜୟ ପୁଣି ଆଣିଦେଇଥିଲା

ଶତ୍ରୁ ମନରେ ଭୟ

ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ

ସେତ ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ ।

ଆଖତାରେ ତାର ବାଡ଼ିର ଯାଦୁକୁ

ଦେଖିଲେ ଲାଗଇ ଭୟ

ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ ପଙ୍କଜର ପରାଏ

ପାଇକ ରଖଇ ଲୟ

ଚାରିଆଡ଼େ ଦୁଃଖମୟ

ବାଡ଼ି ଯଦି ଥରେ ବାଜିଯାଏ ଦେହେ

ମରଣ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରାୟ

ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ

ସେତ ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ ।

ତୀର ତଲୁଆର କଥା କହେ ତାର

ବୀର ଦେଖାଏ ତା ଠାଣି

ରୂପ ପ୍ରକାଶଇ ବିରତା ଦେଖାଇ

ଥରାଇ ଦିଏ ତା ବାଣୀ

ଏ କଥା ପାରିବା ଜାଣି

ଓଡ଼ିଆ ପୁଅର ବିରତ୍ତ ର ଗାଥା

କୀର୍ତ୍ତି ଦିଏ ତା ବଖାଣି

କୁନା ସେଠୀ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ରଖିବା ସେଥିରେ ଲୟ

ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ

ସେତ ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ ।

ଜୟୀ ରାଜଗୁରୁ କାହାଣୀ କହୁଛି

ଅତୀତ ଗୌରବ କଥା

ଦେଶ ମାତୃକାର ହିତ ସକାଶରେ

ନଇଁ ନଇଁ ନିଜ ମଥା

ରହିଛି ରହିବ ପ୍ରଥା

ଓଡ଼ିଆ କାହାଣୀ ଓଡ଼ିଆ ର ବାଣୀ

ଶତ୍ରୁ ପାଇଁ ପରା ବ୍ୟଥା

ରଖିବନି ଜମା ଭୟ

ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ

ସେତ ଓଡ଼ିଆ ପାଇକ ପୁଅ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମପୁର, ଗଞ୍ଜାମ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଶେଷ ଉପହାର

ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବାର ବୟସ ଯାଇଛି

ଉପତ୍ୟକାଟିରେ ହଜି

ଆଙ୍କିଥିଲି ଯାହା ସିଏ ସବୁ ଗଲା

କା' ଲୁହ ବର୍ଷାରେ ଭିଜି ।

ନୀଳମଣି ଚନ୍ଦ୍ର

ନିଶି ସିନା ଥିଲା ହେଲେରେ ସପନ

ଦେଲାନ୍ତି ନୟନେ ଧରା

ସୁନେଲି ସପନ ଆସି ଧରାଦେବ

ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଅଛି ପରା ।

ସପନ ବିକିଛି ସୌଦାଗର ହୋଇ

ଆଉ ସେ ସପନ ନାହିଁ

ଦିଗ୍ ବଳୟ ପାଶେ ରବି ରତରତ

ଅସ୍ତମିତ ହେବା ପାଇଁ ।

ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିସାରି ଫେରିବାକୁ ହେବ

ସେ ତାରିଖ ନାହିଁ ଜଣା

ତଥାପି ଚାଲିଛି ଭାବ ନାହିଁ ମୁହିଁ

ହୋଇଛିରେ ବାଟବଣା ।

ମେଲାଣି ନେବାର ଆଗରୁ ଆଙ୍କିବି

ଶେଷ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚିତ୍ର ମୋ'ର

ରଖିବ ଗୋ ମନେ ତୁମ ପାଇଁ ହେବ

ଶେଷ ପ୍ରୀତି ଉପହାର ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୯.ମୋ:୯୫୮୩୨୦୨୩୫୭

chandnm6@gmail.com

ମନ ପ୍ରଜାପତି

ମନ ପ୍ରଜାପତି

ଖୋଜି ବୁଲେ ନିତି

ନୂଆନୂଆ ଫୁଲକଢି

ବୋଲ ମାନୁନାହିଁ

ଧରା ଦେଉନାହିଁ

ମନ ପଞ୍ଜୁରିକୁ ଛାଡି

ଡେଣା ମେଲି ସେତ

ଉଡେ ବନ କ୍ଷେତ

ଫୁଲର ମହକ ବାରି

କେଉଁ ଦିନ କିଏ

ଆଦର କରିବ

ରହିଯିବ ଘର କରି

ନୀଳ ଆକାଶରେ

ନୀଳିମା ବୁକୁରେ

ଆନନ୍ଦେ ଉଡେ ପକ୍ଷୀଟି

ଧରାଦେବ ଯିଏ

ହସହସ ମୁହେଁ

ପାଖକୁ ନେବ ପାଛୋଟି

ଆଶା ଭରସା ତ

ସେଦିନ ପୁରିବ

ପରଦେଶୀ କେହି ଜଣେ

ମୋ ମନ ପକ୍ଷୀକୁ

ବନ୍ଦୀ କରିନେବ

ନିଜର ଆପଣା ପଣେ

ଚାନ୍ଦବାଲି, ବିନତରା, ଭଦ୍ରକ

ନିରୁପମା ପାଣି

ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଚିଆଁ

ପ୍ରକାଶ କୁମାର
ଚନ୍ଦ୍ର

ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଚିଆଁ
ଖୁସିରେ ହରିଣ ମାରୁଛି ତିଆଁ
ପୁଷି ନାନୀ ବାହାଘର
ବାଣ ରୋଶଣୀରେ ବଣ ଉଛୁଳୁଛି
ଭୂଆଁ ସାଜିଛିରେ ବର । । ।

ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଚିଆଁ
ଭାତିରୁ କହିଲା କୁକୁଡ଼ା ଚିଆଁ
ହେଲାରେ ସକାଳ ହେଲା
ଗଧିଆ କଟାସ ପାଠ ପଢ଼ି ଗଲେ
ଚାଟଣାଳୀ ଖୋଲାହେଲା । ।

ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଚିଆଁ
ଠେକୁଆ ଖାଉଛି ଉଷୁଡ଼ାମୁଆଁ
ଆଣିଥିଲେ ବାଘମାମୁଁ
ମାମୁଁଘର ବାଡ଼ି ପଛପଟେ କେତେ
ଲାଗିଛିରେ ଲିରୁ ଜାମୁ । ।

ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଚିଆଁ
ବିଲୁଆର ଘରେ ଲାଗିଛି ନିଆଁ
ହୁତୁହୁତୁ ଘର ଜଳେ
ନିଆଁ ଲିଭିଗଲା ବିପଦ ଟଳିଲା
ହନୁବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ି ବଳେ । ।

ଅକଲ ମକଲ ଟକଲ ଚିଆଁ
ମନେ ତୁମ ଖୁସି ନାହିଁତ କିଆଁ
ହାତୀକୁ କହିଲା ପାତି
ଦୃଢ଼ ନକରିଲେ ନିଜ ମନୋବଳ
ଦୁଃଖରେ ପାହିବ ରାତି । ।

ଜୟପୁରଶାସନ ପିପିଲି ପୁରୀ

ମୋ-୭୦୦୮୯୫୯୫୪

ସଂକ୍ରାନ୍ତି ବିଶେଷ ମକର

ଦୀନବଂସୁ ବେଜ

ଢେମସା ବାଜେ ମାଦଳ ବାଜେ

ଦୁଲୁକି ଉଠେ ଛାତି,

ସବକେ କରୁଛି ମକର ଭୁହାର

ପରବେ ଯିବା ମାତି ।

ଆସ ସଙ୍ଗାତ ପୂଜିବା ସୂର୍ଯ୍ୟ

ଅଭିଷ୍ଟ ହେବ ପୂର୍ଣ୍ଣ,

ନକରାତୁକ ଉର୍ଜା ନଷ୍ଟ ହୋଇ

ଗର୍ବ ହୋଇବ ରୂଷ ।

ଦେବୀ ସଂକ୍ରାନ୍ତି କରିବେ ବଧ

ସବୁ ଅସୁର ଶକ୍ତି,

ଆସ ମନରେ ଆଜି କରିବା

ନୂତନ ବନ୍ଧୁ ରୁକ୍ତି ।

ସ୍ୱରଗ ପ୍ରାପ୍ତି ଆଜିର ଦିନ

ଦେହାନ୍ତ ଯିଏ ହୁଏ,

କେତେ ପବିତ୍ର ଅଟଇ ପରା

ସମୟ କଥା କହେ ।

ପ୍ରତ୍ୟୁଷ କାଳୁ ସ୍ନାନାଦି କରି

ଶିବ ସୁରୁଜ ପୂଜା,

ଏହି ଦିନରେ କରିଲେ ବାବୁ

ଉଡିବ ପୁଣ୍ୟ ଧୂଜା ।

ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଆମ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ

ଆମ ମକର ପର୍ବ,

ଆସ ପାଳିବା ଟେକ ରଖିବା

ଆମ ଉତ୍କଳ ଗର୍ବ ।

ଏହି ଦିନଟି ଅପୂର୍ବ ଦିନ

ଆମ୍ଭ ଓଡ଼ିଆ ପାଇଁ,

ଜନ୍ମିଥିଲେ ଫକୀର ମୋହନ

ଭାଷା ଜାଗ୍ରତ ପାଇଁ ।

ଏଣୁ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ମକର କ୍ରାନ୍ତି

ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ଦିନ,

ଆଜି ମକର ହେବା ବକର

ଭାଷାରେ ହୋଇ ଲୀନ ।

ମାଲକାନଗିରି, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷ :- ୭୭୮୩୯୨୦୨୨୧

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ବାକି କଥା ହେବି ପରେ

ବିଦାୟର ଛୋଟ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ
ଲୋଡ଼ିବ କି ପଲକରେ,
ଏଇ ତ ଆରମ୍ଭ , ଶୁଣୁଚି, ଶୁଣିବି
ଚକ୍ରବ୍ୟୁହ ମୋତେ ଘେରେ

ଯାତନା ଯେତିକି ଭାବନା ସେତିକି
ମୁଁ ଯେ ବିନା ଆୟୁଷରେ ମରେ
ଶୂନ୍ୟ ଅଗଣାରେ ଧୂଳି ଛାଟିଦେଇ
ପରଶିବ ଧୀର ସ୍ଥିରେ

ଲଗନ ଖୋଜ ହେ ଲଗନ ଭିତରୁ
ଅନ୍ଧାରର ମୁଳକରେ
ପୁରୁଣା ପ୍ରଶ୍ନ କି କମ୍ପିତ ହୋଇବ
ଭେଦିବ କି ଶିରେ ଶିରେ

ଥାଉ ଏହି ଲୁହ, ଅଭିମାନୀ କୋହ
ନାଗଫାଶ ବନ୍ଧନରେ
ଚିରଞ୍ଜିବୀ ଯେବେ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
ଭାବନାକୁ ନିଅ ଥରେ

ଅଶାୟତ୍ତ ପିଲା ଆୟତ୍ତରେ ଅଛି
ଅଗ୍ନିଶିଖା ତାକୁ ଘାରେ
ଭାବ କଥା ଆଜି ସେତିକି ରଖିଲି
ବାକି କଥା ହେବି ପରେ.....

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ପରିଡ଼ା

ଡେଲାଇ, ପୁରୀ

ମାଁ ଗଙ୍ଗା

ଭାଗୀରଥି ରତନ ଅବଲୋକନେ ମନ

ମନ୍ଦିରେ ବାଜେ ଘଣ୍ଟ କମ୍ପୁ,

ସୁଦ୍ଧ ମୋହିନୀ ବେଶ ସୁଦ୍ଧ ଧବଳ ରସ
ଦେଖି ମୋହିତ ହୁଏ ଜମ୍ବୁ ସେ । ରଙ୍ଗନିଧି ।

ସ୍ୱର୍ଗରେ ପୁଲକିତ ତନୁ,

ଆଲିଙ୍ଗନରେ ନତଜାନୁ ।

ପାଇଗଲେ ପରଷ ବସେ ଭରେ ପୀୟୁଷ

କଲୁଣ ହଟାଇ ଜୀବନ୍ତ ।

ଜନ୍ମାଇ ସପ୍ତସୁତ କରି ହସ୍ତରେ ହତ

ଅଷ୍ଟମକୁ ଛାଡିଲେ ହସି,

ପ୍ରଶ୍ନ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଯେଣୁ ସ୍ୱାମୀ ତେଜିଲେ ତେଣୁ

ହଜିଲା ପ୍ରାଣନାଥ ଖୁସି ସେ । ମହାଦେବୀ ।

ଅନନ୍ତ ମେହେର

ଗମନେ ଘର୍ଯର ଗର୍ଜନ,

ଉଚ୍ଛନ୍ନ ରତୀର ସମାନ ।

କୋଟି ତପସ୍ୟା ଫଳେ ମିଳନ୍ତି କର୍ମ ବଳେ

ହିରଣ୍ୟଗର୍ଭେ ମିଳେ ସ୍ଥାନ ।

ତୁମ୍ଭନରେ ବୃଜିନ ହଟେ ଲକ୍ଷ ଯୋଜନ

ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ମିଳଇ ନିର୍ବାଣ,

ସଗର ପୁତ୍ର ଶତ ଅଭିଶାପୁ ସମୁତ

ଜ୍ଞାନରୁ ପାଇଲେ ତ୍ରାଣ ସେ । ସୁଧାମୟୀ ।

ସବୁଜ ଶ୍ୟାମଳା ଭାରତ,

ବିକ୍ଷଣରେ ବରଣ ସିତ ।

ବିଷ୍ଣୁ ପୟରେ ଜାତ ଈଶ ଶିରେ ସମୁତ

ପାପନାଶିନୀ ଅଭିହିତ ।

ସୋହେଲା ବରଗଡ଼

ମୋ - ୭୩୭୦୨୨୦୫୫୯

ପଙ୍କଜ ଯୋନି ତନ୍ମୁଜା

ଘେନ ମୋ ପ୍ରଣତି ହେ ମା' ସରସ୍ୱତୀ

କରୁଅଛି ଆଜି ଅଳି

ଅଜ୍ଞାନ ତିମିର କରିଦିଅ ଦୂର

ତୁମ କୃପା ଦେଇ ଢାଳି ।

ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ

ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦିନୀ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରଦାୟିନୀ

ତୁମେ ଅଟ କାଦମ୍ବରୀ

ଜଗତ ଜନନୀ ସରୋଜ ବାସିନୀ

ମାଆ ତୁମେ ଶୁକ୍ଳାମ୍ବରୀ ।

ଚିର ସନ୍ୟାସିନୀ ତ୍ରିଲୋକବାସିନୀ

ଶ୍ୟାମଳାଙ୍କୀ ଚତୁର୍ଭୁଜା

ସୌମ୍ୟା ସ୍ୱରୂପିଣୀ ହଂସ ବିହରଣୀ

ପଙ୍କଜ ଯୋନି ତନ୍ମୁଜା ।

ମରାଳ ବାହିନୀ କଳୁଷ ନାସନୀ

ବୀଣାପାଣି ଭଗବତୀ

ଶ୍ୱେତ ପଦ୍ମାସନୀ ପୁଷ୍ପକ ଧାରିଣୀ

ମହାଜ୍ଞାନୀ ଦୟାବତୀ ।

ଆସ ଅବତରି ଏ ମାୟା ମରତେ

ଜଳାଇ ଜ୍ଞାନର ଦୀପ

ହରିଯାଉ ସବୁ ସଂସାରୁ କଳୁଷ

ଅଜ୍ଞାନତା ପାଉ ଲୋପ ।

ଶିକ୍ଷକ, ସାବିତ୍ରୀପଲ୍ଲୀ, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ : ୯୮୭୧୭୩୮୭୩୭

ଜାଗର

ନିଃଶବ୍ଦ ଭିତରେ

ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ
ତୁମ ହୃଦୟର ପ୍ରତିଟି ସ୍ୱନ୍ଦନ
ଆଜି ମୁହିଁ ଅନୁଭବ କରୁଛି

ହୃଦୟରେ ମୋର,
ତୁମ ପ୍ରୀତିରେଖା
ଯେପରି ଧୀରେ ଧୀରେ
କମ୍ପନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି

ତାହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା
ମୋ ସାମର୍ଥ୍ୟର ବାହାରେ
ପ୍ରୀତିପାଇଁ ସ୍ତୁତି ବଞ୍ଚିଲା ପରି
ତୁମ ସହିତ କଟାଇଯିବା

ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ମୋ ହୃଦୟରେ ସ୍ତୁତି
ହୋଇ ହୋଇ ଯାଉଛି
ଆଜି ମୁଁ ନିଜସ୍ୱ ସତ୍ତା
ହରେଇ ବସିଛି

ମନ ମହାନଦୀ ପଠାରେ
ଅନେକ ନୀଳ ସ୍ୱପ୍ନ ପରି
ଆମ ବିଶ୍ୱାସର ପୃଥିବୀରେ

ସବୁଦିନ ତୁମ ପ୍ରେମ ପାଇବାର
ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ
ଆଜି ମୁଁ ତପସ୍ୟାର
ଜାଗର ଜାଲୁଛି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା
ମହାରଣା

ଧନୁପାଲି, ସମ୍ବଲପୁର

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ନାରୀ

କୁନାଳ ମଲ୍ଲିକ

ସଭିଏଁ କୁହନ୍ତି ଗରବରେ ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ ଦେଶର ସନ୍ତାନ

କୁହ ଦେଖି କାଲି ପାଇଁ ଆଜି ନାରୀ ହୋଇନାହିଁ ସ୍ୱାଧୀନ ।

ଆଜି ବି ତ ନାରୀ ଭାରତ ଦେଶରେ ଏକା ଚାଲି ପାରେନାହିଁ

ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଟିକେ ସାହାରା ଖୋଜି ବୁଲଇ ।

ମଣିଷ ଭିତରେ ରାକ୍ଷସ ସ୍ୱଭାବ କରେ ତାକୁ ହତସତ୍ତ୍ୱ

ମରି ମରି ଆଜି ବଞ୍ଚେ ଦୁନିଆରେ ତା ସ୍ୱପ୍ନ କରିବାକୁ ସତ ।

ନାରୀ ପାଇଁ ଯଦି ସମ୍ମାନ ରହିବ ସଭିଙ୍କର ମନ ତଳେ

ପ୍ରଗତିର ପଥେ ସଭ୍ୟତା ଆମ ଆଗେଇବ ଧରା ତଳେ ।

ନାରୀ ନୁହେଁ କେବେ ବିଳାସ ସମାଗ୍ରୀ ଭୋଗ୍ୟ ବସ୍ତୁଟିଏ

ସେଇ ହୋଇଥାଏ ବିଶ୍ୱ ବିଜୟୀ ଯିଏ ନାରୀକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ ।

ସେଇ ନାରୀ ପରା ଜନନୀ ଭଗୀନି କେବେ ସାଜେ ପୁଣି ନନ୍ଦିନୀ

ମମତା ଖିଅରେ ସଂସାର ବାନ୍ଧିଛି ସାଜି ପୁଣି ସହଧର୍ମିଣୀ ।

ଏ ମନ ଦର୍ପଣେ

ମୋ ମନରେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ରହିଛ

ତୁମ ମନେ ମୁଁ କି ଅଛି

କହିବ କି ମୋତେ ହୃଦୟ ଖୋଲିକି

ସତ କଥାଟିକୁ ବାଛି ।

ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରସାଦ

ମୋ ମନ ବୁଝିବା ଭଳିଆ ନ କହି

ଅନ୍ତରକୁ ଖୋଲି ଦିଅ

ସତ କଥା ଆଜି କହିବି ନିଶ୍ଚୟ

ମନରେ ସାହସ ନିଅ

ଅନ୍ତରକୁ ଖୋଲି ନିର୍ମଳ ମନରେ

କଥା କୁହ ପଛେ ନାହିଁ ।

ତୁମରି ମୁହଁରୁ ସତ ମୁଁ ଶୁଣିଲେ

ନିଜକୁ ସାଜୁନା ଦେବି

ସତ କଥା ଶୁଣି ନିଜକୁ ନିଜେ ମୁଁ

ଟିକିଏ ପରଖି ନେବି

ମୋ ରାଗ ତ ମୋତେ ଖୁସିକଲା ପରି

କହିବନି କିଛିକିଛି ।

ନିହଲ ପ୍ରସାଦ, ଗଞ୍ଜିଆ ପାଟଣା

ଢେଙ୍କାନାଳ — ୭୫୯୦୧୭

ମୋ :- ୯୯୩୮୭୪୧୫୮୩

ପ୍ରିୟା

ମୋତେ ଲାଗେ ସବୁ ରାତି
ନିତି ନୂଆ ନୂଆ
ପାଉଥିଲେ ମୋ ପ୍ରିୟାର
ଯାଦୁକରୀ ଛୁଆଁ (୦)

ସଜଫୁଟା ଫୁଲ ପରି
ସୁକୋମଳ ତନ୍ମୁ
ପ୍ରଣୟର ତୀର ମୁଁ ଯେ
ସିଏ କାମଧନୁ;

ମୋ ମନ-ସରଗପୁରେ
କାମଧେନୁ ସିଏ
ଇଛା-ଇନ୍ଦ୍ରପୁରୀରେ ମୋ
ସେ ମେନକାଟିଏ;

ସେ ମନ୍ତ୍ରବା-ନୀର ହେଲେ
ମୁଁ କାମନା-ନିଆଁ..
ମୋତେ ଲାଗେ ସବୁ ରାତି
ନିତି ନୂଆ ନୂଆ (୧)

ଦିବାକର ନାୟକ

ମୋ ଦିନର ଲାଜକୁଳୀ
ସିଏ କୁଳବଧୂ

ସବୁ ରାତି ମୋ ବାସର
ଢାଳେ ଯେବେ ମଧୁ;

କଥା କ୍ଷୀର ସର ମଧୁ
ଓଠ-ପାରିଜାତ

ସବୁ ବିଜୟରେ ମୋର
ତାର ପୂରା ହାତ;

ତା ପ୍ରୀତି ମୋ ପାଇଁ ସଦା
ଅମୃତ କୁଡୁଆ..

ମୋତେ ଲାଗେ ସବୁ ରାତି
ନିତି ନୂଆ ନୂଆ (୨)

ଆକାଶବାଣୀ ଗୀତିକାର
ପାଟପୁର, କନିସି, ଗୋଲନ୍ଦ୍ରା, ଗଞ୍ଜାମ
ମୋ-୯୯୩୩ ୭୧୯୯୮୧

ମୃତ୍ୟୁ

ଜୀବନ, ଡରେ ନାହିଁ କାହାକୁ

ଡରେ ତ କେବଳ ମୃତ୍ୟୁକୁ ।

ମଣିଷ ଜୀବନରେ ସବୁ ଖୋଜେ

ହେଲେ ଖୋଜେ ନାହିଁ କେବେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ।

ଦେଖେ ନାହିଁ ଧନୀ ଦେଖେ ନାହିଁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ

ଆସିଲେ ଏକାଥରକେ ମାଡ଼ି ଆସେ,

ତାରି ନାମ ମୃତ୍ୟୁ ।

କାହିଁ କେତେ କରିଚାଲେ ପାପ

ରଖେ ନାହିଁ ହିସାବ ।

କେତେ ଗର୍ବ କେତେ ଅହଙ୍କାର

ସୀମା ଟପି କରେ ଅତ୍ୟାଚାର ।

ଦେଖେ ନାହିଁ ବୟସ

କିଏ ଛୋଟ କିଏ ବଡ଼

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଭୋଇ

ଆସିଲେ ଏକାଥରକେ ମାଡ଼ି ଆସେ,
ତାରି ନାମ ମୃତ୍ୟୁ ।

ମୁଁ ଧନୀ ମୁଁ ବଡ଼ ମୁଁ ସର୍ବସ୍ୱ
କହି କରିଚାଲେ ସବୁ ଦିନ ଗର୍ବ
ବଡ଼ ଜାତି ବୋଲି ରଖେ ସ୍ୱାଭିମାନ
ଭାବେ ନାହିଁ କେବେ ଯେ ,
ମୃତ୍ୟୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ।

ସାଧୁ ହଉ ସନ୍ଥ ହଉ, ହଉ ଅତ୍ୟାଚାରୀ
ସମୟ ଆସିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ସମାନ ।
ରେ ଜୀବନ ଯେତେଦିନ ଅଛୁ ଏ ଧରାପୃଷ୍ଠେ
କରି ଦେ ଟିକିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ।

ଛାଡ଼ି ଗର୍ବ ଛାଡ଼ି ଅହଙ୍କାର
ମିଳିମିଶି ରହ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖେ ।
କେତେ ଦିନ ଯେ ଏ ଜୀବନ
କରୁଅଛୁ ଏତେ ମାନ ଅଭିମାନ ,
ଆଜି ଅଛୁ କାଲିକୁ ନାହିଁ

କାହିଁ ଯେ ତୋର ଏତେ ସ୍ୱାଭିମାନ ।

ଚିହ୍ନେଁ ନାହିଁ ଜାତି , ଚିହ୍ନେଁ ନାହିଁ ଧର୍ମ
ଚିହ୍ନେଁ ନାହିଁ ରକ୍ତ , ଚିହ୍ନେଁ ନାହିଁ ସଂପର୍କ
ଆସିଲେ ଏକାଥରକେ ମାଡ଼ି ଆସେ,
ତାରି ନାମ ମୃତ୍ୟୁ । ।

ଠିକଣା - ଠାକୁର ମାଳ, ସମ୍ବଲପୁର
ମୋ - ୯୩୮୧୮୫୭୮୪୭

ବିଜ୍ଞାପନ

ତା ମୁନିଆ

ଦାନ୍ତରେ

କାଠକଣ୍ଠେଇ ର

ଉଷ୍ମ ରକ୍ତର ସୁଆଦ

ପଞ୍ଜୁରୀ ନିସ୍ତବ୍ଧ

ଚଢ଼େଇ ନିସ୍ତେଜ

କଳଙ୍କି ଘଷିଘଷି

ପାପୁଲି ଦୁଇଟା

ଲହୁଲହୁଣୀ

ହେଲେ ସକାଳ ସୁଧା

ସବୁ ପାଶୋରିଦବାକୁ

ଆସିଛି ବରାଦ

ଚିହ୍ନିକିବା ମନା

ଚମକିବା ନିଷେଦ

ମନ ତକିଆତଳେ

ଚାରିଚଉତା ହେଇ ଷ୍ଟାପଲର ମରା

ରୁମାଲ ଭିତରେ

ଯଉଟା ଗଲାସନ

ଗାଁ ଯାତରେ ହଜିଯାଇଛି ବୋଲି

ବ୍ୟାପିଛି ଖବର

ଖବରକାଗଜରେ

ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକର

ଧଳାକଳା ଫଟୋ

ମୁହଁ ଫାଳକରେ

ରକ୍ତଛିଟା

ଆଉ

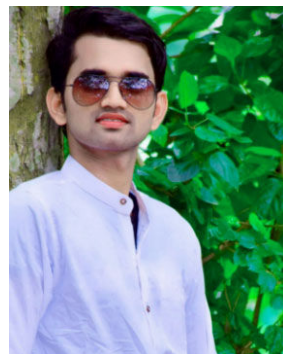
ତା ପାଖ ଫର୍ଦ୍ଦରେ ଲେଖା

ବିଜ୍ଞାପନ

ଗାଁ ହାଟକୁ କୁଆଡ଼େ

ବିକିରି ଆସିବ

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗ ଜନ୍ତା ।

ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ପାତ୍ର

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ସ୍ମୃତି

ନୀରବତା ତିରେ

ଏକାନ୍ତର କୋଳେ

ତୁମେ ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କର କିଆଁ ?

"ସ୍ମୃତି" ତୁମେ ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ !!

ସମୟ ଜାଏ ଅପସରି,

ଦୁନିଆ ଦିଏ ପାସୋରି

ତୁମେ ଅତୀତର କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ପୁନରାବୃତ୍ତି କର କିଆଁ ? ?

"ସ୍ମୃତି" ତୁମେ ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ !!

କବିର କବିତ୍ୱ

ଲେଖନୀରୁ ନିଶ୍ଚିତ

ଶବ୍ଦ ମାଳାରେ ଆବେଗର ଚିର ସ୍ରୋତ

ହେଲେ ବେଳେ ବେଳେ ତୁମେ ବିଦ୍ରୋହ କର କିଆଁ ?

"ସ୍ମୃତି" ତୁମେ ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର କିଆଁ ? ?

ତୁମେ ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ !!

ଜ୍ୟୋତି ରଞ୍ଜନ
ଯତି

ତୁମେ ସଂସ୍କୃତି,
 ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରକୃତୀ
 ତୁମେ ପ୍ରେମିକାର ନୀରବ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି
 ହେଲେ ବେଳେ ବେଳେ ତୁମେ ଆବେଗର
 ସ୍ରୋତସ୍ଫୁଟିନୀ ତୁଅ କିଆଁ ? ?
 ତୁମେ ଏତେ ଅଭିମାନିନୀ କିଆଁ ? ?
 ସ୍ମୃତି" ତୁମେ ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ !!

ଶରୀର ନସ୍ତୁର
 ରଚୟିତା ଇଶ୍ୱର
 ମିଛ ମାୟା ସବୁ ଦୁଇଦିନିଆ
 ପୁଣି କାହିଁ ସାତ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରେମ ବନ୍ଧନେ...
 ବାନ୍ଧିଦିଏ ହୋମୋ ନିଆଁ ? ? ?
 ସ୍ମୃତି..... ତୁମେ ଏତେ ମୟୁବିନୀ କିଆଁ ? ?
 "ସ୍ମୃତି".... ତୁମେ ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ !!

ଯୋଗାଯୋଗ - ୮୨୪୯୩୦୧୨୯୦

କରିବୁ ନାହିଁ ଅନ୍ୟ

କରିବନି ରାଗ ମୋ ସୁନା ଭଉଣୀ

କରିବନି ମନ ଭଣା

ବରଷକେ ଥରେ ଦେଖି ମୁଁ ପାରୁନି

ତୋହରି ଘର ଅଗଣା ।୧ ।

କାଗଜରେ ଲେଖି ଥିଲି ତୋ ଠିକଣା

ଲୁହରେ ପଡୁନି ଜଣା

କି ଆଉ କହିବି ମୋ ଦୁଃଖ କାହାଣୀ

କାନ୍ଦୁଛି ବସି କାନ୍ଦଣା ।୨ ।

ସ୍ନେହ ମମତାର ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନ

କିଏ ବା ପାରିବ ଭୁଲି

ସତ୍ୟ ଦୟା ଧର୍ମ ହୃଦୟରେ ଥିଲେ

ଆଗକୁ ପାରିବା ଚାଲି ।୩ ।

ମନରେ ରହିଲେ ନିର୍ମଳ ଭାବନା

ହୃଦୟକୁ ଯିବା ଜିଣି

ଧନ୍ୟ ମହାପ୍ରଭୁ ବିଚିତ୍ର ଦୁନିଆ

ଗଢିଅଛି ଜାଣିଶୁଣି ।୪ ।

କର୍ମମୟ ଏହି ଜୀବନଟା ମୋର

ଜଞ୍ଜାଳରେ ଭରି ଅଛି

ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ନାହିଁ ଅର୍ଥବଳ

କିପରି ଯିବି ଭାରୁଛି ।୫ ।

ନରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ
ବେହେରା

ଇଚ୍ଛାପିଲେ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ମୁଁ ପାରୁନି

ବାଧକ ସାଜୁଛି ଅର୍ଥ

ତଥାପି କରୁଛି ଚେଷ୍ଟା ମୁଁ ଅନେକ

କରିବୁ ନାହିଁ ଅନର୍ଥ ।୭ ।

ମନ ହୃଦୟରେ ରଖିଛି ସାଇତି

ଲିଭିବ ନାହିଁ ଠିକଣା

ସମୟ ଆସିଲେ ଯିବାକୁ ତୋଘର

ହେବି ନାହିଁ ବାଟବଣା ।୮ ।

ଭାଇ ସିନା ଜାଣେ ଭଉଣୀ ବେଦନା

ପାରେନି ସହି କାନ୍ଦଣା

ସମୟକୁ ସାମ୍ନା ପାରୁନାହିଁ କରି

ପାଉଛି ଖାଲି ଯନ୍ତ୍ରଣା ।୯ ।

ପୋଛି ଦେବୁ ନାହିଁ ମନ ମଧୁ୍ୟ କେବେ

ଦୁଃଖି ଭାଇଟିଏ ତୋର

ଠିକଣା ସମୟେ ପହଞ୍ଚି ପାରୁନି

ମୋ ଘର ଅନେକ ଦୂର ।୧୦ ।

କରୁଛି ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଗତ ଠାକୁର

ଅଭାବକୁ ଦୂରକର

ଫୁଟିଉଠୁ ହସ ଭଉଣୀ ମୁହଁରେ

ସୁଖରେ କରୁ ସେ ଘର । ୧୦ । ।

କବିକମଳ ନରେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ବେହେରା, ସମ୍ପାଦକ

ମୋ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ଆଳଦା, ଖଇରା, ବାଲେଶ୍ୱର,

ମୋ- ୯୮୫୩୧୪୭୫୧୦

ମୋର କଣ ହେବ

ବନବିହାରୀ ମିଶ୍ର

ଭାଇ ଭଉଣୀ ସବୁ ଛୋଟ ଥିଲୁ,
 ଅଭାବ ଅନାଟନ ରେ ଚଳୁଥିଲୁ,
 ଆମେ ସବୁ ନୂଆ ପିନ୍ଧିଲୁ, ବୋଉର ନୂଆ ଖୋଜିଲୁ,
 ହେଲେ ବୋଉ କହେ, ମୋର କ'ଣ ହେବ । ।

ଭଲମନ୍ଦ ସବୁ ହୁଏ, ଆମେ ମନ ଭରି ଖାଇଲୁ,
 ସମସ୍ତେ ଖୁସି ଗପ କଲୁ, କିଛି ବୁଲାଇବୁ ବି କଲୁ,
 ବୋଉ କୁ ପଚାରିଲୁ,
 ବୁଲିବାକୁ ଯିବୁ, ବୋଉର ସେଇ ଉତ୍ତର, ମୋର କଣ ହେବ । ।

ଆମ ପାଠ ପଢ଼ା ହେଲା,
 ଆମେ ପଢ଼ିଲୁ, ବୋଉ ତୁଳେଇ ବସିଲା,
 ଆମକୁ ସାରା ରାତି ଜଗିଲା, ଆମେ କହିଲୁ ଶୋଉନୁ,
 ସେ କହେ, ମୋର କ'ଣ ହେବ । ।

ଧିରେ ଧିରେ ସମୟ ଗତିଲା,
 ଆମେ ରୋଜଗାରିଆ ହେଲୁ,
 ଭଲ ଜିନିଷ ଆଣିଲୁ, ଭଲ ଖାଇବା ଖାଇଲୁ,
 ବୋଉ ପାଇଁ କିଛି ଆଣିଲୁ,
 ବୋଉ କିନ୍ତୁ କହେ, ମୋର କ'ଣ ହେବ । ।

ଆମେ ଦିହାତ ରୁ ଚାରିହାତ ହେଲୁ,
 ନୂଆ ଘର, ନୂଆ ସଂସାର କଲୁ,
 ବୋଉକୁ ଡାକିଲୁ,
 ବୋଉ ବୋଧେ ଆମ ଲୋଭର ପରସ ପାଇଲା,
 ବୋଉ କହିଲା, ମୋର କ'ଣ ହେବ । ।

ସେଇ ଗୋଟିଏ ଲୁଗାରେ,
 ଠାକୁର ଘରକୁ ରୋଷେଇ ଘର ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଥାଏ,
 କଣ ଦିଟା ଫୁଟେଇ, ବାପାଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଏ,
 ନିଜେ ବି କଣ ଟିକେ ଖାଇନିଏ,
 ଆମେ ଭଲମନ୍ଦ ଯାଚିଲେ,
 ଏବେ ଦୁହେଁ କୁହନ୍ତି, ଆମର କଣ ହେବ । ।

ବାପା ବୋଉଙ୍କ ସ୍ଥାନ କିଏ ନେବ,
 ଏମିତି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର,
 ସ୍ୱାଭିମାନୀ କିଏ ହେବ,
 ଭୟ ହୁଏ ଭାବିଲେ,
 ସେମାନେ ନଥିଲେ, ଆମର କଣ ହେବ ?

ଜିଲ୍ଲା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳକ, ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ମିଶନ,
 ଯାଜପୁର

ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ

ଜୀବନଟା ଚୋରାବାଲି
 ଖେଳେ ସିନା ଲୁଚକାଳି
 ବର୍ଷ ଦିନ ଦଣ୍ଡ ମାପ
 କାହିଁ ସୁଜନ ?
 ମର ମଧୁପୁରେ ଯାହା
 କ୍ଷଣିକ ଜୀବନ ଆହା
 ପାଣି ଫୋଟକାଏ ଗାଥା
 ଏଇ ସଦନ ।

ପାଇବାର ଅଭିଳାଷ
 ତୁଚ୍ଛାରେ କାହକୁ ଆଶ
 ବେଢ଼ିଛି ମାୟାର ପାଶ
 ଦେଖରେ ଦେଖ,
 ଯେଉଁ କାମ କରି ଗଲେ
 ଝୁରିବେ ମରଣ ବେଳେ
 ସେ ବ୍ରତରେ ବ୍ରତୀ ହୋଇ
 ପିଉଷ ଚାଖ ।

କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ପଛେ ହେଉ
 ବିଶ୍ୱ ପ୍ରାଣେ ମନ ଥାଉ
 ପର ଉପକାର ସଦା
 ସାଧିବା ଜନ,
 ଜନ୍ମ ଜୀବନର ଅର୍ଥ
 ଆରେକ ଅଟଇ ବ୍ୟର୍ଥ
 ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ
 ମଣିଷ ପଣ ।

ମନୋରଞ୍ଜନ
 ସୁରୁଜାଳ

ନାମ ଯଜ୍ଞ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ
ମୋକ୍ଷ ଗତି ମୁଖ୍ୟ ଦାନ
କରିବା ସରବେ ମିଳି
ମହତ କର୍ମ,
ମରିବି ଅମର ହେବା
ନିହିତ ମାଧବ ସେବା
ସେ ସ୍ରୋତ ରେ ଭାସି ଯିବା
ମାନବ ଧର୍ମ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଲାଭ
ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗେ ଯେହ୍ନେ ଭାବ
ସେ ନାମକୁ ନିତ୍ୟ ଭଜି
କର ଜଣାଣ,
ଅନୁସରି ସେହି ପଥ
ଗତିଯାଉ ଜୀବ ରଥ
ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲାଗି ରହୁ ସଦା
ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ ।

ଅଇଁଲୀପାଲି, ଧମା, ସମ୍ବଲପୁର

ବେଳାଭୂମି ଚିହ୍ନ

ବେଳାଭୂମି ଦେହେ କାହା ପାଦ ଚିହ୍ନ
 ଖୋଜି ଖୋଜି ହୁଏ ବାଇ,
 ଅରୁଣା ଦୋଉ ଟା ଆସି ଧୋଇ ଯାଏ
 ଆତାପତା ମିଳେ ନାହିଁ..... । ୧୦ । ।

ଆଶୁତୋଷ
ମେହେର

ସାଗର ବେଳାରେ ହାତ ଧରାଧରି
 ସାଉଁଟି ସୁରୁଯ ରେଶୁ,
 ବାଲି ଘର ତୋଳି ପ୍ରେମେ ସଜାଇ ତା'
 ରଙ୍ଗ ଢାଳୁଥିଲୁ ମନୁ,
 ରଙ୍ଗ ଧୋଇ ହେଲା ଧୂସର ଗାଲିତା
 ଆଖି ତରଟିଲା ଚାହିଁ..... । ୧୧ । ।

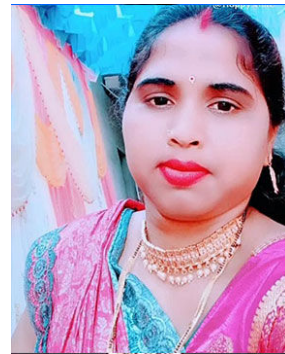
ଏକେଲା ଏ ମନ ଖୋଜି ବୁଲେ ସଦା
 ପ୍ରିୟାର ହଜିଲା ଘର,
 କେଉଁ ଇଲାକାରେ କହା ବାହୁ ଛନ୍ଦେ
 ହୋଇଗଲା ଏତେ ପର,
 ସ୍ମୃତି ଇଲାକାରେ ପ୍ରେମ ଜାଳିଥାଏ
 ଯାତନା ର ଅନ୍ତ କାହିଁ.... । ୧୨ । ।

ଝଟ, ଆର୍ଯ୍ୟପଲ୍ଲୀ

କିଟଛକ, ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୭୫୧୦୨୪

ଦୂରଭାଷ : ୯୪୩୭୦୮୫୩୯୭

ଜୀବନ ହିଁ ଏକ ବ୍ୟାକରଣ

ରଞ୍ଜିତା ରାଉଳ

ଅକ୍ଷର ମିଳନ ଅର୍ଥ ପ୍ରକାଶରେ

ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ ହୁଏ

ଶବ୍ଦ ଗଠନର ସଂଯୋଗ ଭିତ୍ତିରେ

ପଦ ପ୍ରକରଣ ଥାଏ । ।

ଶବ୍ଦ ଓ ଶବ୍ଦର ମିଳନରେ ଯେବେ

ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆସୁଥାଏ

ସେଇ ଭାବଅର୍ଥ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପାଇକି

ବାକ୍ୟ ରୂପାନ୍ତର ହୁଏ । ।

ମାନବ ଜୀବନେ ବାକ୍ୟର ସୂଚନା

ଧ୍ୱନୀ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲେ

ସେହି ଧ୍ୱନୀ ହୁଏ ସରସ ସୁନ୍ଦର

ସମ୍ବନ୍ଧ ତତ୍ତ୍ୱ ରଖିଲେ । ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦ ଯେ, ବାକ୍ୟଟିରେ ଥାଏ

ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ

ସେ ଅଂଶ ମହତ୍ତ୍ୱ ମାନବ ଜୀବନେ

ଗଢ଼ଇ ମୁଖ୍ୟ ବିଶେଷ । ।

ଶବ୍ଦର ଚାଳନା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ

ମହତ ମଣିଷେ ଗଢ଼ା

ଶବ୍ଦ ଚାଳନାରେ ଅଶୁଦ୍ଧି ଆସିଲେ

କେହି ଜଣେ ନାହିଁ ଲୋଡ଼ା । ।

ପାଣି ସୁଅ ପରି ଶବ୍ଦଟି ଖସତା

ଚାଲିଗଲେ ଫେରେନାହିଁ

ଅପଶବ୍ଦରେ ବନ୍ଧୁତା ଜୀବନ

ଶୋଭା କେବେ ପାଏନାହିଁ । ।

ସରଳ, ଯୌଗିକ, ଜଟିଳ ମାର୍ଗରେ

ବାକ୍ୟର ଦିଗ ସୂଚାଏ

ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜ, ତମ ଏହି ତିନି ଗୁଣ

ତା ସାଥରେ ଶୋଭାପାଏ । ।

ଜୀବନଟା ଗଢ଼ା ଶବ୍ଦ ଗଢ଼ାଘର

ଜ୍ଞାନର ନିଳୟ ହୋଇ

ଭାବାର୍ଥ ବାକ୍ୟରେ ପଦଟି ଗଢ଼ିଲେ

ସମାସଟି ହେଉଥାଇ । ।

ମାନବ ଜୀବନ ନୁହଁଇ ସହଜ

ଜୀବନ ହିଁ ବ୍ୟାକରଣ

ବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ ଶୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ

ଶତ୍ରୁର ଜିତିବ ମନ । ।

ରାଜ୍ୟ ସହ ସଂପାଦିକା, ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟିକ ସଂଗଠନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର (ଓଡ଼ିଶା)

ଅନୁଗୋଳ

ପ୍ରେମ ଦର୍ପଣ

ସ୍କୁଲରେ କବିତା ଲେଖି ଦ୍ୱିତୀୟ ହେଲା ପରେ
 ସମ୍ପୃତ ଚକୋଲେଟ ବାଣ୍ଟିଥିଲା ଖୁବ ଖୁସିରେ
 ଫାଜିଲ ବିନୟ ପଚାରୁଥିଲା କୋଉ ଖୁସିରେ ?
 ସମ୍ପୃତ କହିଥିଲା ଶିଖା କବିତା ଲେଖି ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ଥାନରେ
 ସେଇ ଖୁସି ଓ ଆନନ୍ଦରେ
 ବଗୁଲିଆ ଅସିତ କହିଥିଲା ସେ ତୋର କିଏ ?
 ତା ପାଇଁ ତୋ ପକେଟ ଖର୍ଚ୍ଚରୁ ସାରୁଛୁ
 ଭଉଁର ଥିଲା ସମ୍ପୃତର ସେ ମୋ ଭଉଁଣୀ
 ତୋର ଆଉ ବିଜୟର ବି
 ଶିଖାର ପ୍ରେମ ଦର୍ପଣ ଭିତରେ
 ବନ୍ଦି ହୋଇଗଲା ଜଣେ କେହି

କଲେଜରେ ଡ୍ରାମାଟିକ ସେକ୍ରେଟାରୀ ପାଇଁ
 ଗୀତ ଟିଏ ଗାଇଦେଇ ଶିଖା ଅନେକ ତାଳି ଗଲା ପାଇଁ
 ଡ୍ରାମାଟିକ ସେକ୍ରେଟାରି ଦିଲ୍ଲୀପ ଯେବେ
 ଶିଖା ହାତରେ ଫୁଲତୋଡ଼ା ଦେଲା ନେଇ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି

ସାଙ୍ଗମାନେ ଚିଡ଼ାଇଲେ ଅନେକ

ସେ ତୋର କିଏ ବୋଲି କହି

ଶିଖା ଉତ୍ତର ଦେଲା ଆମ କଲେଜର

ମୋର ତୋର ସଭିଙ୍କର ଭାଇ

ଦର୍ପଣରେ ଆଉ ଗୋଟେ ମୁହଁ ଯୋଡ଼ି ହେଲା ଯାଇ

ସବୁ ସ୍ୱାମୀ ମାନେ ଏମିତି ନା କେବଳ ଶିଖାର ?

ପଣତରେ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରେ ନାହିଁ

ଶୀତୁଆ ସଂଜରେ ସାଙ୍ଗ ମେଳରେ ବୁଲିଯିବା ପାଇଁ

ବ୍ୟାଗ ଓ ସୁଟ ସଜାଡ଼ି ଦେଇସାରିଲା ପରେ

ଶିଖା ଭାବୁଥିଲା କହିବାକୁ ମତେ ନିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ !

ନକହି ଦର୍ପଣ ଦେଖୁଥିଲା ମୁହଁ ସାରା କଳାଦାଗ ଛାଇ

ଦର୍ପଣ କହୁଥିଲା ସମ୍ବୃତ, ଦିଲ୍ଲୀପ ମାନେ

ସ୍ୱାମୀ ହେଲା ପରେ ଯାଇଥିବେକି ତା ସ୍ୱାମୀପରି ହୋଇ !

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ତୁମରି ମହିମା...

ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ତୁମରି ମହିମା କେମିତି ଗାଇବି

କାଳିଆ ବଡ଼ଠାକୁର,

ସବୁକିଛି ଦେଇଛି ମୁଁହି ସମର୍ପି

ଭାବି ତୁମକୁ ନିଜର ।।

ପାଇଛି ନୂଆ ପରିଚୟ ଠିକଣା

ତୁମରି ନାମକୁ ଆବୁରି,

ଧନ୍ୟବାଦ ଅଶେଷ ତୁମକୁ ଦିଅଁ

ଆହେ ଭାବ ଗିରିଧାରୀ ।।

ନ ଥିଲେ ତ କେହି ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ

ଥିଲି ମୁଁହି ପରା ଏକା

ଏ ମାୟା ସଂସାରେ ତୁମେ ହିଁ ସାଜିଲ

ମୋ ବିପଦ ସ୍ୱୟଂ ସଖା ।।

ବଳକା ଜୀବନ ଗାଇବି ତୁମକୁ

ଭୁଲିବି ଏ ସ୍ୱାର୍ଥ ସଂସାର

ନେବି ଆଶ୍ରୟ ତୁମରି ଶ୍ରୀଚରଣେ

ତୁମେ ମୋର ଆପଣାର ।।

ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା କରୁଣା ଜରୁରୀ

ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ପ୍ରାରମ୍ଭେ

ଅସମ୍ଭବ ସାଜିବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ଭବ

କଳିଯୁଗ ପ୍ରତି ପାଦେ ।।

ସୁକରପତା, କଟକ ।।

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ସନ୍ଦେହର ନୀଡ଼

ଅସରନ୍ତି ଆଶା ମଉଳି ଯାଉଛି
ଅଭିଯୋଗ କରୁ ନାହିଁ
ଅମାନିଆ ମନ ପଚାରି ବୁଝୁଛି
ଅଭିମାନ କାହାପାଇଁ,,,, ।

ଆଶା ଅସୁମାରୀ ମରମେ ମରୁଛି
କୋହରେ ଫାଟୁଛି ଛାତି
କାହା ଦୋଷ ଗୁଣ କେମିତି କହିବି
କିଏ ବା ବୁଝିବ ଏଠି,,,, ।

କେଉଁ ଅପରାଧେ ଶାସ୍ତି ଦିଅ ମୋତେ
ପଚାରିବି ନାହିଁ କେବେ
ପୁଣ୍ୟର ପାଉଣା ଭରିବାକୁ ମୋର
ବାକି ଅଛି କୁହ କେତେ,,,, ।

ସତେ କି ଭାଗ୍ୟ ବିତମ୍ବନା ସାଜେ
ପାପର କି ବୋଝ ଭାର
ନିତି ମରି ନିତି ଜିଉଁଛି ମୁଁ ଏଠି
ସହିବାର ସୀମା ପାର,,,, ।

ଶୁଷ୍କ ଭାବନାର ସମ୍ପର୍କରେ ଆଜି
ସମୁଦ୍ର ଯାଇଛି ମାତି
ସତ ଚରିତ୍ରରେ ସନ୍ଦେହର ନୀଡ଼
ଗଳା ମୋ ଦେଇଛି ମୋତି,,,, ।

ଭଲ ଭଲ ଆଖି ଖୋଜୁଥାଏ ନିତି
ପାଛୁ ଶାଳାରେ ବସି
ଶୂନ୍ୟ ପସରା ମୋ ଭରିବାକୁ ନାହିଁ
ଦର୍ଶନ ମୁଁ ଅଭିଳାଷୀ,,,, ।

ଆଦରମଣି ପ୍ରଧାନ

ଚାନ୍ଦବାଲି, ଭଦ୍ରକ

ଦେଖାଦିଅ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ

ବାଲାଜୀ ପ୍ରସାଦ

କଳା ମେଘ ପଛେ ଜହ୍ନ ଯେବେ ଲୁଚେ

ଝୁରି ମରେ ସରେ କଇଁ

ଚାରୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଜିଣା ତୁମ ମୁଖ ବିନା

ବିରହେ ଜଳୁଛି ମୁହିଁ । ।

ତୁମଠାରୁ ମୋର ଦିବସ ଆରମ୍ଭ

ତୁମଠି ରଜନୀ ଶେଷ

ମୁହୂର୍ତ୍ତଟା ଲାଗେ ଯୁଗଟିଏ ପରି

ଜୀବନର ଅବଶେଷ । ।

ତୁମ ସରୁ ଓଠ ହସ ଉର୍ମୀ ଛିଟ

କୁସୁମ ପାଖୁଡ଼ା ସମ

ସେହି ହସ ଧାରେ ପ୍ରିୟା ପ୍ରୀତି ଝରେ

କିଣି ନିଏ ମୋର ମନ । ।

ଝରା ଶ୍ରାବଣର ଉନ୍ନତ ଝରଣା

କଳାମେଘି କୁଞ୍ଚି ବେଣୀ

ଉଦଣ୍ଡ ନୃତ୍ୟରେ ଓଲଟି ବହୁଛି

ସଜ ଭିଜା କେଶ ପାଣି । ।

ଦେଖା ଦିଅ ସଖୀ ସଂଶୟ ଉପେକ୍ଷି

ସ୍ୱୟନ ହେଉଛି କ୍ଷୀଣ

ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ବେଳ ହୋଇଲେ ଉଛୁର

ପିଣ୍ଡୁ ଯିବ ଛାଡ଼ି ପ୍ରାଣ । ।

କେଉଁ ଉଦ୍‌ହାତରେ ଯାଇଛ ଗୋ ଲୁଚି

ଖୋଜି ତ ପାଉନି ଆଖି

ନିରିମାଖୀ ମୋର ହୃଦୟ ଅଧିର

କର ନାହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ । ।

ଚିତ୍ରକୋଣ୍ଡା, ମାଲକାନଗିରି

ଲୁହ

ଲୁହ, ତୁମେ ହିଁ ତ ମୋର ବାସ୍ତବ ବନ୍ଧୁ
 ଏକାକୀତ୍ୱ ଯେବେ ମୋର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ କୁ ଛୁଇଁଯାଏ
 ନିରୋଳା ଜାଗାରେ ଯେବେ ମୋର ନିରୀହ ଚାହାଣୀ ଥାଏ,
 ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଥାଅ ଉପସ୍ଥିତ,
 ଚେତନ ମନରେ ଯେବେ ପହଁରି ଯାଏ ପୁରୁଣା ଅତୀତ
 ତୁମେ ସୁଖର ବନ୍ଧୁ, ତୁମେ ଦୁଃଖର ବନ୍ଧୁ
 ସମସ୍ତେ ଦୁରେଇଗଲେ ଆସ ତୁମେ
 କିଏ ଯଦି ଗାଳିଦେଇଗଲା ତ ବି ସମବେଦନା ଦିଅ ତୁମେ
 ବିଶ୍ୱାସ କର ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ନିଷ୍ଠୁର
 ତୁମ ସହ ମୁଁ ଖୁସି ପାଏ, ତୁମେ ହିଁ ମୋ ଆତ୍ମୀୟ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ
 ତୁମେ କରନା ଛଳନା, ଜାଣନା ପ୍ରତାରଣା.....
 ତୁମେ କରନା ବାହାନା, ପ୍ରହସନ କରନା.....
 ତୁମ ସଙ୍ଗେ ମିଳିତ ହେବା ପରେ ମୁଁ ପାଏ ସୁଖ
 ନିଜକୁ ମଜବୁତ୍ କରେ ଜ୍ଞାତ ହୁଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ,
 ତୁମ ଅବୟବରେ ପାଣି କମ୍ ଭାବନା ବେଶୀ
 ଭାବିଦେଲେ ତତକ୍ଷଣ ଦେଖା ଦିଅ ଆସି

ବର୍ଷାରାଣୀ
ମହାମଲ୍ଲିକ

ବନ୍ଦ କୋଠାରୀର ଘନ ଅନ୍ଧାର କାଳିମାରେ,
ଅତିବାହିତ ହୁଏ ସମୟ ତୁମରି ସାଥରେ
ତୁମ ହାତର ଗରମ ସ୍ପର୍ଶରେ,
ଛୁଇଁ ଚାଲିଯାଅ ମୋରି ଗାଲକୁ
ବୁଝିଯାଏ ଅନ୍ତରର ମନ.....
ସେଥିପାଇଁ ତ, କ୍ଷଣେ ଏକଲା ହୋଇଗଲେ ମୁଁ ଖୋଜିବୁଲେ ତୁମ ପରଶକୁ.....

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ
ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ମନର ମଣିଷ

ଭଲପାଅ ଯଦି ସତରେ ଆଜିବି
ଆସିବ ଗୋ ତୁମେ ଫେରି
ସେଦିନ ଯେମିତି ମନ ହୃଦୟକୁ
କରି ନେଇଥିଲ ତୋରି ।

ବାନ୍ଧିଥିଲ ବେଶୀ ତାସାଥେ ଗଜରା
କରି ପ୍ରେମ ନିବେଦନ
ଭୁଲି ଯିବନାହିଁ ଦେଇଥିଲ ରାଶ
ସାଇତିବ ଚିର ଦିନ ।

ଭୁଲିକି ପାରୁଛି ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କୁ
ନିରୋଳାରେ ଥିଲେ ବସି
ଆଖି ପଲକରେ ଝଲସି ଉଠଇ
ସେଦିନଠୁ ଆଜି ବେଶୀ ।

ସରୋଜ କୁମାର
ସାହୁ

ଦୂରେ ଥିଲାବେଳେ ଆନମନା କରି
କାହିଁ ବେଶୀବେଶୀ ଖୋଜ
ମନର ମଣିଷ ମନତଳେ ରହି
ଭରି ଦେଉଥାଅ ଲାଜ ।

ଲାଜରେ ଲାଜରେ ଅତି ସରାଗରେ
ଭରିଯାଏ ଯେଉଁ ଛୁଆଁ
ଅନୁଭବ ବିନା କହି ସେ ହୁଏନା
ପ୍ରତିଥର ଲାଗେ ନୁଆ ।

ପ୍ରୀତିର ପରସେ ଭିଜିଗଲା ପରେ
ପୁଲକିତ ହୁଏ ଦେହ
ଜହ୍ନ ସାଥେ କଇଁ ଯେମିତି ବନ୍ଧନ
ସେ ପରା ଆମର ନୁହଁ ।

ଆରଗଡ଼, କଟକ

ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା

ଶିରେ ରଜତ ମୁକୁଟ
ଫେନୀଳ ଲହରୀ ଧୌତ
ନୈସର୍ଗିକ ଶୋଭାୟୁକ୍ତ
ଅହିଂସା ମନ୍ତ୍ରରେ ଅବିଭୂତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା ।

ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର

ପୂତ ପବିତ୍ର ଦେଶ
ଜଗତ୍ ପିତାଙ୍କ ନିବାସ
ଅମୃତ ସନ୍ତାନ ବାସ
ଶ୍ରଦ୍ଧା ସୁମନ ବିତରୀତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା ।

ମନ ଭଡ଼ନ୍ତା ବିହଙ୍ଗ
ତୁଙ୍ଗ ଶିଖରୀ ଶିଖ
ବିବିଧତା ଏକ ରଙ୍ଗ
ଭଞ୍ଜଳ ନକ୍ଷତ୍ର ଜ୍ଞାନ ସ୍ନାତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା ।

ଶୁରବୀର ପ୍ରସବିନୀ
ପୂତ ପତିତପାବନୀ
ଗତିମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାୟିନୀ
ଶାନ୍ତି ମେତ୍ରୀ ସ୍ୱର ଭଞ୍ଜାତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା ।

ପ୍ରଶାନ୍ତି ତଟିନୀ ହୃଦ
ସୁକର୍ମ ସୁଜ୍ଞାନ ଯୁକ୍ତ
ସଦା ଶୀର୍ଷରେ ବୀରତ୍ୱ
ଅନ୍ୟାୟ ଅନୀତି ବିବର୍ଜିତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା ।

ଏକତାର ଆବାହକ
ସତ୍ୟ ଅହିଂସା ପୂଜକ
ସ୍ୱପ୍ନ ସାକାର କାରକ
ସୁକର୍ମ, ସୁଜ୍ଞାନେ ବିଭୂଷିତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା ।

ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦିତ ତପନ
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଭ କିରଣେ ସ୍ନାନ
ବିଶ୍ୱ ଶାନ୍ତି ଆଭୂଷଣ
ସୌମ୍ୟ, ଶାନ୍ତ, ସ୍ଥିରା ଜଗତ୍ ଜିତା
ବନ୍ଦେ ଭାରତ ମାତା

ଆଲୋକ ନଗର, ଆମ୍ବୁପୁଆ
ବ୍ରହ୍ମପୁର, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା
ଭ୍ରାମ୍ୟ ଭାଷ - ୯୯୩୮୪୭୫୨୦୭

କଳଙ୍କ

କିଏ ସେ ବୋଲିଲା କଳଙ୍କ କାଳିମା
ତୋଫା ଜହ୍ନ ଦେହେ ଆଣି
ତା ମନରେ ନାହିଁ ଚିକିଏ ତ ମ୍ଳାନ
ସୁଛ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଦିଏ ରୁଣି ।

ନିଜେ କଳଙ୍କିତ ତଥାପି ସେ ସୁଛ
ରାତି ଅନ୍ଧାରକୁ ଜିଣି
ସରଳ ସ୍ୱାଭାବେ ପରସି ଦିଏ ସେ
ମିଠା ମିଠା ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଛାଣି ।

କିଏ ସେ କିଶୁରୁ କଳଙ୍କ କାଳିମା
ଦେହ ବଜାରରେ ନିତି
ସତେ କ'ଣ ଇଏ ମନ ଦିଆ ନିଆ
ହୃଦୟରେ ଥାଏ ପ୍ରିତି ।

ସମାଜକୁ ସୁସ୍ଥ କରିବାକୁ ବେଶ୍ୟା
କଳଙ୍କକୁ ହୁଏ ବୋଲି
ନିନ୍ଦା ଅପବାଦ ସମାଜ ମୁଖରେ
ଭରି ରହିଥାଏ ଗାଳି ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର
ନାଥ

ପଙ୍କଳରୁ ଜାତ ପଙ୍କଜକୁ ଦେଖ
କେତେ ସୁନ୍ଦର ତା ରୂପ
ନୁହେଁ କଳଙ୍କିତ କିବା ଅଭିଶାପ
ନାହିଁ ତା'ର ଅନୁତାପ ।

ପଙ୍କରେ ରହି ସେ ପଞ୍ଜୁଚିତ ହୁଏ
ଦେହକୁ ଯତନେ ଧରି
ଦେହ ମନ ତା'ର ପବିତ୍ରତା ଥାଏ
ଆପଣାକୁ ଦୃଢ଼ କରି ।

ଗଙ୍ଗା ଗୋଦାବରୀ କେତେ ପାପ ଧୋଇ
ଅଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୋଇ
ପାରିନି କଳଙ୍କ ତା ଦେହକୁ ଛୁଇଁ
ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ ବୁଡ଼ି ଦେଇ । ।

(ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ ରାଜନଗର କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ।

ଜୀବନ ସାଥୀ

ଫୁଲ ପାଇଁ ଦେଲ ଭଅଁର ସାଥୀ ଟେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଙ୍କ ପାଇଁ ରାଇ ,
 ରାଜ ପାଇଁ ରାଣୀ ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତର
 ମୋ ଜୀବନ ସାଥୀ କାହିଁ ?

ରାକେଶ ଭୋକ୍ତା

ଅରୁଣ କୁ ଦେଲ ସୁନୀଲ ଅମ୍ବର
 ଦୁଃଖ ର ସପନ ନାହିଁ ,
 ଶଇଳ ପାଇଁକି ଚିର ସ୍ରୋତସିନୀ
 ମୋ ଜୀବନ ସାଥୀ କାହିଁ ?

କଇଁ ଫୁଲ ପାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଦେଲ
 ସୀତା ପାଇଁ ରଘୁସାଇଁ
 ପୁଷ୍ପକ କୁ ଦେଲା କଲମ ସାଥୀ ଟେ
 ମୋ ଜୀବନ ସାଥୀ କାହିଁ ?

ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ପ୍ରତିସମୟରେ
 ପଟାରେ ଜଗତ ସାଇଁ ,
 ସମସ୍ତଙ୍କ ସାଥୀ ତୁମରି ଆଖିଷେ
 ମୋ ଜୀବନ ସାଥୀ କାହିଁ ?
 ମୋ ଜୀବନ ସାଥୀ କାହିଁ ?

ବୌଦ୍ଧ, ଓଡ଼ିଶା

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ସଂସାରକୁ ମୋର ତମେ ହିଁ ଭରସା

ପଙ୍କଜ କୁମାର
ମଙ୍ଗଳ

ସ୍ୱପ୍ନଟିଏ ମୁଁ ଆଖିରେ ସାଇତି ନିଇତି ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦେଶ ପାଇଁ,
ଅନ୍ୟ କେଉଁଠିରେ ରୁଟି ନାହିଁ ମୋର ହେବାକୁ ଇଚ୍ଛା ସିପାହୀ ।
ପ୍ରତିଦିନ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି ଅପେକ୍ଷା ସେ ସୁଯୋଗକୁ,
ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଦେଖିଲେ ସ୍ୱପ୍ନ ପୂର୍ତ୍ତ ହେବ ନିୟୁକ୍ତି ମିଳିବ ଆମକୁ ।
ସିପାହୀ ହୋଇନି ପରିବାର ପାଇଁ ନାହିଁ ମୋପାଖରେ ସମୟ,
ତଥାପି ସତ୍ତିଏଁ ସମର୍ଥନ କରନ୍ତି ଛାତିରେ ଲୁଚାଇ କୋହ ।
ଇଶ୍ୱର ଦେଖିନି ଇଶ୍ୱର ମାନୁଛି ମୋ ଦେଶବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ଆଶା,
ଦେଶ ସେବା ପାଇଁ ଦୂର ଚାଲିଗଲେ ସଂସାରକୁ ମୋର ତମେ ହିଁ ଭରସା ।

ମିଳିଲା ସୁଯୋଗ ସ୍ୱପ୍ନ ହେଲା ସତ ହେଲି ମୁଁ ଆଜି ସିପାହୀ,
ପରିବାର ମୋର ଖୁସି ବାଣ୍ଟୁ ଥାନ୍ତି ଅନ୍ତରରେ ଭୟ ନେଇ ।
ବାପା ଭାଇ ମୋର ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଜନନୀକୁ,
ଆଗପରି ଆଉ ଯୁଦ୍ଧ ଦୁଃଖନାହିଁ ଯିବ ଅନୁମତି ଦିଅ କୁମରକୁ ।
ଭଗିନୀ ମୋର କାନେ କାନେ କହେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି ହାତରେ,
ଆଜିଠାରୁ ତୁ ସବୁ ଭଉଣୀର ଭାଇ ହେଲେ ମୋତେ ଭୁଲିବୁନି ରାକ୍ଷୀରେ ।

କଣ କହିବି ପ୍ରେମ ବନ୍ଦିନୀକୁ ତା ପ୍ରେମରେ ବି ତ୍ୟାଗ ଅଛି,
ନୀରବେ ହସି ବିଦାୟ ଦେଉଛି ହସରେ ବି ଲୁହ ଲୁଚିଛି ।

ଗୁରୁ, ସହୋଦର, ସାଙ୍ଗ ପାଇଁ ଉଲ୍ଲାସ ଦିନଟେ ଆଜି,
ଆଶିର୍ବାଦ କିଏ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଦେଇ କହେ ଶତ୍ରୁ ଦମନିବୁ ବୀର ଯୋଦ୍ଧାଟେ ସାଜି ।
ସେନା ଶିବୀର କୁ ବାହାରିଲି ମୁଁ ରଖି ଦେଶ ବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ଆଶା,
ଦେଶ ସେବା ପାଇଁ ଦୂର ଚାଲିଗଲେ ସଂସାରକୁ ମୋର ତମେ ହିଁ ଭରସା ।

ଜାଣିନି ମୋପାଇଁ ଶତ୍ରୁ କେ ମିତ୍ର ମୋ ଧର୍ମ ଏତିକି କହେ,
ସମ୍ବିଧାନ ବିରୋଧରେ କର୍ମ ଯେ କରିବ ତାପାଇଁ ମୁଁ ଶତ୍ରୁ ଟିଏ ।
ବିଦେଶୀ ଶତ୍ରୁକୁ ଚିହ୍ନିବା ସହଜ ଯେବେ ସୀମା ପାଖେ ଜଗି ଥାଏ,
ହେଲେ କେମିତି ଚିହ୍ନିବା ଦେଶ ଭିତରେ ଯେତେ ଗୁପ୍ତ ଶତ୍ରୁ ଛଦ୍ମବେଶେ ବୁଲୁଥାଏ ।
ପଡ଼ୋଶୀ ଶତ୍ରୁଠାରୁ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ସଦା ତପୁର ମୁଁ ଅଛି,
ଏକ ପରିବାର ପାଇଁ ନୁହଁ ଦେଶକୁ ମୋର ପରିବାର ଭାବି ସୀମା ପାଖେ ଜଗିଛି ।
ଇଶ୍ୱର ଦେଖିନି ଇଶ୍ୱର ମାନୁଛି ମୋ ଦେଶ ବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ଆଶା,
ଦେଶ ସେବା ପାଇଁ ଦୂର ଚାଲିଗଲେ ସଂସାରକୁ ମୋର ତମେ ହିଁ ଭରସା ।

ଆଦେଶ ଆସିଛି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଅନ୍ୟତ୍ର ସୀମା ଜଗିବା ପାଇଁ,
ଏଇ ଗୋଟିଏ ସମୟ ବିନା ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ଯାତ୍ରା କରନ୍ତି ସିପାହୀ ।
କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଦା ତପୁର ଟିକିଏ ସମୟ ମିଳିଛି,
ଆତ୍ମୀୟଙ୍କ ସହ ଉଲ୍ଲାସ ଆଳାପେ ଯାନ ଆଗକୁ ଚାଲିଛି ।
ଘରେ ଯେମନ୍ତ ନିରାପଦ ବ୍ୟକ୍ତି ସେମନ୍ତ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷା ମଣି,
ବାହାରି ଥିଲେ ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥଳକୁ ଏମିତି ଘଟିବ କେ ଥିଲା ଜାଣି ।

ଗୁହ ଶତ୍ରୁକୁ କେମିତି ଚିହ୍ନିବ ସେ ଦୃଷ୍ଟି କା'ଠାରେ ଅଛି,
 ଚିହ୍ନିଥିଲେ ଆଜି ପୁଲଞ୍ଜାମା ସହୀଦ ଜୀବିତ ଥାନ୍ତେ ସ୍ମୃତିରେ ନ ବଞ୍ଚି ।
 କୁହନ୍ତି ସଭିଏଁ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ସହିଦ୍ ସିପାହୀ ଅମର ରହେ,
 ବୁଝନ୍ତିନି କେହି ସହିଦ୍ ପରିବାର ଏ ବିପଦ କେମିତି ସହେ ।
 କୋଠର ହୋଇ ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ବୁଝାନ୍ତି ପୁଅ ମୋର ବୀର ପ୍ରମାଣିତ,
 ମାଆ ଏକା ବୁଝିନ୍ତି ଯେମିତି ବି ପୁଅ ମୋପାଇଁ ବୀର ଯଦି ଅଛି ଜୀବିତ ।

ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ବେଦନା କେ ସହେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଝୁରୁଥାଏ,
 ବୀରତ୍ୱର ଗାଥା ଯେତେ କହିଲେ ବି ଆଖିରୁ ଲୋତକ ବହେ ।
 ସର୍ବସ୍ୱ ହରାଏ ତା ପ୍ରେମ ବନ୍ଦିନୀ ଯେବେ ଏ ଖବର ଶୁଣେ,
 ପ୍ରତିଟି କ୍ଷଣରେ ଏକା ଜଳୁଥାଏ ସ୍ୱାମୀ ବିରହ ବେଦନାରେ ।
 ସବୁ ଜାଣିବି ଦେଶ ସେବା ବ୍ରତୀ ହୋଇ ବୀର ପଛ ଘୁଞ୍ଚା ଦିଏନାହିଁ,
 ଭଲ୍ଲାସ ମନରେ ପ୍ରାଣ ବଳି ଦିଏ ଦେଶର ବିପଦ ନିଜ ଉପରକୁ ନେଇ ।
 ଇଶ୍ୱର ଦେଖିନି ଇଶ୍ୱର ମାନୁଛି ଏ ଦେଶ ବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ଆଶା,
 ଦେଶ ସେବା ପାଇଁ ଦୂର ଚାଲିଗଲେ ସଂସାରକୁ ମୋର ତମେ ହିଁ ଭରସା ।

ବଡ଼ପାହି, ଭୋଗରାଇ, ବାଲେଶ୍ୱର ।

ଦୂରଭାଷ-୭୭୪୯୯୩୭୭୮୧

ତୁମେ

କି ଦୋଷ କରିଥିଲି ମୁଁ !

କେବଳ,

ସ୍ୱପ୍ନ କୁ ସାଉଁଟି ଚାଲୁଥିଲି ତ

ହାତ ମୁଠାରେ;

ଆଉ ଟିକିଏ ଅଭିମାନ କରି ଦେଇଥିଲି

ତୁମ ଉପରେ ।

ହେଲେ,

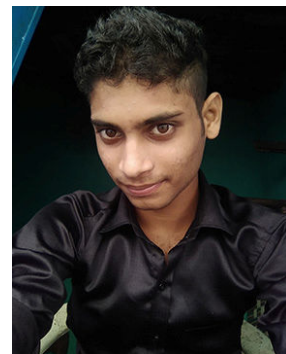
ସତ କହୁଛି ତମ ରାଶ

ସେଦିନ ତୁମେ ହିଁ ତ

ମୋତେ ହସିବା ଶିଖେଇଥିଲ,

ଭଙ୍ଗା ମନକୁ ତୁମେ ହିଁ ତ

ସଜାଡି ଦେଇଥିଲ ।

ଦିନେଶ୍ ମେହେର

ଆଉ କଣ ଯେ,

ତୁମର ମନେ ଅଛି ନା

ସେଦିନ ରାତିରେ ମୋ କାନ୍ଦରେ କାନ୍ଦ

ମିଳାଇ

ତମେ ତାରା ଗଣିବା ଶିଖଇ ଥିଲ,

ତମର କଣ ମନେ ନାହିଁ ?

କେତେ ଅଜବ ତମେ ବି,

ସେଦିନ ତାରା ଗଣିବା ଶିଖେଇ ଦେଇ

ଆଜି ନିଜେ ତାରା ଟିଏ ହେଇଗଲ,

ମୋ କଥା ଟିକେ

ଭାବିବାକୁ ସମୟ ପାଇଲନି !

ବନ୍ଧୁ ନୁହେଁ ବଡ଼ ଭାଇ ଟେ ପରି
 ତମ ଠୁ ଦେଉ ପାଇଛି
 ସ୍ନେହ ଭଲପାଇବା,
 କେବେ ଉଣା କରିନ ସ୍ନେହ କି ପ୍ରେମ,
 କାନ୍ଦୁଥିଲେ ହସେଇଛ,
 ହସୁଥିଲେ ତାଳ ଦେଇ ନିଜେ ହସିଛ,
 କେମିତି ଭୁଲିଯିବି ମୁଁ
 ତୁମକୁ ,
 ତୁମେ କହ
 କେମିତି ମାନି ନେବି
 ତୁମେ ନାହିଁ ବୋଲି ?

ଭୁନାଗଡ଼, କଳାହାଣ୍ଡି ।

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ବିକଳାଙ୍ଗ

ରେ ମଣିଷ

ବିକଳାଙ୍ଗ ସାଜି ଆଛୁ ତୁହି ଆଜି

ମନ, କର୍ମ ଆଉ ବ୍ୟବହାରରୁ ବିକଳାଙ୍ଗରେ ମଣିଷ

ଭାଷା, ଆଚାର ବିଚାରରୁ ତୁ ବିକଳାଙ୍ଗ

ମା'କୁ ମା ନାହିଁ ବାପାକୁ ନାହିଁ ବାପ,

ପ୍ରଣୟ ଲାଳସା ମେଣ୍ଟି ନାହିଁକି ତୋର

ସବୁ ଜାଣି ଶୁଣି ବୁଝି ପୁଣି କରୁ ପାପ । ।

କଣ ନିଜ ରକ୍ତର ଭଉଣୀ, ଭଉଣୀ

ଆଉ ବାକି ସବୁ କଣ ଖେଳନା,

କହି ଦେ ଆଜିରେ ମଣିଷ ଆଜି ତୁ

କାହିଁ ଜାଣି ଶୁଣି ବୁଝି କରୁଛୁ ଅଳଣା । ।

ହାତ ଗୋଡ଼ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସାଜିଲୁ ବିକଳାଙ୍ଗ

ନିଜ ଜନ୍ମ ଦାତାଙ୍କର କଲୁ ନାହିଁ ତ ସମ୍ମାନ,

ନିଜ ଦୋଷ ତକୁ ଢାଙ୍କିବାକୁ ଯାଇ

ଆୟୁଷ ବଡ଼ାଇ

ପର ମାନଙ୍କୁ ଡାକି କି ଖୁଆଉଛୁ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ । ।

କ୍ଷମତା କଣ ହାତକୁ ଆସିଗଲା

ବୋଲି ରେ ମଣିଷ କରୁଛୁ ଅଭିମାନ,

ରେ ମଣିଷ ଭୁଲ ନା ରେ ତୁ କେତେବଳେ

ବି ପଛ ଗୋଡ ମାଡ଼ି ଆସିବ ଆଗକୁ । ।

ଶରୀରର ସବୁ ଅଙ୍ଗ କାମ କରୁଛି ସତ

ହେଲେ ମନ ଭିତରେ ପୁରିଛି ପଙ୍କ,

ଯାହାର ମନେ ଭରିଅଛି ଦୈଶ, କଳଙ୍କ

ସେ ହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ବିକଳାଙ୍କ । ।

ସ୍ନାତକ ୨ୟ ବର୍ଷ (ବାଣିଜ୍ୟ ବିଭାଗ)

ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ସମ୍ବଲପୁର

ମେଲ୍ - ayushbadhai191@gmail.com

ଅଭୁଲ୍ଲା ପ୍ରେମ

ପ୍ରେମ ହୁଏ ଯେବେ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ।

ହୃଦୟ ଚମକିଯାଏ ତୁମରି ହସରେ ।

ସତ୍ୟବ୍ରତ ବାରିକ

ଚାଲି ତୋର ଲାଗେ ରାଜହଂସୀ ପରି ।

ବିନା ହୋଲିରେ ରଙ୍ଗ ଦେଲୁ ଭରି ।

ଆଇନା କହୁଛି ତୁ ଜହ୍ନ ଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର

ହୃଦୟ ବଗିଚାରେ କରିଲୁ ପ୍ରେମର ଘର

ତୋ ପାଇଁ ଲେଖେ ଅନେକ କାହାଣୀ

ସେହି କାହାଣୀରେ ମୁଁ ରାଜା ତୁ ରାଣୀ

ସପନେ ଆସି କହିଯାଉ କେତେ କଥା

କେବେ ତୁ ଆସିବୁ ସାଜି ମୋ ପ୍ରେମିକା

ତୋ ଲାଜକୁଳୀ ହସରେ ପ୍ରେମର ନିଜର

ଚୋରା ଚାହାଣିରେ କରିଲୁ ମୋତେ ନିଜର

କାଗଜ ଡଙ୍ଗାରେ ଲେଖା ଦୁହିଁଙ୍କର ନାମ

ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହିଥିବ ଆମ ଅଭୁଲ୍ଲା ପ୍ରେମ

ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟ

ତୁମେ ଭାବନି ଯେ ମୁଁ ଅଜଣା
ଠିକ୍ ଜାଣି ପାରୁଛି ତୁମ ସ୍ଥିତ ହସର ରହସ୍ୟ
ଭୁଲିନି ସେ ହସ ତୁମର.....
ଯେଉଁ ହସରେ ଥିଲା ପ୍ରେରଣାର ଅମୃତଧାର
ବାସ୍...ଏବେ ତ ତାହା ନାହିଁ
ତାହା ତ ଏବେ ବିଷାଦର ଲହରୀ ।

କେବେ କେବେ ଅଧର ଚାପି ବି ହସୁଥିଲ
ସେଇ ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟରେ ବି ଥିଲା ସତେ କି କୁହୁକ
କେମିତି ଭୁଲିବି.....
ସେ ଯେ ଦିନ ଦିନର କ୍ଳାନ୍ତିକୁ ଉଭେଇ ଦେଉଥିଲା
କିନ୍ତୁ...କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ତାହା

ମୁଁ ବି ଦିନେ ହସୁଥିଲି ମନ ଖୋଲି
ଦ୍ରବୀଭୂତ ହେଉଥିଲା ମନ ଆନନ୍ଦରେ
କିନ୍ତୁ....ଏବେ....
ସହି ପାରୁନି ସେ ତାହାଙ୍କର ହାସ୍ୟ
ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯାହା ମୋତେ ଜଳାଉଛି ।

ପ୍ରଗନ୍ କୁମାର
ପାତ୍ର

ବୌଦ୍ଧ, ଓଡ଼ିଶା, ୨୨୨୦୧୫

ତୁମ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ବସନ୍ତ ସାଥରେ ଫଗୁଣ ଆସିଛି

ଦେଖ ମଳୟକୁ ଛୁଇଁ

ଗାଅନ୍ତୁକି ଧରେ ଆମ ଅଗଣାରେ

ଗୀତ ପଦେ ମୋ ପାଇଁ ।

ଆସନ୍ତୁ ବା ଯଦି ନବବଧୂ ସାଜି

ତେଇଁ ମୋ ଏରୁଣ୍ଡି ବନ୍ଧ

ବିଭୋର ବେଳାରେ ସଜେଇ ଦିଅନ୍ତୁ

ତୋଳି ସୁର ତାଳ ଛନ୍ଦ ।

ଫେରିବା ବାଟକୁ ଅନେଇଁ ମୋର

ନିଅନ୍ତୁ ମୋତେ କୋଳେଇ

ବସନ୍ତ ସାଥରେ ଫଗୁଣ ଆସିଛି

ଦେଖ ମଳୟକୁ ଛୁଇଁ ।

ମଧୁବନ ସାରା କୋଇଲି ଗାଉଛି

ମଧୁଝରା ପରିବେଶ

ଏଇ ଯେ ସମୟ ସରିବା ଆଗରୁ

ବାହୁ ବନ୍ଧନକୁ ଆସ ।

ମଧୁର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୁହେଁ ପାଉଥିବା

ଓଠରେ ଓଠ ମିଶେଇ

ବସନ୍ତ ସାଥରେ ଫଗୁଣ ଆସିଛି

ଦେଖ ମଳୟକୁ ଛୁଇଁ ।

କବିର ଘର, କୁଣ୍ଡିଲୋ କେରଙ୍ଗ ଖୋର୍ଦ୍ଧା

୭୫୨୦୫୭ (ଓଡ଼ିଶା) ୭୦୦୮୩୧୫୦୪୦,

୮୦୧୮୭୪୭୭୦୪

ଦିବ୍ୟ ସୃଜନୀ

ଫୁଲରେ ଫୁଲରେ ମଧୁର ସୁବାସ
ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଛ ଭରି,
ମଧୁପର ବେଶେ ଫୁଲରୁ ଫୁଲକୁ
ଭ୍ରମୁଅଛ ଆହେ ହରି ।

ଭଷା ଆଗମନେ ସୁନୀଳ ଗଗନେ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପେ ବିଜେ କରି,
ବିଞ୍ଚିଦିଅ ତବ ଶୁଭ୍ର ଜ୍ୟୋତିଧାରା
ପୃଥ୍ୱୀ ଆଲୋକିତ କରି ।

ନିହାରର ବିନ୍ଦୁ ତୁମେ କୃପା ସିନ୍ଧୁ
ପୁଷ୍ପ ପରେ ଯାଅ ଝରି,
ସରୁଜ କ୍ଷେତ୍ରର ତୁମେ ସରୁଜିନୀ
ପକ୍ୱ ଫଳେ ମଧୁ ଭରି ।

କିଶାନ ମହାକୁର

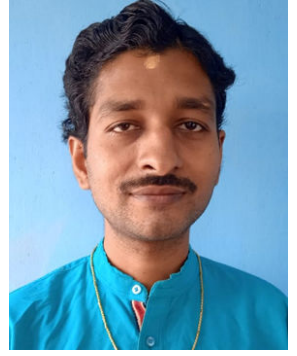
ବିହଙ୍ଗ ରାଜିଙ୍ଗ ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତେ
ମଧୁର ସୁର ମାଧୁରୀ,
ଆନନ୍ଦେ ଶୁଶୁକ୍ଷ କୋଇଲିର କୁହୁ
ରତ୍ନ ରାଜ ରୂପ ଧରି ।

ନିର୍ଝରିଣୀ ରୂପେ ଝରି ଝରି ଯାଅ
ପର୍ବତର ବୁକୁ ଚିରି,
ମହୋଦଧି ରୂପେ ଚିର ପ୍ରତିକ୍ଷିତ
ତରଙ୍ଗରେ ପ୍ରେମ ଭରି ।

ସର୍ବ ଘଟେ ତୁମେ ବିରାଜିତ ପ୍ରଭୁ
ସୃଜନୀ ଦିବ୍ୟ ତୁମରି,
ଭାବର ଭକ୍ତିର ଦିଅ ହେ ଆଶୀଷ
ଅକିଞ୍ଚନେ କୃପା କରି ।

ନୂଆଁପାଲି, ବୀରମହାରାଜପୁର, ସୋନପୁର

ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନ

ସୁରେଶ୍ ଚନ୍ଦ୍ର
ପାଢ଼ୀ

ଆସ ଭାଇ ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନ କରିବା

ଆମ ଭାଷା ପାଇଁ ଆମେ ସ୍ୱର ଉଠାଇ ଦେବା

ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ଦିନେ ଭାଷା ପାଇଁ ଲଢ଼ିଥିଲେ

ଗୋଦାବରୀଶ, ଗୋପବନ୍ଧୁ ପରି ଭାଷାପ୍ରେମୀ ତାଙ୍କ ସାଥରେ ଥିଲେ

ଆମ ଉତ୍କଳର ସରଳା ଦାସ ଭାଷା ପାଇଁ କାନ୍ଦିଥିଲେ

ମା ସାରଳାଙ୍କ ପାଖେ ଅଧିଆ ପଡ଼ି ମା'ଙ୍କ କୃପା ଲାଭ କଲେ

ଯେବେ ଆମ ଭାଷା ଅନ୍ୟ ଭାଷାରେ ମିଶିବାକୁ ବସିଥିଲା

ଆମ ଭାଷା ପାଇଁ ଲଢ଼ି ଆମ ଭାଷାର ସୁରକ୍ଷା ହୋଇଥିଲା

ଏବେ ବି ଆମ ଭାଷା ସଙ୍କଟରେ ଅଛି

ଘରେ ଘରେ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାର ଆଦର ରହିଛି

ଏବେ ବି କିଛି ସ୍ଥାନରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସଙ୍କଟରେ ଅଛି

ଆସ ଭାଇ ଭାଷା ବଞ୍ଚାଇବା ସେ ବେଳ ଆସିଛି

ଆମେ ନିଜ ଘରୁ ଆମ ଭାଷାକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା

ଆମ ନିଜ ପିଲାଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଆ କହିବା ଲେଖିବା ଶିଖାଇ ଦେବା

ଆମ ଭାଷାର ମହାନତାକୁ ଆମେ ଜାଣିବା

ଆମ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଭାଷା ଓଡ଼ିଆକୁ କେବେ ଛୋଟ ନ ମାନିବା

ଆସ ସବୁଠି ଆମ ଓଡ଼ିଆର ବହୁଳ ପ୍ରଚାର କରିବା

ବିଦ୍ୟାଳୟ ହେଉ ଅବା କାନ୍ୟାଳୟ ସବୁଠି ଓଡ଼ିଆକୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିବା

ଆମ ଭାଷାକୁ ଆମେ ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ଆଗକୁ ନେବା

ଆମ ଓଡ଼ିଆ କେତେ ବଢ଼ିଆ ସଭିଙ୍କୁ ଗର୍ବରେ ଆସ କହିବା

ବୁଗୁଡ଼ା, ଗଞ୍ଜାମ

୮୧୪୪୮୭୩୭୯୯

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

କେ ବୁଝିବ ତାଷୀ ଦୁଃଖ

ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର
ରାଉତ

ତାଷୀଟିଏ ଆଜି ସବୁଠି ପଛରେ

ନାହିଁ ତାର ଭେକ ଭିକ

ଆହୁରି ବଢ଼ିବ ତାଷୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା

କେ ବୁଝିବ ତାର ଦୁଃଖ

ଗମେଣ୍ଡ ଖାତାରେ ଚଢ଼ି ଚାଲିଛି ତ

ତାଷୀଙ୍କ ଧାନ ଟୁକନ

ବିଲରୁ ଆସିକି ଖଳାରେ ତାଷିର

ଗଜା ହୋଇଲାଣି ଧାନ

ତାଷୀର ଦୁଃଖକୁ ବୁଝିବାକୁ ଏଠି

ସମୟ ନାହିଁ କାହାରି

ତାଷୀର ଦୁଃଖରେ ଫାଇଦା ନିଅନ୍ତି

ଗାଉଁଲି ଧାନ ବେପାରୀ

ସରକାରଙ୍କର ତାଷୀ ପାଇଁ ଏଠି

ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ବଜେଟ

ତାଷୀ ପଚାରିଲେ ପ୍ରତିଉତ୍ତର ମିଳେ

ନାହିଁ ତ ଆଉ ଟାର୍ଗେଟ

ଟାର୍ଗେଟ ଆସୁନି ଟୁକନ ଆସୁଛି

କିଏ ସେ ଶୁଣିବ ଦୁଃଖ

ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ଲାଗି ସଭିଏଁ ବିବ୍ରତ

ସବୁ ଏକକୁ ଆରକ

ପାଟରଙ୍ଗୀ, ପାଞ୍ଜପୁର

ମାଆ ବୀଣାପାଣି

ମାଆ ଗୋ ବିଦ୍ୟା ଦାତ୍ରୀ

ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାୟିନୀ

ମାଆ ଗୋ ବାଗଦେବୀ

ଜୟ ବୀଣାପାଣି । ।

ମାଆ ଗୋ ବର ଦାୟିନୀ

ଜଗତ ପାଳିନୀ

ମାଆ ଗୋ ବୁଦ୍ଧି ଦାୟିନୀ

ପୁସ୍ତକ ଧାରଣୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ମରାଳ ବାହିନୀ

କଳା ଠାକୁରାଣୀ

ମାଆ ଗୋ ଅଭୟ ଦାୟିନୀ

ଦୁଃଖ ବିନାଶିନୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ଅଯୋନୀ ସମ୍ଭୂତା

ମଙ୍ଗଳ କାରିଣୀ

ମାଆ ଗୋ ତ୍ରିଗୁଣ ସମ୍ଭୂତା

ଆଦ୍ୟ ସନାତନି । ।

ମାଆ ଗୋ ଭାରତ ଭାରତୀ

ସୃଜନୀ କାରିଣୀ

ମାଆ ଗୋ ଶାରଦା ଶାଶ୍ୱତୀ

ପାଳନ କାରିଣୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ସୌଭାଗ୍ୟବର୍ଦ୍ଧିନୀ

କମଳଲୋଚନୀ

ମାଆ ଗୋ କଳାକଲ୍ଲୋଳିନୀ

ସଙ୍ଗୀତରସିନୀ । ।

ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ

ମାଆ ଗୋ ଜ୍ଞାନମୟାକିନୀ

ଜଗତ ମୋହିନୀ

ମାଆ ଗୋ ବୁଦ୍ଧିସ୍ରୋତସ୍ବିନୀ

ତମିସ୍ରା ନାଶିନୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ବରଦା ପ୍ରସନ୍ନୀ

ପ୍ରଳୟ କାରୀଣୀ

ମାଆ ଗୋ ଜଗତୀ କରଣୀ

ପ୍ରକୃତି ରୂପିଣୀ । ।

ମାଆ ଗୋ କମଳ ଲୋଚନୀ

ଶୁଭ ପ୍ରଦାୟିନୀ

ମାଆ ଗୋ ଜଗତ ଧାରଣୀ

ମୋକ୍ଷ ପ୍ରଦାୟିନୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ଶ୍ରେତ ପଦ୍ମାସିନୀ

ଶଙ୍କଟ ତାରିଣୀ

ମାଆ ଗୋ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପିଣୀ

ଅଜ୍ଞାନ ନାଶିନୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ମେଧାସ୍ବି ମଧୁସ୍ବୀ

ଜୟ କାଦମ୍ବରୀ

ମାଆ ଗୋ ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ପନ୍ନୀ

ଜୟ ମାହେଶ୍ୱରୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାୟିନୀ

ସତ୍ତାପ ନାଶିନୀ

ମାଆ ଗୋ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାୟିନୀ

ଜଗତ ଜନନୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରଦାୟିନୀ

୪ ବେଦ ଧାରଣୀ

ମାଆ ଗୋ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାୟିନୀ

ମୋହ ବିନାଶିନୀ । ।

ମାଆ ଗୋ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦିନୀ

ଶୁଭ୍ର ବସ୍ତ୍ର ପରିହିତା

ମାଆ ଗୋ ଓଁକାର ରୂପିଣୀ

ସର୍ବ ରୂପେ ବିରାଜିତା । ।

ନିୟୁତଲ୍ଲୀ, ୯୫୪୦୫୩୧୨୭୪

ଆଖି

ଆଖିର ତାରାଈ..

କାହା ଆଖି ଚାନ୍ଦ ହେଇପାର ତୁମେ

କାହା ପାଇଁ ଟାଣ ଖରା

ମୁଁ ତ କହିବି ଛୋଟ ହେଲେ ହଉ

ତୁମେ ମୋ ଆଖିର ତାରା

ଛୁଇଁ ସିନା ହବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ

ଦୂରରୁ ହବ ତ ଦେଖି

ହାତ ସିନା ମାନିଯାଏ କିନ୍ତୁ

ଝୁରୁଥାଏ ମୋର ଆଖି

ମନ ତଳ ଏଇ ଛୋଟିଆ ଜାଗାରେ

ବିଛେଇ ହେଇତ ତୁମେ

ଶୀତଳ ଭାବନା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣରେ ତୁମରି

ମନର ଦରଜ କମେ

କଲ୍ୟାଣୀ ଦାଶ

ତମ ଦେହ

ତମ ଦେହ ଭିତର ଦେଇ

ତମକୁ ପାଇ ହୁଏନା

.

ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା

ଦେହଠୁ କଣ ଅଲଗା

ତମ ଦେହ ?

.

ଅନ୍ଧାରରେ କଣ ବାରି ହୁଏ !

ନିବିଡ଼ କରି ପାଇ ହୁଏ ଖାଲି

ଦେହ ଆଉ ଦେହ

ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟେଇ ହୁଏ

.

ଡା ନୀଳମାଧବ
କର

ମୁଁ ତମ ଭିତରେ ହଜିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି

ହଜି ପୁଣି ଖୋଜିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି ନିଜକୁ,
ତମଠି

.

ମୁଁ ତମ ଥରଥର ଇଙ୍ଗିତଟେ ଖୋଜୁଥିଲି

ମୁଁ ତମକୁ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି

.

ତମେ କିନ୍ତୁ ଖାଲି ତମ

ଦେହ ବାଡ଼ି ଦେଲ

ଓଲଟରହାମାନଙ୍କୁ

nmadhab@yahoo.com

ମାଗଣା ଶିଆଙ୍କୁ ଦୂରୁ ଜୁହାର

ରାଧାମୋହନ
ପୂଜାହାରୀ

କି ଗୁଣ ଗାଇବି କି ଦେଇ ବଢିବି
କେମିତି ପୂଜିବି ତୋତେ ?
ଦେଖିଲେ ତୋ ମୁଖ ବଢେ ମୋର ଦୁଃଖ
ବୁଝି ଦିଶେ ନାହିଁ ମୋତେ । (୧)

ଦେଖିଲେ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଶରୀର
ଶିଥିଳ ମୋ ପଡ଼ିଯାଏ,
ତୋର 'ବନ୍ଧୁ' ତାକେ ଭୟେ ହୃଦୟର
ସ୍ୱୟନ ମୋ ବଢ଼ିଯାଏ । (୨)

ଧନ୍ୟ ସେ ବିକ୍ଷାଣୀ ଗଢ଼ିଅଛି ତୋତେ
କାହିଁ ଏତେ କଷ୍ଟ କରି !
ଦେଇଛି ତୋ ରକ୍ତମାଂସ ଦେହେ କୂଟ
କପଟ ଗୁଣକୁ ଭରି । (୩)

ବିପଦ ସମୟେ ଧାଇଁ ଆସୁ ତୁହି
ଟଙ୍କା ଧାର ନେବା ପାଇଁ,
ଟଙ୍କା ପାଇଁ କେତେ ପ୍ରହସନ କରୁ
ନ ଦେଇ ମୋ ବାଟ କାହିଁ ? (୪)

ଟଙ୍କା ପାଇଁ କେତେ ମିଛସତ ଗପ
ମୋ ପାଖେ ତୁ ଗପିଯାଉ,
କୁମ୍ଭୀର କାନ୍ଦଣା କାନ୍ଦରେ ତୁ ମୋର
ବିଶ୍ୱାସକୁ ଲଢ଼ିଯାଉ । (୫)

କପଟାଚରଣେ ବିଶ୍ୱାସର ପାଠ
ମୋତେ ତୁ ଦେଉ ପଢ଼ାଇ,
ସେହି ବିଶ୍ୱାସରେ କିଛି ଅର୍ଥ ମୁଁ ତୋ
ହାତକୁ ଦିଏ ବଢ଼ାଇ । (୬)

କଥା ଦେଇଯାଉ ମାସକ ଭିତରେ
 ଫେରାଇରୁ ଟଙ୍କା ମୋର,
 କିନ୍ତୁ ମାସ ପରେ ମାସ ଗଢ଼ିଚାଲେ
 ଦେଖା ନ ମିଳଇ ତୋର । (୭)

ଅକସ୍ମାତ୍ ଦେଖା ହେଇଗଲେ କେବେ
 କହିଥାଉ 'କାଲି ନେରୁ',
 କହୁ ସୁଧମୂଳ ହିସାବ କରିକି
 ସବୁତକ ଦେଇଦେରୁ । (୮)

କିନ୍ତୁ ମୋ ଜୀବନେ ସେ 'ଆସନ୍ତାକାଲି'
 ଆଉ ନ ଆସଇ କେବେ,
 ଏ କଥାକୁ ମୋତେ ଭାବିବାର ଥିଲା
 ଟଙ୍କା ଦେଉଥିଲି ଯେବେ । (୯)

କେବେ କହୁ ପାଖେ 'ପଇସା ନାହିଁ' ତ
 କେବେ କହୁ 'କାଲି ଦେବି',
 ମୋ ନିଜ ଟଙ୍କାକୁ ପାଇବାକୁ ଆଉ
 କେତେ ଲୋକହସା ହେବି ? (୧୦)

ମୋହରି ଟଙ୍କାରେ ମଉଜ କରୁ ତୁ
 ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଲେ ବସି,
 ପଇସା ମାଗନ୍ତେ ଦେଉ ତୁ ଧମକ
 ମୋ ଘର ଦୁଆରେ ପଶି । (୧୧)

ଧାର ଦେଲା ଟଙ୍କା ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ
 ହେଉଥାଏ କଲବଲ,
 ଏ ଗଳି ସେ ଗଳି ଧାଇଁ-ଧାଇଁ ଛିଣ୍ଡି
 ଯାଉଥାଏ ମୋ ଚପଲ । (୧୨)

ଦେଖି ପାରେନି କି ଦେଖେଇ ପାରେନି
 ଅଜାଗା ଘା' କୁ ମୋର,
 ଟଙ୍କା ପାଇ କିନ୍ତୁ ତୁହିରେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ
 ରୂପ ବଦଳାଉ ତୋର । (୧୩)

ଆଜିର ମିଛୁଆ ତୋର ଠକ ତୁ ତ
 ମାଗିଖିଆ କଲେଙ୍କର,
 ପର ଧନେ ତୁହି ବିକ୍ରମ ରଜା ମୁଁ
 ସାଜେ ତୋ ବୁଲି ଚାକର !! (୧୪)

ମିଛ କହି ଛଳ କପଟ କରି ତୁ
 ଯାହା ମନେ ଦେବୁ କଷ୍ଟ,
 ଜୀବନେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ହେବ ତୋର
 ଅଭାବେ ସ୍ୱଭାବ ନଷ୍ଟ । (୧୫)

କୁକୁର ବୁଝଇ ବିଶ୍ୱାସର ମୂଲ୍ୟ
 ହୋଇ ବି ବିବେକହୀନ,
 ନର ରୂପେ କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ
 କୁକୁର ଠାରୁ ତୁ ହୀନ । (୧୬)

ଓଡ଼ିଶା ଆଦର୍ଶ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଭାଲଚେର

ଶିକ୍ଷକ

ମାତା ପ୍ରଣୋଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ !

ଦଶ୍ୟାସି ପ୍ରଧାନ

ମା' ଶାରଦ ! ତୁମେ ପରା ଶୁଭରୂପା/ ଶ୍ୱେତ ରୂପା /

ଆପାଦ ମସ୍ତକ ଶ୍ୱେତ ଭୂଷଣ ଭୂଷିତା ।

ଅକ୍ଷର, ଶବ୍ଦ ଓ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ସୃଜନ ସ୍ଥାପନ କରି

ତମେ ବ୍ରହ୍ମାଣୀ ମଧ୍ୟ ।

ହେ ମା' ସରସ୍ୱତୀ ! ମୋର ଅପାରଗ ପଣ ଏହି ପାଇଁ/

ଏ ସନ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରୁନାହିଁ/

ନବନୀତ ନୂତନ ପାଟ ଶାଢ଼ୀ ହଳେ କି'ବା ପଟେ/

ଶୁକୁ ବସ୍ତ୍ରାବୃତ୍ତ ଉପତ୍ୟୋକନ ନିମିତ୍ତ ,

ଆସନ୍ନ ପ୍ରାୟ ତୁମ ଜନ୍ମ ତିଥି ଶ୍ରୀପଞ୍ଚମୀ ଦିନକୁ ।

ମୋର ବାଣୀରେ/ସ୍ମୃତିଖିତ ଚିଠିରେ/କି'ବା ସିଧା ସଳଖ

ତୁମ ପସନ୍ଦର ଶାଢ଼ୀ ପଟେ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଗୃହ ପୈଠ ଦେବାକୁ,

କେବଳ ଫରମାସିବା ସାର ହେଲା ସିନା/

କିନ୍ତୁ, ମା'ଗୋ ତୁଷାରହାର ଧବଳେ ଜନନୀ !

ଚନ୍ଦ୍ରାଂଶୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫେଦ ବସ୍ତ୍ର ବରାଦକୁ

ସବୁଠୁଁ ଆସୁଛି ନାହିଁ ନାସ୍ତିର ଉତ୍ତରରେ ।

ମାତା ପ୍ରଣୋଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ !

ଆଜି ତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରୀର ତନ୍ତ୍ର ଘରଘର ଶବ୍ଦରେ ପର୍ଯ୍ୟୁଷ୍ଟି ସତ/
 କିନ୍ତୁ, ତନ୍ତ୍ର ଶଯ୍ୟାରେ ଧବଳ ପାଟ ସୁତାର କଣ୍ଠା ,
 ପାଦର ତାଳରେ ତାଳଦେଇ ଅତିକ୍ରମ କରୁନାହିଁ
 ଏପଟରୁ ସେପଟକୁ, ଛନ୍ଦିଲ ତାସନରେ ।
 ଆଜିର ବଜାର, ବିପଣୀ ସମୂହ ଅସମର୍ଥ, ତୁମ ପସନ୍ଦର/
 ତୁମ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସଉକର /
 ମନଲାଖି ଧୋବ ଧବଳିତ ଶାରଦୀୟ ମେଘବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସାଧନୀ
 ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡେ ଯୋଗାଡ଼ି ଦେବାରେ ।
 ଆମ ସଲ୍ଲ ମିଆଦୀ ଅଜବ କାଢ଼ା/
 ସେବା, ସୃଜନ, ସାଧନର ଗୁଣବତା ମହାଅର୍ଘ୍ୟ ଅର୍ପଣକୁ
 ଆଜି ଏଠି ରାହୁ କେତୁ ଗ୍ରାସି, ପରାଗ ସୃଜିଅଛି ,
 ସୁଚ୍ଛତାକୁ ଆବୋରି ନେବାରେ ।
 ଗାଁ' ରୁ ନଗର, ପୁରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ,
 ଆମେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଅସମର୍ଥ,ନାହିଁ ନାସ୍ତିର କାଙ୍ଗାଳ,
 ବିଷୁଦ୍ଧ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ନେଇ ।
 ମୋର ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ପଣିଆ ଅପ୍ରୀତିକର କରୁ ଉକ୍ତି
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଂଘାତିକ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଜନନୀ ।
 ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଢାଞ୍ଚାରେ ଏବେ ଏବେ ସମୟ ବଦଳି ବଦଳି ଯାଉଛି,
 ବେବାଗରେ । ପୁଣି, ଗାଁ'ଶୁକୁ ଘର ଖୁଡ଼ି ଏ ସନ

ସଫା ସଫା ମନା କରି, କହି ଦେଇ ଯାଇଛି,

କୁଳ ପାଇଟି କରିବି ନାହିଁ ବୋଲି ,

ତା'ର ଭାଷାରେ, ମୋ ବୋଉକୁ ।

ଏ ବୟସରେ ବୁଢ଼ୀଟିଏ ବା କରିବ କ'ଣ ?

ତା'ର ନବ ବିବାହିତା ବୋହୂ 'ରଙ୍ଗରାଣୀ' ପାଦରେ

ଅଳତା ଗାର ନ ଲିଭୁଣୁ ଗିରସ୍ତକୁ ଧରି ଦରିଆ କୂଳ

ଆରପଟକୁ ଉଡ଼ିଛି ଯେ, ବୁଢ଼ୀ କେତେ ବାହୁନି ହେଉଛି

କେନ୍ଦରା ବୋଲା 'ଟୀକା ଗୋବିନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର' ଗୀତର ଛାନ୍ଦରୁ

ପଦେ ଶୁଣା ଗୀତକୁ ଗାଇ ଗାଇ, ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ।

ମୋ ପାଖରେ ପୁରୁଣା ଶୁଭ୍ରବସ୍ତ୍ର ଯାହା ଖଣ୍ଡେ ପଟେ

ରହିଛି, ଓଁସିଂ ମସିନ୍, ଡ୍ରାଇ ଓଁସି ଧାସରେ

ତା'ର ତୋଫା ରଙ୍ଗ ବଦଳି, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବର୍ଣ୍ଣ ।

ତୁମେ ଯେ ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ବନ୍ଦା ମୁଁ ତା'କୁ ଗ୍ରହଣ

କରିପାରୁ ନାହିଁ କି ସ୍ୱୀକାର ମନସ୍କ ବି ନୁହେଁ ।

ଏଣୁ ନିବେଦନ ଜନନୀ, ତୁମେ ଅନ୍ତତଃ କେଇ ବର୍ଷ ପାଇଁ

ଶୁଭ୍ର ବସ୍ତ୍ରାବୃତ୍ତା ନ ହୋଇ

କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମଳ ବର୍ଣ୍ଣ ବିଭା ଆଭୂଷଣକୁ ଆବୋରି ନିଅନ୍ତୁ,

ଆମର ଇଚ୍ଛା ମୁତାବକ । ଶ୍ୱେତ ପଦ୍ମାସନା ନ ହୋଇ

ନୀଳୋତ୍ପଳାସନା ବୋଲାଇ ନିଅନ୍ତୁ, ସମୟ ଆଦରି ।

ବୀଣାଦଣ୍ଡ ବିମଣ୍ଡିତା ନ ହୋଇ,
 ଡିଜିଟାଲ୍ ଗିଟାର୍ ସ୍ୱର ଶବ୍ଦରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖନ୍ତୁ, ବିବର୍ତ୍ତନରେ ।
 ମୋର ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ନିମିତ୍ତ ମୁଁ
 ସର୍ବାଧିକ କ୍ଷୁଦ୍ଧ ଜନନୀ, ନିରୁପାୟ ମଧ୍ୟ ।
 ଏଣୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏତିକି, ମା'ଗୋ ପଞ୍ଚମ ସ୍ୱରର ବେଦ ବାଦନ
 ନାଦରେ ବୀଣା ଝଙ୍କୁଡ଼ ହେଉ, ସେ'ଯାଏ,
 ଭୂତର ଚିତ୍ତ ଓ ଚେତନରେ ଶୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ସୁଧୀ
 ସଞ୍ଚରଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
 ତୁମେ ଯେ କୀର୍ତ୍ତି, ଶ୍ରୀ, ବାକ୍, ମେଧା ତ ଦେବୀଶାଂ;
 ଧୃତି, ସ୍ମୃତି, କ୍ଷମା ଏବଂ ତ ।
 ବ୍ରହ୍ମାରୂପ ଶଙ୍କର ପ୍ରଭୃତିଭିଃ ସଦା ବନ୍ଦିତା ।
 ମୋର ଏହି ଉକ୍ତି
 ଅପରାଧ ନିମିତ୍ତ ମୁଁ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥୀ, ତୁମ ସମୀପରେ ।
 ମାମ୍ ଯଥା ଯୋଗ୍ୟମ୍ ତଥା କୁରୁ ।

ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ, ଉପାନ୍ତ ସାହିତ୍ୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ସେବା ସଂସଦ, ପାତ୍ରପୁର, ଗଞ୍ଜାମ,

ପିନ୍ -୭୬୧୦୦୪, ଦୂରଭାଷ-୯୪୩୯୪୦୦୭୫୮

ମୋ ଜନ୍ମଦିନ

ରାକେଶ ମୁଦୁଲି

ଜୀବନର ୨୦ ବର୍ଷ ବିତି ଗଲା ପରେ
 ବୋଧ ହୁଏ ଜନ୍ମ ଦିନର ଅର୍ଥ କିଛିତ ପରିଭାଷାରେ
 ବୁଝିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଛି,
 ହେଲେ ବି ବହୁତ ବାକି ଅଛି ।
 ପ୍ରଥମେ ଏହା ଚିନ୍ତା କରିବା ଦରକାର ଯେ କେତେ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲା,
 ଆଉ କେତେ ବର୍ଷର ପ୍ରତ୍ୟାଭୂତି ମୁଁ ବା ଦେଇପାରିବି....
 ଆଉ ଏତିକି ଦିବସ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ କରିଛି କ'ଣ,
 ମୋର ଜନ୍ମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ?
 କେବଳ କ'ଣ ଖାଇବା, ପିନ୍ଧିବା, ବୁଲିବା, ପଢ଼ିବାରେ ଏହା ସୀମିତ ?
 ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାହା ପାଇଁ ଅଛି ?
 କେବଳ ପିତା ମାତାରେ କ'ଣ ସର୍ବସ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତି ?
 ମୋ ସ୍ୱପ୍ନ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ନା ପରମାର୍ଥ ପାଇଁ ?
 ଯେଉଁ ପାଣି, ପବନ ଖାଇ ବଞ୍ଚିଲି ତା'ପାଇଁ
 କେବେ କିଛି ହାତ ଉଠେଇ ଦେବା ପାଇଁ ଭାବିଛି କି ନା ?
 ଜନ୍ମଦିନର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ କ'ଣ କେକ୍, କ୍ୟାଣ୍ଟେଲ୍, ଟ୍ରିଟ୍....
 ଏମିତି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜି ଚାଲିଛି ।
 କିଛି ଉତ୍ତର ପାଇଛି ଆଉ କିଛି ପାଇଁ ବୋଧ ହୁଏ ବୟସ ବାକି ଅଛି ।

ଲୋକ ଭାଷା

ବିଭାଗ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାନ୍

କୋଶଲି/ସମଲପୁରୀ – ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାନ୍

ବିଶ୍ୱରୂପସ୍ୟ ଭାର୍ଯ୍ୟାସିପଦ୍ମେପଦ୍ମଳୟେ ଶୁଭେ

ସର୍ବତଃ ତ୍ରାହିମାଂ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନମୋସ୍ତୁତେ

ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ନାରାୟଣ
ମିଶ୍ର

(ଜଏ ମା ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ)

(୧)

ଧୁଇ କରି ନୁଆଁ ମାନ୍ ଟେ ବସାବ ଖଟଲି ଉପୁରେ
ନୁଆଁ ଧୋବ୍ ଧାନ ଖେତେ ଥୁଇରୁ ଅତି ଯତନରେ ।
ମାନେ ଭରବୁ ପୁରେଇଧାନ୍ ଉପୁରେ ତିନ୍ ଟାଗୁଆ
ରଖିକରି ପୂଜା କର୍ବୁ ଧୂପ ଦୀପେ ମହା ମାୟା ।
ପହେଲା ଦେବୁ ବାଲ୍ ଭୁଗ ଆରୁ ପଛେ ଲଗାବୁଲିତା
ମନ ଦେଇକରି ପୂଜା କଲେ କୁର୍ପା କର୍ବେ ମାତା ।
ଉଜଲ୍ ପଖେ ଦଶମୀ ଦିନେ ଗୁର୍ବାର୍ ଯେତେଁ ହେବା
ସେ ଦିନେ ବି ଲକ୍ଷ୍ମୀମା ର୍ ସୁଦଶା ବରତ୍ ପଡ଼ବା ।
ହେ ଦିନେ ବି ଖଟଲି ବସେଇ ମା ର୍ ପୂଜା କର୍ବ
ଦଶ କେରା ସୁତା ଧରି କରି ବରତ୍ ଗୁଟେ ବନାବ ।

ରମା ର୍ ଦଶ ନାଁ ଧରି ପକାବ ଗର୍ବେ ଦସ୍ ଟା
 ଦସ୍ ଟା ଦୁର୍ ଗୁରେହି କରି ରଖବ ବର୍ତ୍ତ ସୁତା ।
 ଅଲୁଆ ଚଉଲ ରୁନା ପାଗି ବନାବ ମଡା ଦସ୍ ଟା
 ପୁର୍ ଭରବ କଦଲି ନଡ଼ିଆ ଛେନା ଖନ୍ ଖିର୍ଷା ।
 ସେ ପର୍ଯ୍ୟାଦ୍ ପାଇ କରି ରହେବ ସୁଖେ ଦିନେ
 ପୂଜାଭୋଗ୍ କେ ନାହିଁ ବାଆଁଟିବ ପରା ପାଟ୍ ଠାନେ,
 ବିହା କରିଥିଲା ଗୁକେଲ୍ କେ ବି ଖୁଆବାର୍ ଟା ମନା
 ମନେ ରଖିଥା ସାଧବନୀ ଗୋ ତତେ କହୁଁଛେ ସିନା ,
 ମନେ ରଖିଥା ଗୁର୍ବାର୍ ଥି ନାହିଁ ଭାଜରୁ ଲିଆ
 ନାହିଁ ଖଏରୁ ଝୁରି ଶିକାର୍ ,ଖେଲରୁ ନାହିଁ ଜୁଆ ।
 ନାହିଁ ଛତା ରୁ ମୁତକାନ୍ ମାଖରୁ ନାହିଁ ତେଲ୍
 ସୁଇରୁ ନାହିଁ ମୁନୁସ ର୍ ସଂଗେ ରାତି ହେଇ ଗେଲ୍ ।
 ଖଟ ଛାଏଁ ନେ ନାହିଁ ସୁଇରୁ ନାହିଁ ଫିକିବ ଅରନ୍
 ରାତି ର୍ ବେଲେ ଦହି ପିତା ନାହିଁ କରୁଁ ଭୋଜନ୍ ।
 ଏତେ ସବୁ କଲା ଲୋକ୍ ନାହିଁ ପାଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କେ
 ପଡୁଥିସି ଅଭାବ ଦୁଃଖ୍ ମରିଯିବ ଭୁଖେ ।
 ସଂଜ୍ ବହଲା ଉତୁରୁ ଆରୁ ନାହିଁ ଦେବ ସଂଜବତୀ
 ଗୁର୍ବାର ଦିନେ ଛୁଆକେ ପିଟିଲେ ଅତି ହି ବିପତି ।
 ଗୁରୁବାର୍ ଥି ପୁତା ଦରବ୍ ନାହିଁ ଖାଏବ କେତେଁ

ସାସ ସସୁର୍ କେ ନାହିଁ ମାନେ ଜେନ୍ ବହ ଜେତେ ।

ଗୁସିଆ ର୍ ମନେ ଦୁଃଖ ଦେସି ନାହିଁ ମାନେ କଥା

ସେ ହେବା ଯେ ଲଖି ଛଡ଼ା ଘାରିଦେବା ଚିତ୍ତା ।

ହାତ୍ ପାହା କେ ନାହିଁ ଧୁଇ ଯେ ବସବା ଖାଇ

ଖିଅର ହେବା ଗୁରୁବାର୍ ଥି ଜେନ୍ ଲୋକ ଯାଇ ।

ସଭା ଠାନେ ମିଛ କହେସି ନାହିଁ କରେ ଦାନଧରନ୍

ସେ ଲୋକ କେ ଲଖିମି ର୍ ରିସ୍ ଫାଟି ଯିବା କରନ୍,

ଗୁର୍ବାର୍ ନାରୀ ଯଦି ପିନ୍ଧିବା ଦୁବୁଲା କଢ଼ା

ହେବା ସେ ନାରୀ ସୁଭାଗ୍ୟବତୀ ସତ ଇ କଥା ।

ନାହିଁ ମାନଲେ ଉଆସ୍ ସଂକ୍ରାନ୍ତି, ଜମି ଗଲେ ଜୁତି

ସ୍ତ୍ରୀରି ପୁରୁଷ ଗୁଟେ ହେଲେ ପଡ଼ିବା ଯେ ବିପତି ।

କ୍ରମଶଃ...

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା

ନୂଆଁ ସକାଲ୍

ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ
ମିଶ୍ର

"ହଏ ଗୋ ! ସୁନୁଛ କେଁ, ସୁନ ତ !" କାଁ ବଲୁଛୁରେ ବାବୁର୍ ମା ! କହ । ଉମେହି ଉପୁରୁ ପଛରା ହଟେଇ କରି ଖୁଁ ଖୁ ଖାସଲା ଆରୁ ବୁଢ଼ୀ ହେମକେ ପଚାରଲା ଭୀମ ବୁଢ଼ା । ବୁଢ଼ୀ କହେଲା " ବାବୁ କେ ଗଲା କାଏଲ୍ ସେ ତାକ ବାବୁ କେଁ ପଛେ ଗୁଟେ ଆନି ଦେଇକରି ଗଲା ଯେ ବାବୁ ତାକେ ପଢ଼ି କରି ବତା ଖୁଲୁର୍ ମୁଲୁର୍ ହଉଛେ । ଆସି ତାର୍ ମୁହଁ ଟା ଟିକେ ଦର୍ପନ ବାଗିର୍ ଝକୁତେ । ଖିଅର ଭଦର୍ ହେଲା । ନୂଆ କୁର୍ତ୍ତା ପିନ୍ଧିକରି ବାହାରିଲା ନ ଖୁଲି ଆଡେ । ଜେନ୍ ପୁଓ ମହାପୁରୁ ଘର୍କେ ଭୁଙ୍ଗି ନି ଦେଖୁଥାଇ ସେ ଆସି ମୁଡ଼ିଆ ମାରୁଛେ ଢୋ ଢୋ । କାଁ ହେଲାରେ ବାବୁ କାଁ ପଛେ ଆସିଛେ ବୋଲି ପଚାରଲି ଯେ କହେଲା "ର ଗୋ ମା, ନୂଆଁ ବଛର୍ ଆସୁ ତୁଇ ଜାନବୁ ରହ" ।

ବୁଢ଼ା କହେଲା "ହେଟା ବାବୁ କେ ଚାକିରୀ ହେଇଥିବା ର୍ କାଗଜ୍ ଆସିଛେ ବେତି । ହେତିର୍ କାଁ ଯେ ଉସର୍ ହଉଛେ । ବୁଢ଼ୀ ହାତ କେ ଜୁରି କରି କହି ପକଲା "ତମର କଥା ସତ ହଉ ଗୋ ! ହେ ମା ମଙ୍ଗଳା, ସମଲେଇ, ବୁଢ଼ାପାଟ୍ ଛତ୍ରମାଉଲି, ତତେ ମୋର୍ ପୋ କେ ଚାକିରୀ ମିଲି ଥାଉ ମା । ହେତେ ପଢ଼ାଲି ଗୁନାଲି । ସୁନା ବୁନା ସବୁ ବିକିଦେଲି ମୁଇ, ହେଲେ, ହେତେ ବରସ୍ ହେଲା ଚାକିରୀ ନି ପାଇ କରି ବାବୁ ବ ଅ ରା ବିଛୋ ହେଇ ଯାଉଥିଲା ନ ।

ଖିଆ ପିଆ ସବୁ କେ ପାସିରି ଦେଇଥିଲା, ତମର ଉପୁରେ ମୁଇ ବୁଝା ହେଇଗଲି ବୋଲି

ଆମର ଆଘେ ରଣୋ ରଣୋ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଆଜି ତାର ମୁହେଁ ହସି ଗୁଟେ ଦେଖିଲି କେ ଜାନି ପାଲିଁ ଇ ଥର ଆଜି ଇ ନୁଆଁ ସକାଲ୍ ନାହିଁ ଠକି ଦିଏ । କହତେ କହତେ ତାର ପୁଅ ହସି ହସି ପାସକେ ଆସଲା ଆରୁ କହେଲା " ନାହିଁ ଗୋ ମା ! ଇ ଥର ନୁଆଁ ସକାଲ୍ ନି ଠକି । ବା ଗୋ ! ମତେ ଚାକିରୀ ମିଲି ଯେଇଛେ । କାଲ୍ କେ କାମ ନେ ଜଏନ୍ କର୍ମି । ଇ ନୁଆଁ ସକାଲ୍ ମତେ ଜେନ୍ ଉସତ୍ ଆନି ଦେଲା ମୋର୍ ଇନ୍ତି ସବୁ ଶିକ୍ଷିତ ବେକାରୀ ଭାଇ ବହେନ୍ ମନକୁ ସାହାରା ଦଉ ନିଜର ଗୁଡ଼େ ଠିଆ ହେବା କେ । ମା ସମଲେଇ ପାଖେ ଗୁହାରି ମୋର୍ ।

ସିଂଧେକେଲା ବଲାଙ୍ଗୀର

ମୋ : ୯୫୮୩୭୦୫୯୧୫

ମୁନୁଷ୍ ଜୀବନର ନିଦାନ

ସୁନୀଲ କୁମାର
ଅଗସ୍ତି

ସମକିରର ନୁ' ଅଲର
 ସମକିରର ନୁ' ଭିନେ
 ଇ' ମୁନୁଷ୍ ଜୀବନ,
 କେନ୍ ମୁନୁଷ୍ କେନ୍ କିସମର
 'ରାମ୍' କି' ରାଖସ୍
 କାହାର ମନ୍ ଭିତରେ
 କାଏଁଟା ଚାଲିଛି ନି' ହୁଏ କହି ଗମି,
 ଉପରେ ହୁଁସି ଦଗଦଗା ମୁଁହୁଁ
 ଭିତରେ ଭାଏଲ୍ ମନ୍ କୁହୁଲୁଛି
 ତମେ ଆମେ କାହିଁ ପାରମା କହି,
 ଇ' ସଂସାରେ କେନ୍ ନି'ସେ କାହାର
 ମୋର ପୁତେ ଜାନି ଥା' ହୁସିଆର,
 ସତେଁ ମୁନୁଷ୍ ଗୁଟେ ଖେତର ଦେଲ୍
 ସତେଁ ସମକିରର ସ୍ୱାର୍ଥର ହଲିଆ
 ଇ' କଥାକେ ଗୁରସ୍ ଭାତ୍ କରି
 ହୁଁସଲା ମୁଁହେଁ ଯା' ଆଗକେ ବଢି,

ଯେନ୍ ଗଲା ସେ' ଗଲା

କାଏଁ ଅସଲି ଆର୍ କାଏଁ ନକଲି,

ଦୁଇ ଦିନିଆ ନକଲି କାନ୍ଦି

କାଁ'ଯେ ଆମେ ମନ୍ ଯବରେନ୍

ନି',ବଚନା ବିନ୍ ଦୁରଗୁନେଇ,,

ଚିଚିଲାଗଡ଼ି, ବଲାଙ୍ଗୀର
ମୋ/୭୭୩୫୮୭୭୪୯

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ସୋର୍ ଲାଗୁଛେ ମୋର୍ ଗାଁ

ଦୁରିଆ ଆସି ରହୁଛେ ମୁଇଁ
 ଲାଗୁଛେ ବର୍ତ୍ତା ଦୁଖ,
 ଘରର୍ ବାଗିର୍ ସଜ୍ ବତର୍
 କାହିଁ ପାଏଲୁ ସୁଖ
 ନାହିଁ ଲାଗିବାର୍ ବୋଧ୍ ଇନ୍ଦୁ
 ନାହିଁ ଲାଗିବାର୍ ମନ୍
 ହଜିଯାଇଛେ କେନେ ଆସିକରି
 ତତପୁଛେ ଗା ଜୀବନ୍
 ଭିତ୍ ଭିତରେ ବି ଲାଗୁଛେ ଖାଁ ଖାଁ
 ଆଏଜ୍ ସୋର୍ ଲାଗୁଛେ ମୋର୍ ଗାଁ । ।

ଝରି ଯାଉଛେ ଆଖିଲ୍ ଯେତେ ଝର୍ ଝର୍ ହେଇକରି
 ଲାଗୁଛେ ସବୁ ଭନା,
 ମାଁ ର୍ ପନତ୍ କାନି ସରଗ୍ ର ସୁଖ ବାପାର୍ ଗେଲ
 ଶୁନା ସବୁ ତାକର୍ ବିନା ।
 ଯେ ରହୁଛେ ସେ ଜାନବା
 ହୁରୁଦ୍ ର ମରମ୍ କଥା

ବର୍ଷାରାଣୀ
 ମହାମଲ୍ଲିକ

ଇନ୍ନୁ ନାହିଁ ନ ସେ ମହକ୍
 ଲାଗୁଛେ ସବୁ ସିଠା
 ଛୋଟ୍ ହେଲେ ବି ଭୁଲି ନାହିଁ ପାରେ ମନୁ ମୁଇଁ ତାର ନାଁ
 ଆଏଜ୍ ସୋର୍ ଲାଗୁଛେ ମୋର୍ ଗାଁ । ।

ସେ ଆମ୍ ବୁରେଇ, ଜାମ୍ ବୁରେଇ
 ଜଙ୍ଗଲ୍ ପାହାଡ଼ ଯେତେ
 ଗୁର୍ ଗୁର୍ ହେଇ ସୋର୍ ପଡୁଛେ
 ମନେ ହାଏ ସତେ
 ଗାଁ ର ବନ୍ଧୁ, ଲୁଭ୍ ଲୁଭାନି ଜନ୍
 ଦିଶି ଯାଉଛେ ଆଖି
 କ୍ଷେତ୍ ଖଲା ତଙ୍ଗର୍ ଝରନ୍
 ଯାଇଛେ ସତେ ଲାଖି
 ଗାଁ ମାଟିର୍ ପାଏନ୍, ପବନ୍, ମାଏର୍
 ହଉଛେ ମନ୍ ପାଏବାର୍ କେ ତାର୍ ଛୁଆଁ
 ଆଏଜ୍ ସୋର୍ ପଡୁଛେ ମୋର୍ ଗାଁ...

ଗାଁ ର୍ ଗଛ ପତର୍ ଶାଗୁଆ ସୁନ୍ଦର୍
 ମନ୍ କେ ନେସି ଘିନି
 ଶରିର୍ ଟା ମୋର୍ ଗଢି ଉଠିଛେ

ହେ ଗାଁ ର୍ ମାଟି ପାନି
 ଗାଁ ର୍ ଲୋକ୍ ବାକ୍ ସିଆନି କଥା
 ଝୁରୁଛେ ମୋର୍ ମନ୍
 ଡାକିଦଉଛେ ଗାଁ ମାଏର୍ ମୋର୍
 ଯିବାର୍ କେ ମୁଇଁ ଛନଛନ୍
 ଯାହା ହେଲେ ବି ମୋର୍ ଲାଗି ସୁନ୍ଦର୍ ଆଏ ତ ମୋର୍ ଗାଁ
 ଆଏଜ୍ ସୋର୍ ପଡୁଛେ ମୋର୍ ଗାଁ

କୁଇଲୀ ର୍ ସୁର୍ ଶୁଭୁଥିସି କାନେ
 ଲାଗସି ମିଠା ବନେ
 ପାହାଡ୍, ପର୍ବତ୍ ଦୂରୁ ସୁନ୍ଦର୍
 ରସେଇ ଦେସି ମନେ
 ଗାଁ ବରଗଛ, ଭାଗବତ୍ ଟୁଙ୍ଗି
 ଲାଗସି ମତେ ସୋର୍,
 ଭାବେ ବନ୍ଦନେ ଜୁଡି ହେଇଥିସୁ
 ନାଇଁ ଛିଡେ ଆମର୍ ତୋର୍
 ନଇଁ କରି ମୁଇଁ ଜୁହାର୍ କରୁଛେ
 ନାଟି ଉଠୁଛେ ଆଖି ମୋର୍ ଗାଁ
 ଆଏଜ୍ ସୋର୍ ଲାଗୁଛେ ମୋର୍ ଗାଁ । ।

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ , ସମ୍ବଲପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକା
aahwaan.com

<https://www.youtube.com/@aahwaan>

ଆମର ଯୁଟ୍ୟୁବ୍ ଚ୍ୟାନେଲକୁ ସବ୍ସ୍କ୍ରାଇବ୍ କରନ୍ତୁ ।

ମାଘ ସପ୍ତମୀ

ପ୍ରହ୍ଲାଦ ସାହୁ

ମାଘ ସପ୍ତମୀ ଦିନଟି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଜନ୍ମତିଥି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏକ ଧାର୍ମିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିବସ ଅଟେ । ମହାଭାରତରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ କୋଣାର୍କରେ ମାଘ ସପ୍ତମୀ ତିଥିରେ ରାତ୍ରୀ ଉଜାଗର ରହି ସକାଳୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଦର୍ଶନ ପୂର୍ବକ ସ୍ନାନ, ଦାନ ଓ ଧର୍ମ ଯିଏ କରେ, ତା'ପରି ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ସଂସାରେ କେହି ନାହିଁ ।

ପଦ୍ମ ପୁରାଣରେ କୋଣାର୍କ ତୀର୍ଥର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି :-

ଲବଣସ୍ୟାଧି ତୀରେ ପବିତ୍ର ସୁ ମନୋହର ।

ସର୍ବତ୍ର ବାଲୁକାକିର୍ଣ୍ଣେ ଦେଶେ ସର୍ବ ଗୁଣାନ୍ୱିତେ । ।

ଆସ୍ତେ ଯତ୍ର ସ୍ୱୟଂଦେବ ସହସ୍ରାଂଶୁ ଦିଞ୍ଜାକରଃ ।

କୋଣାଦିତ୍ୟଇତି କ୍ଷାତୋ ଭକ୍ତିମୁକ୍ତି ଫଳପ୍ରଦଃ । ।

ମାଘମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀ ଦିନ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କୂଳରେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ସମୟରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉପାସନା କରି ଶ୍ରଦ୍ଧାଲୁମାନେ ବୁଡ଼ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଉକ୍ତ ଦିବସରେ ସେଠାରେ ବିଶାଳ ମେଳାର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଥାଏ । ଏ ପବିତ୍ର ତିଥିରେ ପାବନ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାରେ ସ୍ନାନ କରି ଦାନପୁଣ୍ୟ କଲେ ଅନେକ ଦୁରାରୋଗ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବା ସହିତ ଜୀବନ ସୁଖମୟ ହୋଇଥାଏ ।

କୋଣାର୍କ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉପାସନାର ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ଥାନ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରଟି ଏକ

ପବିତ୍ର କ୍ଷେତ୍ର । ଓଡ଼ିଆମାନଙ୍କର ଧର୍ମ ଓ ବିଶ୍ୱାସର ପରମ୍ପରାକୁ ନେଇ ତ୍ରୟୋଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଲାଙ୍ଗୁଳା ନରସିଂହଦେବ ଏଠାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟମନ୍ଦିର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଲାଙ୍ଗୁଳା ନରସିଂହ ଦେବ ୧୨ବର୍ଷ କାଳ ୧୨ଶହ ବଢ଼େଇ ଏକତ୍ରୀତ କରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ଯେଉଁଦିନ ଏହି ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥିଲା ସେଦିନ ମାଘମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀ ତିଥି ଥିଲା ।

ମୁଖ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦିର ୧୬୨୧ ରୁ ୧୬୨୬ ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ସାମୁଦ୍ରିକ ଝଡ଼ ପ୍ରଭାବରୁ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ଆଉ କେତେକ ଐତିହାସିକ ମାନଙ୍କ ମତରେ ଏହାକୁ କଳା ପାହାଡ଼ ଷୋଡଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । କେହି କେହି କୁହନ୍ତି ବ୍ରିଟିଶ ପଣ୍ୟବାହୀ ଜାହାଜର ରୁମ୍ବକୀୟ ପ୍ରଭାବରୁ ଏହା ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା ।

କୋଣାର୍କ ସୂର୍ଯ୍ୟମନ୍ଦିର ହେଉଛି ପୃଥିବୀର ସପ୍ତାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ । ଏହାକୁ ଅର୍କକ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହା ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ପୂଜାସ୍ଥଳୀ । “ଅର୍କ” ନାମରେ ଗୋଟିଏ ଦୈତ୍ୟ ଥିଲା । ସେ ଅର୍କ ଦୈତ୍ୟକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ବଧ କରିଥିଲେ । ଏ ସ୍ଥାନଟି ଅଗ୍ନିକୋଣରେ ଅବସ୍ଥିତ । ଏଥିପାଇଁ ଅଗ୍ନିକୋଣର ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବତା ଅର୍କ ଦୈତ୍ୟକୁ ମାରିଥିବାରୁ ଏହାର ନାମ କୋଣାର୍କ ନାମରେ ନାମିତ ହୋଇଅଛି । ଏହାକୁ ଅର୍କକ୍ଷେତ୍ର ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଲୋକେ କୁହନ୍ତି । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରର ଉତ୍ତରରେ ମହୋଦଧି ବା ସମୁଦ୍ର ଅବସ୍ଥିତ । ଦକ୍ଷିଣରେ ବିଖ୍ୟାତ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନଦୀ । ଏମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥାନ ହିଁ କୋଣାର୍କ । ଏହା ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପର ଅଗ୍ନିକୋଣରେ ଅବସ୍ଥିତ ।

ମହାଭାରତର ଶାନ୍ତି ପର୍ବରେ ଲେଖାଅଛି :

ପୃଥ୍ୱୀ ଅଗ୍ନିକୋଣେ ଯଦ୍ୱୁ ଦୈତ୍ୟ ହେଲା ହତ

ତେଣୁ ସେ କୋଣାର୍କ ନାମେ ହୋଇଛି ବିଖ୍ୟାତ ।

ଏଠାରେ ଗଙ୍ଗା କୋଟିତୀର୍ଥ ଧରି ପ୍ରବାହିତ ହୁଅନ୍ତି । ଏଠାରେ ସ୍ନାନକରି ଯିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର କୋଟି ପାପ ନାଶ ହୁଏ ଓ ମନସ୍କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ।

ଶାମ୍ବୁ ପୁରାଣ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅନୁଯାୟୀ ପୌରାଣିକ ମତରେ ଏକଦା ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁତ୍ର ଶାମ୍ବୁ ଶାପଗସ୍ତ ହୋଇ କୁଷ୍ଠ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ରକ୍ଷି ମୁନୀଙ୍କ ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ ପବିତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କୁଳରେ ଭଗବାନ ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରି କୁଷ୍ଠ ବ୍ୟାଧିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ବାର ବର୍ଷ ତପସ୍ୟା କରିଥିଲେ । କଠିନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉପାସନା ପରେ ମାଘ ଶୁକ୍ଳ ସପ୍ତମୀ ଦିନ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାରେ ବୁଡ଼ିପକାଇ ସେ ଶାପମୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

ନାରଦ କହିଲେ ଶାମ୍ବୁ ତାଲ ଏହି କ୍ଷଣ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କୁଳେ ସେବ ସୂର୍ଯ୍ୟନାରାୟଣ । ।

ଭକ୍ତିଛଳେ ଅର୍କ ଦୈତ୍ୟ ମାରି ନିରଞ୍ଜନ ।

ରଖିଲେ ସେହି ତୀର୍ଥର କୋଣାରକ ନାମ । ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁତ୍ର ଶାମ୍ବୁ ପରିକ୍ଷୀତ ମହାରାଜଙ୍କ ସମ ସାମୟିକ ଥିଲେ ଓ ଏହି ସମୟ ପ୍ରାୟ ଶ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ଭନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ହେବ । ଏଥିରୁ ଅନୁମାନ କରାଯାଏ କୋଣାର୍କର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୂଜାର ପରମ୍ପରା ପ୍ରାୟ ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ହୋଇପାରେ ବୋଲି ।

ପରମ୍ପରା ଅନୁଯାୟୀ ନିକଟସ୍ଥ ଗ୍ରାମର ତିନି ମହାଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାରେ ସ୍ନାନ କରି ସାରିବାପରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଲୁମାନେ ବୁଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦିତ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିଦିନ ଠାରୁ ଧାର୍ମିକ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ଏଯାବତ୍ ଏଠାରେ ମାଘମେଳା ପାଳନ କରାଯାଉଛି, ଲୋକମାନେ ବୁଡ଼ ବି ପକାଉଛନ୍ତି ଏବଂ କୃତ କର୍ମର ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଉଛନ୍ତି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଶିବଙ୍କୁ ଅର୍କତୀର୍ଥର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପଦ୍ମପୁରାଣ ପ୍ରାଚୀ ମାହାତ୍ମ୍ୟରେ

କହିଛନ୍ତି :-

ଅର୍କ ତୀର୍ଥରେ ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ ।

ମୁଁ କହିବାକୁ ନୁହେଁ କ୍ଷମ । ।

ମାଘ ମାସର ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷ ।

ସପ୍ତମୀ ହୋଇଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ।

ତିଳ ଲଗାଇ କଲେ ସ୍ନାନ ।

ତିଳେ ଦେଲେ ଦାନ ଭୋଜନ । ।

କୋଟି ଗୋଦାନ ଫଳ ପାଇ ।

ତା ଦେହେ ବ୍ୟାଧି ଯେ ନଥାଇ । ।

ସ୍ୱୟଂ ଦେବଦେବ ମହାଦେବ ଅର୍କତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରି ବ୍ରହ୍ମଗିରି ଛେଦନ ଜନିତ ମହା ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରି ଶ୍ରୀ ଶୋଭନେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଏହି ଦିନ ମା' ବାରଭୁଜାଙ୍କ ପାଖେ ଖଣ୍ଡଗିରି ଭୋଗ ଲାଗି ହୁଏ । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପରେ ହୋମକୁଣ୍ଡରେ ଅଗ୍ନି ସ୍ଥାପନ ହେବା ସହିତ ଏହି ଅଖଣ୍ଡ ହୋମକୁଣ୍ଡ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଏହି ପବିତ୍ର ମାଘ ସପ୍ତମୀରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡଗିରି ଠାରେ କୁମ୍ଭମେଳା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ୯ ଦିନ ଧରି ଏହି ମେଳା ଲାଗିରହେ । ଏଥିପାଇଁ ଖଣ୍ଡଗିରିରେ ସାଧୁସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ଭିଡ଼ ଜମିବା ସହିତ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କ ଭିଡ଼ ଜମିଥାଏ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉପାସନା ସାଙ୍ଗକୁ ସାଧୁସନ୍ଥ ମାନେ ହୋମଯଜ୍ଞ, ଜପତପ ଓ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କରନ୍ତି । ଖଣ୍ଡଗିରିରେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ସୁନ୍ଦର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବାତାବରଣ ।

ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ, ଦୂରବାର୍ତ୍ତା – ୮୧୭୮୭୪୪୭୭୭

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମୟବୋଧ

ଡ ମନୋରଞ୍ଜନ
ବିଶୋୟୀ

ଏକବିଂଶ ଶତକର ବିଶ୍ୱ ସମଗ୍ର ଜଗତ ପାଇଁ ଆଣିଛି ଏକ ଅବିଶ୍ୱାସନୀୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ । ଜଗତୀକରଣର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ନେଇ ଆଜି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ହୋଇଛି ଗୋଟିଏ ପରିବାର । ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନର ବିକାଶ ଫଳରେ ପୃଥିବୀର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ଘଟିଯାଉଥିବା ଘଟଣା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି । ପୃଥିବୀର ଯେକୌଣସି ଅଞ୍ଚଳରେ ଘଟୁଥିବା ଏକ ଆକସ୍ମିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱପାଇଁ ଆଣିଛି ସମାନ ଭାବରେ ଦୁଃଖଦ ସ୍ମୃତି । ଏପରିକି ବିଜ୍ଞାନର ଚରମ ଅଭ୍ୟୁଦୟ ଯେତିକି ଆଣିଛି ସମନ୍ୱୟ, ସେତିକି ବି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ । ଯାହାର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଉଦାହରଣ ସଂପ୍ରତି ଦେଖାଦେଇଥିବା ପରିସ୍ଥିତି ।

ପ୍ରକୃତପକ୍ଷେ କହିବାକୁ ଗଲେ ଆଜି ମଣିଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସର୍ବସ୍ୱ ମନସ୍ଥିତିକୁ ନେଇ କାଳ ଅତିବାହିତ କରୁଛି । ଅତୀତର ପ୍ରଲମ୍ବିତ ଯୁଗସର୍ବସ୍ୱ ମନୋବୃତ୍ତି ଆଜି ତିରୋହିତ । ଆଜି ମଣିଷ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ପରିସ୍ଥିତି ସହ ସାଲିପ୍ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ସାମ୍ପ୍ରତିକ କାଳରେ ଛଳନାମୟ ରାଜନୈତିକ ଯାତ୍ରା, ଫକ୍ସା ମୂଲ୍ୟବୋଧର ଜୟଗାନ, ମାନବୀୟ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀର ଅବମୂଲ୍ୟାୟନ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଓ ସଂପ୍ରୀତିର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି । ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ସ୍ୱୀକୃତି କାଙ୍ଗାଳ ମଣିଷ ବସୁବାଦୀ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ମୋହରେ

ଆହ୍ୱାନକୁ ହୋଇଉଠିଛି । ଭୋଗସର୍ବସ୍ୱ ମନୋବୃତ୍ତି ଆଜି ମଣିଷକୁ ମଣିଷ ପାଖରେ ବିଭେଦର ରେଖା ଟାଣି ଠିଆ କରାଇଛି । ସଂପ୍ରତି ଏହି ସମସ୍ୟା କେବଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ନୁହେଁ; ଏହା ହେଉଛି ସମୟର । ମଣିଷପଣିଆର ତୋରି କ୍ରମେ ଶିଥିଳ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଆଜି ପାରମ୍ପରିକ ସଂପ୍ରତି ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ପରାହତ ହୋଇଛି । ଦେଶ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବିଦେଶ ସର୍ବତ୍ର ଆଜି ମଣିଷ ଆପଣାର ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ; ନିଖିଳ ବିଶ୍ୱକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିଚାଲିଛି ।

ଏ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ କହି ରଖେ; ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ବୃହତ୍ତର ପରିସରରେ ସଂଚରିତ ହେବାର ଅଭିପ୍ରାୟ ରଖି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ସମାଜ । ବୃହତ୍ତର ମଣିଷର ସ୍ୱାର୍ଥ ସିଦ୍ଧି ଏବଂ କଲ୍ୟାଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମାଜର ପରିକଳ୍ପନା । ସମାଜକୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ କରିବା ଏକ ସାମୂହିକ କଲ୍ୟାଣର ପ୍ରତିଫଳନ ମାତ୍ର । ନୀତି, ଆଦର୍ଶ, ଚଳଣି ଓ ବିଶ୍ୱାସ ବଞ୍ଚିବାର ମାର୍ଗ ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ । ସମୟର ଧାରାରେ କିନ୍ତୁ ଆଜି ମୂଲ୍ୟବୋଧ କ୍ରମଶଃ ଏକ କ୍ଷୟିଷ୍ଟ ପଥରେ ଗତି କରୁଛି । ଦିନେ ଉପନିଷଦୀୟ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତର ମଣିଷ ଥିଲା ଅମୃତର ସନ୍ତାନ । ଏ ବିଶ୍ୱ ଏକ ମହତ୍ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ଦିଗରେ ମଣିଷ ସୃଷ୍ଟିଲାଭ କରିଥିବା ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ । ଜୀବନ ବ୍ୟକ୍ତିରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ପରିବାରକୁ ଆଧାର କରି କ୍ରମେ ବୃହତ୍ତର ସମାଜ ଦିଗରେ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଏହି ସଂକଟମୟ ବିଶ୍ୱରେ ଜୀବନ ହୋଇଛି ସତତ ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ ।

ଏଠାରେ କହି ରଖେ; ଭାରତୀୟ ଅନୁଭୂତିରେ ଜୀବନ-ଜନ୍ମ ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏକ ଯାତ୍ରାପଥ ମାତ୍ର ନୁହେଁ । ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ ପରି ଚତୁଃବର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏକଦା ମନୁଷ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲା, ଏକ ବୃହତ୍ତର ସ୍ୱାର୍ଥ ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଆତ୍ମ ଉତ୍ସର୍ଗ ଦି ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ପଥ । ସମଗ୍ର ବସୁଧାକୁ ଏକ କୁରୁମ୍ଭ ଭାବରେ ପରିକଳ୍ପନା କରି ସାମୂହିକ

ସ୍ୱାର୍ଥସିଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆପଣାକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ପରିବେଶରେ ପରମ୍ପରା କ୍ରମେ ଗଢ଼ି ଆସୁଥିବା ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଜି ଜୀବନକୁ କରିଛି ବିପର୍ଯ୍ୟୟ । ଆପଣାର ସ୍ୱାର୍ଥସିଦ୍ଧି ପାଇଁ, ଅହରହ ଚେଷ୍ଟିତ ମଣିଷ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ସଫଳତା ହିଁ ଖୋଜି ଚାଲିଛି । ପରିଣତି ସ୍ୱରୂପ ନା' ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ପାଇଛି ପୂର୍ଣ୍ଣତା; ନା ସମୁଦାୟରେ ପାଇଛି ସ୍ୱୀକୃତି । ବାସ୍ତବିକ କହିବାକୁ ଗଲେ ସାଂପ୍ରତିକ ମଣିଷ ଆଜି ଦୁଇଟି ପୃଥିବୀର ଅଧିବାସୀ । ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ପରମ୍ପରାର ପୃଥିବୀ ତାକୁ ନିତ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟହ ଆନ୍ଦୋଳିତ କଲାବେଳେ, ଅନ୍ୟ ଏକ ପୃଥିବୀ ତାକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ସଫଳତା ଦିଗରେ ଉଚ୍ଚକିତ କରିଛି ।

ପରିଶେଷରେ କେବଳ ଏତିକି କହିବି- ସାଂପ୍ରତିକ ସମାଜରେ ସମସ୍ୟା ବିଜଡ଼ିତ ମଣିଷ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବରେ ଏକ ବିଷୟ ଭୂମିକାରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏ ବିଷୟତା, ଏ ଅସହାୟତା; ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପରାଜୟ ନୁହେଁ । ଭାରତୀୟ ପରମ୍ପରା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାକରରୁ ବାଲ୍ମୀକିରେ ରୂପାନ୍ତରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପାଇଁ ପଥ ଉନ୍ମୋଚନ କରିଥାଏ । ସେହି ଧାରାରେ ସମାଜର ପୁନଃଗଠନ ଓ ନୈତିକ ଉତ୍ତରଣ ନିମନ୍ତେ ସାମୁହିକ ଉଦ୍ୟମର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଅଛି ।

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ

ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ବ୍ରହ୍ମପୁର-୭୬୦୦୦୭

ସଂପର୍କ: ୮୮୯୫୧୪୧୭୭୭

ଜାତୀୟ ଯୁବ ଦିବସ

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ମୁଁ ସେହି ଧର୍ମର ହୋଇଥିବାରୁ ଗର୍ବିତ, ଯାହା ସହନଶୀଳତା ଏବଂ ସାର୍ବଭୌମିକ ସ୍ୱୀକୃତି ଗ୍ରହଣ ବିଷୟରେ ବିଶ୍ୱକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ । ଆମେ କେବଳ ସାର୍ବଭୌମିକ ସହନଶୀଳତା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହୁଁ, ବରଂ ସମସ୍ତ ଧର୍ମକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରୁ । ସମସ୍ତ ଧର୍ମକୁ କେବଳ ବରଦାୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ ବରଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

- ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ

ଦେଶ ଏଭଳି ଏକ ସମୟରେ ଜାତୀୟ ଯୁବ ଦିବସ ପାଳନ କରୁଛି, ଯେତେବେଳେ ଯୁବ ବର୍ଗ ଦିଗହରା ହୋଇ ଭୁଲ ରାସ୍ତାରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଚାରିତ୍ରିକ ପତନ ସେମାନଙ୍କର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ଏକ ଅଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଭଳି ସମୟରେ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ଏବଂ ଉନ୍ନତ ଚରିତ୍ର ଯୁବ ସମାଜକୁ ନୂତନ ଦିଗ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିବ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଜାନୁଆରୀ ୧୨ ତାରିଖରେ ଜାତୀୟ ଯୁବ ଦିବସ ଭାବେ ପାଳନ କରାଯାଏ ଯାହା ଦେଶର ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଆଦର୍ଶ ପ୍ରତି ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ, ମିଳିତ ଜାତିସଂଘ ଦ୍ୱାରା ୧୯୮୫ ମସିହାରେ "ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଯୁବ ବର୍ଷ" ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଭାରତ ସରକାର ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ୧୯୮୫, ଜାନୁଆରୀ ୧୨ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱାମୀ

ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଜନ୍ମଦିନ ସାରା ଦେଶରେ ଜାତୀୟ ଯୁବ ଦିବସ ଭାବେ ପାଳନ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଭାରତ ସରକାର ଭାବିଥିଲେ ଯେ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଦର୍ଶନ, ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ଭାରତୀୟ ଯୁବକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଉତ୍ସ ହୋଇପାରେ । ୧୯୮୪ ମସିହାରେ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାତୀୟ ଯୁବ ଦିବସ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଦିନଠାରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏହି ଦିନ ଯୁବ ଦିବସ ସାରା ଦେଶରେ ପାଳନ କରାଯାଏ । ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଆଦର୍ଶ ପାଇଁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଜଣାଶୁଣା । ଖୁବ୍ କମ୍ ବୟସରେ ସେ ଦୁନିଆରେ ନିଜର ମତ ହେତୁ ନିଜ ପାଇଁ ଏକ ଭିନ୍ନ ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ୧୮୯୩ ମସିହା ଚିକାଗୋରେ ଏକ ସର୍ବଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ବିବେକାନନ୍ଦ, ଭାରତର ଜଣେ ଯୁବ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଭାବରେ, ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରତିନିଧୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କ୍ଷୁଦ୍ର କିନ୍ତୁ ସାରଗର୍ଭ ସମ୍ବୋଧନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲେ । ସେହି ସମ୍ବୋଧନ ପରେ, ତାଙ୍କର ଖ୍ୟାତି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ବଢିଥିଲା । ବିବେକାନନ୍ଦ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଜିର ପ୍ରକୃତ ଆଲୋଚନା ତାଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା, ଭାରତୀୟ ସମାଜ ତଥା ରାଷ୍ଟ୍ର ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା, ଧର୍ମ ପ୍ରତି ଧାରଣା ଏବଂ ସତ୍ୟତା ଏବଂ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ୧୮୭୩ ମସିହାରେ କୋଲକାତା ସହରର ଏକ ଧନୀ ପରିବାରରେ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନାମ ଶ୍ରୀ ରାମକୃଷ୍ଣ ଥିଲା । ବିବେକାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ହିନ୍ଦୁତ୍ୱ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଗୁରୁଙ୍କ ଧାରଣାକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ । ୧୮୯୩ ମସିହାରେ ଆମେରିକାରେ ଆୟୋଜିତ ବିଶ୍ୱ ସଂସଦରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଭାଷଣକୁ ଲୋକମାନେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କ ଅଭିଭାଷଣରେ ଭାରତ, ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ

ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଧାରଣାକୁ ବିଶ୍ୱ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ରଖିଥିଲେ । ବିବେକାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ଜୀବନ କାଳରେ ଦୁନିଆର ଅନେକ ଦେଶ ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୋଗ ଏବଂ ବେଦାନ୍ତକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଲୋକପ୍ରିୟ କରିଥିଲେ । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ, ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ଏବଂ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ମଧ୍ୟରେ ଦୂରତା ହ୍ରାସ କରିବାରେ ସେ ଅନେକ ଅବଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ବିବେକାନନ୍ଦ ନିଜ ଜୀବନକୁ ସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଜଣେ ସାଧୁର ଜୀବନ ବିତାଇଥିଲେ । ୧୯୦୭ ମସିହାରେ ସେ ତାଙ୍କର ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ନେଇଥିଲେ । ଏଥି ସହିତ, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରାମକୃଷ୍ଣ ମିଶନ ଆଜି ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଜଣାଶୁଣା ଏବଂ ଏହି ଭାରତୀୟ ସାମାଜିକ-ଧାର୍ମିକ ସଂଗଠନ ମାଧ୍ୟମରେ କର୍ମ ଯୋଗ, ଧାର୍ମିକ ଅଧ୍ୟୟନ ଏବଂ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଭଳି ଜିନିଷର ଜ୍ଞାନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବଢ଼ି କରାଯାଇଛି । ଏହି ସଂଗଠନ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ୧୮୯୭ ମସିହାରେ ଭାରତର କୋଲକାତା ସହରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଆଦର୍ଶ କଣ ଥିଲା ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ଏକ ଉଚ୍ଚ ଆସନ ଦେଇଥିଲା ତାହା ଜାଣିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ । ଏହା ନଜାଣି ଯୁବ ଦିବସ ପାଳନ କରିବା ନିଃସନ୍ଦେହ ନିରର୍ଥକ ହେବ । ତାଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ଏବଂ ସଂସ୍କୃତି ଚିକାଗୋ ସମ୍ମିଳନୀର ଉଦ୍‌ବୋଧନରେ ନିହିତ ଅଛି । ଏ ବିଷୟରେ ଜାଣିପାରିଲେ, ଆମେ ଅବଗତ ହେବା ଯେ, ତାଙ୍କର ବିଚାର ଏବଂ ଆଦର୍ଶ କେତେ ଉଚ୍ଚ କୋଟିର ! ୧୮୯୩ ମସିହାରେ, ଚିକାଗୋରେ ଏକ ସର୍ବଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ବିବେକାନନ୍ଦ, ଭାରତର ଜଣେ ଯୁବ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଭାବରେ, ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରତିନିଧୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କ୍ଷୁଦ୍ର କିନ୍ତୁ ସାରଗର୍ଭକ ଭାଷଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲେ । ସେହି ଠିକଣା ପରେ, ତାଙ୍କର ଖ୍ୟାତି ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ବଢ଼ିଥିଲା । ବିବେକାନନ୍ଦ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଜିର ପ୍ରକୃତ ଆଲୋଚନା ତାଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା, ଭାରତୀୟ ସମାଜ ତଥା ରାଷ୍ଟ୍ର ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା ଧର୍ମ ପ୍ରତି

ଧାରଣା ଏବଂ ସଭ୍ୟତା ଏବଂ ସଂସ୍କୃତି ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ଧର୍ମ, ସମାଜ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଭାରତ ଉପରେ ମତ କ'ଣ ଥିଲା ? ବର୍ତ୍ତମାନ ଶାସକଦଳ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଭାରତୀୟ ସମାଜ ଆଜି ସଙ୍ଗେତ ଭାବରେ ଏହା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ୍ । ବିବେକାନନ୍ଦ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଐତିହାସିକ ଚିକାଗୋ ସମ୍ମୋଚନକୁ ମନେ ରଖିବା ପାଇଁ ଏହା ବୋଧହୁଏ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପାୟ ଅଟେ । ବିବେକାନନ୍ଦ ଚିକାଗୋ ସମ୍ମିଳନୀକୁ ସମ୍ମୋଚିତ କରି ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ନେତା ତଥା ପ୍ରତିନିଧୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୋଚନରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ତାହା ହେଉଛି ଆଜିର ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର କେବଳ 'ହିନ୍ଦୁତ୍ୱ'ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ନୁହେଁ, ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପରୀତ ଥିଲା । ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମକୁ ବିଶ୍ୱରେ ପରିଚିତ କରାଇଲେ ଏବଂ ଏହାର ଧାର୍ମିକ- ବୈତାରିକ ସହନଶୀଳତାକୁ ବିଶ୍ୱ ସମକ୍ଷରେ ରଖିଥିଲେ, 'ମୁଁ ଏକ ଧର୍ମର ଅନୁଗାମୀ ହୋଇ ଗର୍ବିତ ଅନୁଭବ କରେ, ଯାହା ଜଗତକୁ ସହନଶୀଳତା ଏବଂ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଛି ... ମୁଁ ଏପରି ଏକ ଧର୍ମର ଅନୁଗାମୀ ବୋଲି ଗର୍ବିତ । ସମସ୍ତ ଧର୍ମର ତଥା ପୃଥିବୀର ସମସ୍ତ ଦେଶର ଦଳିତ ତଥା ଶରଣାର୍ଥୀଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ସହିତ ସେ ନିଜ ସମ୍ମୋଚନରେ ଧାର୍ମିକ ନେତା ତଥା ବିଶ୍ୱର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଚେତାବନୀ ଦେଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ 'ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକତା, କୁସଂସ୍କାର ଏବଂ ଏହାର କୁସ୍ଥିତ ବଂଶାନୁକ୍ରମିକ ଉପାଦାନ ଏହି ସୁନ୍ଦର ପୃଥିବୀକୁ ଦୀର୍ଘ ଦିନଧରି ଶାସନ କରିଆସୁଛି । ସେମାନେ ପୃଥିବୀକୁ ହିଂସାରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ କରି ମାନବିକତାକୁ ରକ୍ତରେ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି । ସଭ୍ୟତାକୁ ନଷ୍ଟ କରୁଥିବାବେଳେ ସେମାନେ ସମଗ୍ର ଦେଶକୁ ନିରାଶାର ଗର୍ଭରେ ରଖିଛନ୍ତି । ଶିକାଗୋ ସମ୍ମୋଚନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ ଆଜିର ଆକ୍ରମଣାତ୍ମକ ହିନ୍ଦୁତ୍ୱ, ଗୋରକ୍ଷକଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଗ୍ୟାଙ୍ଗ, ବଜରଙ୍ଗୀଙ୍କ ଅସମ୍ମାନ ଏବଂ ପ୍ରେମ-ଜିହାଦର ହିଂସାତ୍ମକ ପ୍ରତୀକା ଉତ୍ତୋଳନକାରୀଙ୍କ ଧାର୍ମିକତା ଏବଂ ରାଜନୀତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛି । ଏହା

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଯେ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଏହି ଭାଷଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ୧୨୪ ବହୁ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ବି ଦୁନିଆର ଅନେକ ଭାଗ ସେହି ମହା-ବ୍ୟାପିରେ ପୀଡ଼ିତ, ଯାହା ସେହି ମହାନ ଭାରତୀୟ ସ୍ୱାମୀ ସେତେବେଳେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ଯୁବ ସମାଜକୁ ଉଦ୍ବୋଧନ ଦେଇ ବିବେକାନନ୍ଦ କହିଥିଲେ - ମନୁଷ୍ୟର ସଂଘର୍ଷ ଯେତେ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ହେବ, ତା'ର ବିଜୟ ସେତେ ଅଧିକ । ଅର୍ଥାତ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିଛି ହାସଲ କରିବାକୁ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯେତେ ବଡ଼ ହେବ, ତୁମର ସଂଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟ ସେତେ ବଡ଼ ହେବ । ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ ଏକ ଐତିହାସିକ ଚର୍ଚ୍ଚାରୁ ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଏବଂ ବଳିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଯୁବ ସମାଜକୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳିବ । ଥରେ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ବିଦେଶ ଯାଇଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଭଗ୍ନୁଆ ପୋଷାକ ଏବଂ ପଗଡି ଦେଖି ଲୋକମାନେ ପଚାରିଥିଲେ, ଆପଣଙ୍କର ଅବଶିଷ୍ଟ ଜିନିଷ କେଉଁଠାରେ ଅଛି ? ଏହା ଉପରେ ସ୍ୱାମୀଜୀ କହିଥିଲେ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ଜିନିଷ । ଏହା ଉପରେ କିଛି ଲୋକ ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ ଭାବରେ କହିଥିଲେ, ହେ ! ତୁମର ଏହି ସଂସ୍କୃତି କ'ଣ ? ଶରୀରରେ କେବଳ ଏକ ଭଗ୍ନୁଆ ଚାଦର ଗୁଡ଼ାଇ ରହିଛ । କୋଟ-ଟ୍ରାଉଜର ପୋଷାକ ପରି କିଛି ନାହିଁ ? ସ୍ୱାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ଥିତା ହାସ୍ୟ ସହିତ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ଆମର ସଂସ୍କୃତି ତୁମର ସଂସ୍କୃତିଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ତୁମର ଟେଲର୍ ତୁମର ସଂସ୍କୃତି ଗଠନ କରୁଥିବାବେଳେ ଆମର ଚରିତ୍ର ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଗଢିଥାଏ ।" ଏଭଳି ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନରେ ତାଙ୍କୁ କୋଟି କୋଟି ନମନ ।

ସୁଜନପୁର , ଯାଜପୁର

୯୩୪୮୭୬୮୧୨

ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ

ପବିତ୍ରା ଧଳ ମଲ୍ଲିକ

ପରମ କାରୁଣିକ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ୱ ପ୍ରତିପାଦନ କରିପାରିଥିବା ମଣିଷର ଜୀବନ କ୍ଷଣିକ ଆଉ ଓଲିକ ମଧ୍ୟ ।

ସେହି କ୍ଷଣିକ ଜୀବନ କାହାକୁ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମନିଷୀରୁ ମହାମନିଷୀ ବନାଇ ଯୁଗ ଯୁଗକୁ ମଣିଷ ସମାଜ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ ଏକ ଆବାହନୀ କୋଣାର୍କର ସ୍ମୃତି ଲିପି ।

ଦ୍ୱିପଟିଏ ଜଳିଥାଏ । ତାର ଶିଖାରେ ଚତୁର୍ଦିଗ ଆଲୋକିତ ହୋଇଥାଏ । ତାର ସେହି ଜ୍ୟୋତିର ଶିଖାଟି କେଉଁ ଏକ ଘନ ତମିସ୍ରାରେ ପଥଭ୍ରାନ୍ତ ପଥକକୁ ନୂଆ ରାହାଦେଇ ତାର ଦିପ୍ତି ଓ ସ୍ମୃତିକୁ ଚିର ଜାଜ୍ୱଲ୍ୟମାନ କରି ଲିଭିଯିବା ପରେ ବି ସ୍ମୃତିର ତାଜମହଲଟିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ ଓ ସହସ୍ର ଅନ୍ଧକାରକୁ ଦୂରିଭୁତ କରିଥାଏ । ତାହା ହିଁ ଦିଗହଜା ପଥକର ହୃଦୟ ତନ୍ମୟରେ ନିନାଦିତ ଝଙ୍କାର ହିଁ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଉଦାହରଣ ହୋଇଥାଏ ।

ଜୀବନ ଯୌବନର ବେଳାଭୂମିରେ ଉଠାଣି ଗଡାଣି, ମରୁ, ମରିଚିକା, ମରୁଦ୍ୟାନ, କର୍ଦମାଳ, ଶୁଷ୍କ, ଧୂସର ବର୍ଣାଳୀର ଲମ୍ବା ତେଲ ଲୁଗର ସଂସାର ଟିଏ । ସେହି ତେଲ ଲୁଗର ସଂସାର ଦେଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହା ତ ସତ୍ୟ, ମାତ୍ର ଏହାର ବହୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯାଇ କେହି

କେହି ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତରରେ ନିଜର ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗେଇ ଅନ୍ୟର ସୁଖ ଦୁଃଖକୁ ନିଜର ଭାବି ସୁଖ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟକୁ ପାଦରେ ଆଡେଇ ଦେଇ ମାନବ ସମାଜର ସେବାରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ମାନବରୁ ମହାମାନବ ରୂପରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୁଅନ୍ତି ।

ତାଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ତିତିକ୍ଷା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ହୁଏ । ଜାତି ହୁଏ ଧନ୍ୟ, ମାଟି ମାଆ ହୁଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତୃକା । ସେମାନଙ୍କ ତ୍ୟାଗର ଯାଦୁରେ କେତେ ହୃଦୟରେ ଶ୍ରାବଣ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହୁଏ, ମଧୁମଳୟର ସମାବର୍ତ୍ତନରେ ।

ମାଟି ହୁଏ ଧନ୍ୟା, ଜାତି ହୁଏ ବରେଣ୍ୟା, ସମାଜ ହୁଏ କାଳିମାହୀନ ସ୍ୱୟଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସ୍କୃତ ଜାତିଟିଏ । ଇତିହାସ ହୁଏ ପୃଷ୍ଠ, ଅତୀତ ବହେ ସ୍ୱାକ୍ଷର, ବର୍ତ୍ତମାନ ହୁଏ ଉଜାଗର, ଭବିଷ୍ୟତ ହୁଏ ଆବାହନୀ ଅରୁଣର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୟବରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜାତିଟିଏ । ଯେଉଁ ଜାତିର ଲଲାଟରେ ବୀର ଖାରବେଳଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର ଲିପିବଦ୍ଧ, କୋଣାର୍କ, ପୁରୀ ଓ ଲିଙ୍ଗରାଜର ଶିଳାଲିପିରେ ଯେଉଁ ଜାତିର ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟ ଖୋଦିତ ସେହି ଜାତି ତ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଧନ୍ୟ ଆଉ ବରେଣ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ସେହି ମାଟି ମାଆର ଧୂଜାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଧୃୟମାନ ରଖିବାକୁ ଯେଉଁ କେତେଜଣ ଯୁଗଜନ୍ମା ମହାପୁରୁଷ ଏ ମହିମଣ୍ଡଳରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ *ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ* ଥିଲେ ଅନ୍ୟତମ ।

ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲାର ଭାର୍ଗବୀ ନଦୀକୂଳରେ ସୁଆଣ୍ଡୋ ଗ୍ରାମରେ ୧୮୭୭ ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ୮ ତାରିଖରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ । କୈଶୋର ଯୌବନରେ କର୍ମଭୂମି ଥିଲା ବୃନ୍ଦାବନ ବିହାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନକୀ ତୀର୍ଥ ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ । ଜୀବନ ଯୌବନର ବେଳାଭୂମିରେ ସେ ଶିଖିଥିଲେ ସଂସ୍କାରର ମୂଳମନ୍ତ୍ର । ଜୀବନର ଆଦ୍ୟ ଓଂକାରରୁ ବିଧି ପ୍ରେରିତ ଦେବଦୂତ ସାଜି ସେ ଶିଖିଥିଲେ ଅହିଂସା, ନିତି ନୈତିକତା ଓ ସମାଜ ଗଠନର

ବେଦମନ୍ତ୍ର । ଏହି ସୁସ୍ୱାଦୁ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଗଢି ତୋଳି ପାରିଥିଲା ଏକ ବିଚକ୍ଷଣ ମାନସିକ ମହାପୁରୁଷ ଭାବରେ ।

ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ସମୟ ଥିଲା ଏକ ଘଡ଼ିସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଓଡ଼ିଶାରେ *ନ ଅଙ୍କ* ସରିଥାଏ । କରଭାରରେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଓଡ଼ିଶାର ଜନ ସମୂହ । ହାକିମ, ପୋଲିସ, ରାଜା, ଜମିଦାର ଓ ସାହୁକାରର ନାଲିଆଖିରେ ଥରହର ଓଡ଼ିଆ ଜାତି । ନିରକ୍ଷରତାର ବ୍ୟାଧି ଯେମିତି ଦଂଶନ କରିଛି ଓଡ଼ିଶାର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ । ମଦ, ଗଞ୍ଜେଇ ଓ ଅଫିମର ନିଶାରେ ଅଶିକ୍ଷିତ ଲୋକେ ଉରୁରୁରୁ । ଏ ଘଡ଼ିସନ୍ଧି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତ ଅତି ଦାରୁଣ ଓ କରୁଣ ମଧ୍ୟ ।

ଜୀବନ ରାସ୍ତା ଯେତେବେଳେ ବାଟବଣା ହୁଏ ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଭଗୀରଥ ସାଜି ଗଂଗା ମାତାଙ୍କୁ ପୃଥିବୀକୁ ଅବତରଣ ହେଉ, ଅହଲ୍ୟା ତାରଣ ପାଇଁ ରାମଙ୍କୁ ଧରାବତରଣ ହେଉ ଅବା ଜଗତ ତଥା ଦେବକୀର କଷ୍ଟ ନିବାରଣ ପାଇଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଧରାବତରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ତ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଜାତି ଯେତେବେଳେ ଦାବାନଳରେ ଦଗ୍ଧୀଭୂତ ଓଡ଼ିଶା ବୋଇଲେ ଓଡ଼ିଶା ବୁଝାଏ ନାହିଁ ମିଶ୍ରଣ ପର୍ବରେ ପଞ୍ଜିକୃତ ସେତେବେଳେ ବିଧି ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଉତ୍କଳ ଜନନୀର ଲୋତକ ଧାରାକୁ ଯୋଛିବାକୁ ଉତ୍କଳମଣି ହୋଇଥିଲେ ଉତ୍କଳ ନାବର କର୍ଣଧାର । ୧୯୦୪ ଠାରୁ ୧୯୨୮ ମସିହା ଦୀର୍ଘ ୨୪ ବର୍ଷ ଧରି ଦେଶସେବାରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରିଥିଲେ । ସତ୍ୟବାଦୀର ସେହି ମଣିଷ ଗଢା କାରାଖାନାରେ ପଞ୍ଚିସଖା, ନୀଳକଣ୍ଠ, ଗୋଦାବରୀଶ, ହରିହର, କୃପାସିନ୍ଧୁଙ୍କ ଗହଣରେ ସେ ଦେଖିଥିଲେ ସୁଦୂର ଭବିଷ୍ୟତର ଆବାହନୀ ଅରୁଣର ସୁନେଲି କିରଣ । ଜୀବନର ଆଦ୍ୟ ଓଂକାରରୁ ଦୁଃଖର ଘନଘଟା ମଧ୍ୟରେ ବିତିଥିଲା ଜୀବନର ଚଲାପଥ । ପ୍ରାଥମିକ ଛାତ୍ର ଥିବା ବେଳେ ବାଲ୍ୟ ବିବାହ, ଗଡାଣି ଉଠାଣି ରାସ୍ତାରେ ଗତି କଲାବେଳେ ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କର ବିଦାୟ

ବନ୍ୟା ବିପ୍ଳାବରୁ ବେସାହାରା ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆସିବାବେଳେ ପୁଅର ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ବାଦ, ଓ ତାଙ୍କର "ଲ" ପାସ୍ ସମୟରେ ସହଧର୍ମିଣୀ ମୋତିଦେବୀଙ୍କର ଦେହାନ୍ତ ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ସବୁ ବିପଦ ତାଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଚାଲିଥିଲା । ପରଶୁ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ବାଲିବନ୍ଧ । ଅସଜଡ଼ା ପଥକୁ ସଜାଡ଼ିବାକୁ ଯାହାର ଜନ୍ମ ସଜଡ଼ା ପଥର ପଥକର କଷ୍ଟର ଗୁଣି ତାଙ୍କୁ ପଥହରା ବା କେମିତି କରିବ । ଧୈର୍ଯ୍ୟର ବର୍ତ୍ତିକା ଧରି ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷକୁ ନିଜର ଭାରୁଥିବା ମଣିଷ ବି କେମିତି ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବ ନିଜର ଦୁଃଖକୁ ନେଇ । ଅନେଇଛି ଜାତି, ଅନେଇଛି ଦେଶ, ଅନେଇଛି ତାର ବଣବିଲ । କେଦାର ପ୍ରାନ୍ତର ବିଖଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶାର ସ୍ୱାକ୍ଷର ଉତ୍କଳ ଜନନୀ । ଦୁଃଖର କଳାବାଦଲକୁ ସେ ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ ତାର ମଶାଲରେ ଆଦୃତି ଦେଇ ହେଲେ ଖୋଲା ଆକାଶର ପକ୍ଷୀ । ସଂସାରର କାହାଣୀର ସବୁ ଅଧ୍ୟାୟ ଶେଷ । ସେ ଏବେ ମୁକ୍ତ ଆକାଶର ବିହଙ୍ଗ । ମନକୁ ପଥର କରି ସେ ହେଲେ ଦୁଃଖୀ ଦରିଦ୍ରର ବନ୍ଧୁ । ୧୯୦୭ରେ ସେ ହେଲେ ନୀଳଗିରି ହାଇସ୍କୁଲର ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ । ସେହି ବର୍ଷର ଶେଷ ବେଳକୁ ଗୋକୁଳାନନ୍ଦ ଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଜୁନିୟର ଭାବରେ ଓକିଲାତି ଆରମ୍ଭ କଲେ । ୧୯୦୩ରେ ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀରେ ମୟୂରଭଞ୍ଜ ମହାରାଜାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ଓ ଓକିଲାତିର ପ୍ରଥମ ପାହାଚରେ ମଧୁବାବୁଙ୍କର ପ୍ରରୋଚନାରେ ଓଡ଼ିଆ ଓକିଲ ଭାବରେ ମୟୂରଭଞ୍ଜର ଯୋଗଦାନ, ତାଙ୍କ କଥାରେ ଯେମିତି କୁହୁକ ଭରିରହିଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ କଥାରେ ବାନ୍ଧି ମନରେ ଘର କରିପାରୁଥିଲେ । ୧୯୧୭ରେ ସେ ହୋଇଥିଲେ ବିହାର ଓଡ଼ିଶା କାଉନସିଲର ସଭ୍ୟ । ତାଙ୍କର ଓଜସ୍ବିନି ଭାଷଣରେ ସେ ଓଡ଼ିଶାର ଦୁଃଖ ଦାରିଦ୍ର୍ୟତା ବିଷୟରେ ଇଂରେଜ ସରକାରଙ୍କୁ ଅବଗତ କରିପାରିଥିଲେ । ବିଖଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶାର ନଥିପତ୍ର, ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀରେ ୧୯୧୯ରେ ସେ ହୋଇଥିଲେ ସଭାପତି । ବିଖଣ୍ଡିତ ଓଡ଼ିଶାର

ସେ ହୃତ ଗୌରବକୁ ଚିର ଜାଜ୍ଞାମାନ କରିବାକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ ଜାଗରଣ । ଓଡ଼ିଶାର କୋଣ ଅନୁକୋଣ ଓ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥାର ରୂପରେଖ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯେଉଁ ହୋମାଗ୍ନିର ଶିଖାଟି ପଞ୍ଚସଖା ତଥା ମଧୁବାବୁଙ୍କ ମନରେ ଅଙ୍କୁରୋଦ୍ଗମ ହୋଇଥିଲା ତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୟବଟି ୧୯୧୯ ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ୪ ରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା "ସମାଜ" ରୂପରେ । ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା ୨ ପଇସା । ଭାଷା ଥିଲା ବୋଧଗମ୍ୟ ଓ ସରଳ । ସାତଦିନରେ ଏହା ଥରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ଯାହାକି ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ଉଦବୋଧନ କରୁଥିଲା ଗୋଟିଏ କୁଙ୍କୁମିତ ଅରୁଣର ଦିଗବଳୟ ତଳୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ।

୧୯୨୦ ମସିହାରେ ଗୋପବନ୍ଧୁ କଲିକତାରେ କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗ ଦେଲେ । ୧୯୨୧ରେ କଂଗ୍ରେସ ଓ ଉତ୍କଳ ସମ୍ମିଳନୀର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଓ ସେ ହେଲେ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶ କଂଗ୍ରେସ କମିଟିର ସଭାପତି । ୧୯୨୧ରେ ଗାନ୍ଧୀ ଓଡ଼ିଶା ଆସିଥିଲେ । ପୁରୀ ଶରଧା ବାଲିରେ ସଭାକଲେ । ଓଡ଼ିଶାର ହାତ କଙ୍କାଳ ସାର ଲୋକଙ୍କର ବସ୍ତ୍ର ଭୂଷଣ ଦେଖି ଚକିତ ହୋଇଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶାର ଲୋକଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଥିଲା ସହଚର । ସେଥିରେ ମର୍ମାହତ ହୋଇ ଗାନ୍ଧୀଜୀ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଭଳି ଦରଲଙ୍ଗଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଲେ । ସେହି ଦିନରୁ ଗାନ୍ଧୀଜୀ ହେଲେ ଦରଲଙ୍ଗଳା ଫକୀର । ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କର ଏହି କାଉଁରୀ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଓ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କର ଦେଶ ସେବା ବହୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦବୁଦ୍ଧ କଲା । ଗାନ୍ଧୀ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ବାଣୀରେ ଲୋକମାନେ ହେଲେ ପ୍ଲାବିତ । ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ କଥାରେ ନୀଳକଣ୍ଠ କଲିକତାରେ ଅଧ୍ୟାପକ ପଦବୀ ଛାଡ଼ି ସମ୍ବଲପୁର ଆସିଲେ ।

ଭାଷା ଆନ୍ଦୋଳନର ରୂପ ବ୍ୟାପକ ହେଲା । କର ଭାରରେ ନିଷ୍ପେଷିତ ଓଡ଼ିଆ

ଗୋଟିଏ ସ୍ରୋତରେ ସାମିଲ ହେଲେ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ବାଣୀରେ କି ଯାଦୁ ଥିଲା କେଜାଣି ଶତଶତ ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ ସେ ଗୋଟିଏ ମାଳାର ହାର ଗୁଛି ପାରୁଥିଲେ । ସେଥିରେ ଇଂରେଜ ସରକାର କ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇ ଜେଲଦଣ୍ଡ ଦେଲେ । ଏହା ଶତଶତ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଗଭୀର ରେଖାପାତ କରିଥିଲା । ତେଣୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ହେବାପାଇଁ "ବନ୍ଦୀର ଆତ୍ମକଥା" ରେ ଲେଖିଥିଲେ;

" ଦେଶବାସୀ ବନ୍ଧୁ

ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ୱଦର

କାରାଦଣ୍ଡେ ମୋର

ହେଲ କି କାତର ।

ଥିଲା ଏହା ଆଗୁ

ଜଣାଶୁଣା କଥା

ସେଥିପାଇଁ ତେବେ

ମନେ କିଆଁ ବ୍ୟଥା ।

ଏଥିରେ ପ୍ରଥମ

ଫଳ କାରାଦଣ୍ଡ

ପଛେ ହୋଇପାରେ

ଦେହ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।

ବୁଝି ଏହା ମୁହିଁ

ପଶିଛି ସଂଗ୍ରାମେ

ନାହିଁ ମୋ ବିଚାର

ମାନ ଅପମାନ ।

ମିଶୁ ମୋରଦେହ

ଏ ଦେଶ ମାଟିରେ

ଦେଶ ବାସୀ ଚାଲି

ଯାଆନ୍ତୁ ପିଠିରେ ।

ଦେଶର ସୁରାଜ୍ୟ

ପଥେ ଯେତେ ଗାଡ଼

ପୁରୁ ତହିଁ ପତି

ମୋର ମାଂସ ହାତ ।

ସ୍ୱାଧୀନତା ପଥେ

ତିଳେ ହେଲେ ନର

ମୋ ଜୀବନ ଦାନେ

ହେଉ ଅଗ୍ରସର ।"

ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କର ଏହି ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ବାଣୀ ସବୁ ବର୍ଗର ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦବୁଦ୍ଧ କରିଥିଲା । ଲୋକମାନେ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗାଇ ପ୍ରିୟ ନେତାଙ୍କ ପଦାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରି ସଂଗ୍ରାମ ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ୧୯୭୪ ଜୁନ ୨ ରେ ଗୋପବନ୍ଧୁ ହଜାରିବାଗ ଜେଲରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । କଟକରେ ପ୍ରାଦେଶିକ ସମ୍ମିଳନୀରେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଚନ୍ଦ୍ର ରାୟ ସଭାପତି ହୋଇଥାନ୍ତି । ଘନ ତମିସ୍ରାରେ ଦିପଟିଏ ପରି ମଧୁବାବୁଙ୍କର ବାଣୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ

ଆଲୋକବର୍ତ୍ତିକା ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ଯେଉଁ ଭାବ୍ ତରଙ୍ଗିଣୀଟି ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ସେଥିରେ ଉଦବୁଦ୍ଧ ହୋଇ ସେ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କୁ "ଉତ୍କଳ ମଣି" ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରିଥିଲେ । ସେହି ଦିନ ଠାରୁ ସେ ହେଲେ ଉତ୍କଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ । ସେ କେବଳ ଓଡ଼ିଶା କଥା ଭାବୁନଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ ଥିବା ଓଡ଼ିଆ ତଥା ଦେଶର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ଥିବା ଦୁଃଖୀ ଦରିଦ୍ରଙ୍କ ସେବା ହିଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ।

ଅସ୍ତମିତ ସୂର୍ଯ୍ୟର ସ୍ତମିତ ଗୋଧୂଳି ଭଳି ତାଙ୍କର ଆଜନ୍ମ କର୍ମମୟ ଜୀବନ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଉଥିଲା ଭରପୁର ତ୍ୟାଗ ଆଉ ଆଦର୍ଶର ବାର୍ତ୍ତା । ଯାହାର ଉଦାମତାରେ ଜାତି ହୋଇଥିଲା ଧନ୍ୟ । ଏମିତି ଏକ ସଜଫୁଟା ଫୁଲର ମଉଳା ରୂପ ୧୯୨୮ ଜୁନ ୧୭ ତାରିଖ ସଂଧ୍ୟା୭ଟା ୨୫ ମିନିଟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହତତକିତ କରି ଦେଇଥିଲା । ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲେ ଓଡ଼ିଆ, ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା ଓଡ଼ିଆର ମନୋବଳ ଓ ମେରୁଦଣ୍ଡ । ଏଇ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ି କରି ମାୟାଧର ମାନସିଂ ଲେଖିଥିଲେ :-

"ସେନାପତି କିଆଁ

ନୁଆଁଇଲା ତରବାରୀ

ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାର ଶେଷ ନ

କରି ହେଲା ଗୃହ ଅଭିସାରୀ

ଦେଶେ ତ ଲିଭିନି

ଚିରଦିନ ଲାଗି

ଅନ୍ନର ହାହାକାର ।

ସେକିମ୍ପା ଚଳିଲା

ନକରି ତାହାର

ସମୁଚିତ ପ୍ରତିକାର ।

ଗରୁଡ଼ର ପଛେ

କେ ଅଛ ଭକ୍ତ

ଆତ ହୋଇଯାଅ ଭାଇ

ଭକ୍ତ ର ରାଜା

ଯାଉଅଛି ପରା

ଦେବତା ପୂଜିବା ପାଇଁ ।"

ଏମିତି ଏକ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଜାତି ଝୁରୁଛି ଏ ଦେଶ ଝୁରୁଛି । ଅଲିଭା ଦିପଟିଏ । ହୋମକୁଣ୍ଡର ଦାବାଗ୍ନି ପରି ଜାଜ୍ୱାଲ୍ୟମାନ । ଆବାହନୀ ଅରୁଣର ଶତ ଦିପିତି ବିକିରଣ କରୁଥିବା ପ୍ରାଚୀ ଦିଗବଳୟ । ଶତ ଅରୁଣିତରେ ଆଲୋକିତ ତାଙ୍କ ଦିପ୍ତି କାନ୍ତି । ପୁଷ୍ୟା ନକ୍ଷତ୍ରର ଶାମୁକା ଗର୍ଭରେ ମୁକ୍ତାଭଳି ସଞ୍ଚିତ ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀ ।

ଆଟଲାଣ୍ଟିକ୍ ର ପଥହରା ପଥକର ଶେଷ ଆଶା ସଦୃଶ ଓଡ଼ିଶା ବାସୀଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ଝଙ୍କୁରିତ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟାବଳୀ । ତାଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ଓ ଆଦର୍ଶ ଜାତି ଓ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯୁଗ ଯୁଗକୁ ଦେବ ଶାନ୍ତି ଓ ତିତିକ୍ଷାର ମହାମନ୍ତ୍ର । ଜୀବନ ଜିଇଁବାର ସଞ୍ଜୀବନୀ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ପ୍ରେରଣା । ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳର ଦିଅଁ ଦର୍ଶନ କଲାବେଳେ ନିଧର ପାଦଟି ରହିଯିବ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କର ସମାଧି ପୀଠରେ । ଯେଉଁ ସମାଧି ପୀଠରେ ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆ । ନୈରାଶ୍ୟ ନୁହେଁ ପାଇବ ଆବାହନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତିବିମ୍ବ । ହତୋତ୍ସାହିତ ନୁହେଁ ପ୍ରେରଣାର ଭରପୂର ଉପାଦାନ, ଭୋଗ ନୁହେଁ ତ୍ୟାଗର ସ୍ମାରକୀ । ମୁଁ ନୁହେଁ ଆମେର ବାର୍ତ୍ତାବହ । ଏକାକାର ହୋଇଯିବ ଓଡ଼ିଆ ଓ ଓଡ଼ିଶାର

ମାନଚିତ୍ର । ବଦଳିଯିବ ମାନସାଙ୍କ । ମନ ହେବ ମହୋଦଧି । ତିଳ ତର୍ପଣ ହେବ ମନ ଓ
ମହାତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ । ମନ ହଜିଯିବ କେଉଁ ଏକ ଅପସରା ଭବନର ଭୁବନ ମୋହିନୀ
ଭାବାବେଗରେ । ଓଡ଼ିଆ ଜାତିକୁ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଜାତିର ମାନ୍ୟତା ଦେବାବେଳେ ଓଡ଼ିଆର
ମନ ଗହନରେ ଅଙ୍କୁରିତ ହେବ ସେହି ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଆଜନ୍ମ ବଳିଦାନର ଅଲିଭା କାହାଣୀ ।
ନତଜାନୁ ଶିରରେ ଥରେ ନୁହେଁ ଶତ ସହସ୍ର ଥର ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରଣାମ କରିବ ସେହି
ମହାମାନବଙ୍କୁ । ଶେଷରେ ଏତିକି ।

"ଦିପଟିଏ ହୋଇ

ଜଳିଗଲା ପରେ

ବାସନା ହଜେନି କାହିଁ,

ତୁମ ବଳି ଦାନ ହେ

ଉଛଳ ମଣୀ

ଏ ଜାତି ଭୁଲିବ ନାହିଁ ।"

ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ,

ସା ଚାନ୍ଦକୁଡ଼ା, ପୋ:ଅ:- ଓରାସାହି

ଭାୟା :ଚାନ୍ଦବାଲି, ଜିଲ୍ଲା :ଭଦ୍ରକ

ପିନ୍ : ୭୫୭୧୩୩

ମୋ-୯୦୯୦୭୩୭୭୦୧

ବିପ୍ଳବୀ ଭଗତ ସିଂ

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର
ରାଉତ

ପବିତ୍ର ବୀରଭୂମି ଭାରତ ଯାହାର ପ୍ରାଚୀନ ଐତିହ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି, ଗୌରବ ସମ୍ବଳିତ, ଯେଉଁଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ପର୍ଶୁରାମ, ରାମ ଓ ବଳରାମ । ସେହି ପୁଣ୍ୟଭୂମିରେ ଦେଶପ୍ରେମ ମାନବର ଏକ ମହନୀୟ ପ୍ରବୃତ୍ତି । ଦେଶପ୍ରେମ ଏକ ଦିବ୍ୟଚେତନା । ଯେଉଁ ଦେଶପ୍ରେମରେ ଭଦ୍ରୁଦ୍ ଭୋଇ ଚବିଶ ବର୍ଷର ସାହସୀ ଯୁବକଟିଏ ହସି ହସି ଫାଶୀଖୁଣ୍ଟରେ ଝୁଲି ସହିଦ ହୋଇଗଲା ତାର ନାମ ଭଗତ୍ ସିଂ । ୧୯୦୭ ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସ ୨୭ ତାରିଖରେ ପଞ୍ଜାବର ଲୟାଲପୁର ଜିଲ୍ଲା (ବର୍ତ୍ତମାନର ପାକିସ୍ତାନ) ବଙ୍ଗାଗ୍ରାମର ସର୍ଦ୍ଦାର କିଷନ୍ ସିଂ ଓ ବିଦ୍ୟାବତୀ କୋଳ ମଣ୍ଡନ କଲେ ଦେଶ ପ୍ରେମୀ ସାହାସୀ ଭଗତ୍ ସିଂ ।

ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କ ଜେଜେ ବାପା ଅଜୁର୍ନ ସିଂ ଇଂରେଜ ଶାସନକୁ ଘୃଣା କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ପିଲମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ବିଦ୍ରୋହରେ ଯୋଗଦେଇ ସର୍ଦ୍ଦାର କିଷନ୍ ସିଂ ଓ ତାଙ୍କର ଦୁଇଭାଇ ଜେଲ୍ ଭୋଗିଲେ । ସେମାନେ ବନ୍ଦୀଶାଳାରେ ଥିବା ସମୟରେ ଭଗତ୍ ସିଂ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଭଗତ୍ ସିଂ ପ୍ରଥମେ ଖାଲସା ସ୍କୁଲ, ପରେ ଲାହୋରର ଆଂଗ୍ଲୋବେଦିକ୍ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢ଼ିଲେ । ସେହି ସ୍କୁଲରେ ମାଟ୍ରିକୁଲେଶନ ପାଶ୍ କରିବା ପରେ ଲାହୋର ନ୍ୟାସନାଲ କଲେଜରେ ପାଠ ପଢ଼ିଲେ । ସେ କଲେଜରେ ବିପ୍ଳବୀ ଛାତ୍ର ସୁଖଦେବ ଓ ଯଶ ପାଲଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କର

ପରିଚୟ ହେଲା ।

ଭଗତ୍ ସିଂ ନବମ ପଦ୍ମଧିବା ସମୟରେ କାନପୁରଠାରେ ବସିଥିବା କଂଗ୍ରେସ ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗଦେଲେ । ୧୪ ବର୍ଷର ପିଲାଟି ଇଂରେଜ ସରକାରଙ୍କ ଅତ୍ୟାଚାର ସହି ନପାରି ପଞ୍ଜାବର ବିପ୍ଳବୀ ଦଳରେ ମିଶି ପ୍ରତିବାଦ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ସେ କହୁଥିଲେ ‘ରକ୍ତ ବଦଳରେ ରକ୍ତ’ ନ୍ୟାସନାଲ କଲେଜର ବାତାବରଣ ଥିଲା ଦେଶପ୍ରେମ ଓ ଦେଶଭକ୍ତିର ପରିବେଶ । ଏହି କଲେଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ସ୍ୱରାଜ୍ୟ ଲାଭ ପାଇଁ କର୍ମୀ ତିଆରି କରିବା । ଏହି କଲେଜର ଛାତ୍ରମାନେ ସରଳ ନିତାମ୍ବର ଜୀବନଯାପନ ସାଙ୍ଗକୁ ନିଜ କାମ ନିଜେ କରୁଥିଲେ ।

ଦିନେ ଭଗତ୍ ସିଂ, ଯଶପାଲଙ୍କ ସାଥରେ ରାବି ନଦୀରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ନୌକା ବିହାର କରୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଯଶପାଲ କହିଲେ ଭଗତ୍ ଆମେ ଆଜି ଉଭୟ ଦେଶ ପାଇଁ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପଣ କରିବା । ଭଗତ୍ ସିଂ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଉଭୟ ଦେଶ ପାଇଁ ଲଢ଼ିବା, ଇଂରେଜ ଶାସନ କବଳରୁ ଦେଶକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା । ଦେଶ ମାତୃକା ପାଇଁ ଜୀବନ ଦେଇ ଦେବା । ଉଭୟ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ରାବି ନଦୀର ଜଳରାଶି ଉପରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦିନେ ଫଳବତୀ ହେଲା ।

ପରାଧୀନତାର ଶୃଙ୍ଖଳରେ ଶୋଇଥିବା ଦେଶକୁ ଉଠାଇବ କିଏ? ଭଗତ୍ ସିଂ ଓ ତାଙ୍କର କିଛି ବନ୍ଧୁ ମିଶି ‘କୃଷ୍ଣ ବିଜୟ’ ନାମରେ ଏକ ନାଟକ ଅଭିନୟ କଲେ । ଏହି ନାଟକରେ ଇଂରେଜମାନଙ୍କୁ କୌରବ ଓ କଂଗ୍ରେସକୁ ପାଣ୍ଡବ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଗଲା । ଏହି ନାଟକଟି ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧି ହେଲା । ଇଂରେଜ ସରକାର ନାଟକଟିକୁ ବେଆଇନ ଘୋଷଣା କଲେ । ୧୯୨୭ ମସିହାରେ ଭଗତ୍ ସିଂ ଏଫ.ଏ ପାଶ କରି ବି.ଏ ଶ୍ରେଣୀରେ ନାମ ଲେଖାଇଲେ । ଏଠାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବିପ୍ଳବୀ ଶଙ୍କୀନ୍ଦ୍ର ନାଥ ସାନ୍ୟାଲଙ୍କର ସେଥିରେ ଅତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ।

ଶକ୍ତି ତାଙ୍କ ବହି 'ବନ୍ଦୀ ଜୀବନ'ରେ ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖିଛନ୍ତି ।

ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କ ଛାତ୍ର ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ ପଡ଼ିଲା । ପିତା କିଷନ୍ ସିଂ ବଡ଼ ପୁଅ ଜଗତ୍ ସିଂଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁପରେ ବୋହୂଟିଏ ଆଶିବାକୁ ମନସ୍ତ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାହା ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ଭଗତ୍ ସିଂ ଦେଶ ମାତୃକାର ସେବା ପାଇଁ ବିବାହ ବନ୍ଧନକୁ ଆଡେଇ ଦେଇଥିଲେ । ସେ ବିଭା ହୁଅନ୍ତେ କିପରି ? ଦେଶ ପାଇଁ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପଣ କରିଛନ୍ତି । ବିବାହ ବନ୍ଧନକୁ ଆଡେଇ ଦେଇ ନିଶୋଜ ହୋଇଗଲେ । ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଲେଖିଥିବା ଚିଠିରେ ଦେଶ ମାତୃକାର ସେବା ଥିଲା ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଆଭିମୁଖ୍ୟ । ଦେଶଭକ୍ତ ପିତା ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ଖୁସିରେ ଆଖିରୁ ଦୁଇଟୋପା ଲୁହ ନିଗାଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ । କିଛି ଦିନପରେ କିଷନ୍ ସିଂ ପୁତ୍ର ନିକଟକ ଚିଠି ଲେଖିଲେ । ଜେଜେମାଙ୍କ ଦେହ ଖରାପ ଓ ତୋତେ ବିଭାଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଛମାସ ପରେ ଭଗତ୍ ସିଂ ଘରକୁ ଫେରି ଜେଜେମାର ସେବା କଲେ ।

ଗଙ୍ଗାନଦୀରେ ବନ୍ୟା ଆସିଥାଏ । ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହିତ ଭଗତ୍ ସିଂ ବନ୍ୟାଦ୍ୱାରା କ୍ଷତି ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ତାଙ୍କର ବିପ୍ଳବୀ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଆଜାଦଙ୍କ ସହିତ କାନପୁରଠାରେ ସାକ୍ଷାତହେଲା । ଏହି ସାକ୍ଷାତ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଥିଲା । ସତେ କଣ ମଣୀକାଂତନର ଅପୂର୍ବ ମିଳନ ଘଟିଲା ? ଦଶହରା ପର୍ବ, ମା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ପୂଜା ଚାଲିଯାଏ । ଲାହୋରରେ 'ରାମଲୀଳା' ଉତ୍ସବରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ବୋମାମାଡ଼ ହେଲା । ପଞ୍ଜାବ ପୋଲିସ୍ ବାହିନୀର ଅତ୍ୟାଚାରରେ ଗିରଫ ହେଲେ ୧୯ ବର୍ଷର ଭଗତ୍ ସିଂ । ବିନାଦୋଷରେ ବନ୍ଦୀ ଜୀବନ କଟାଇଲେ ବ୍ରୋଷ୍ଟଲ ଜେଲର ଅନ୍ଧକାର ଗୃହ ମଧ୍ୟରେ । ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ଷାଠିଏ ହଜାର ଟଙ୍କା ବନ୍ଧକ ଦେଇ ଜାମିନରେ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ରାୟ ଦେଲେ । ତାଙ୍କର ପଇସାର ଅଭାବ ନଥିଲା । ଅନ୍ୟାୟକୁ ପ୍ରଶୟ ଦେଲେ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଉଚ୍ଚ ଅଦାଲତରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ଖଲାସ ହେଲେ ।

୧୯୨୮ମସିହାରେ “ସାଇମନ କମିଶନ” ଭାରତ ଆସିଥିଲେ । ଏହି କମିଶନରେ ସାତଜଣ ସଭ୍ୟ କେହି ଭାରତୀୟ ନଥିଲେ । ଭାରତୀୟମାନେ ଏହାକୁ ବିରୋଧ କଲେ । ଲାଲା ଲଜପତ୍ ରାୟଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଲୋକମାନେ ଆନ୍ଦୋଳନ କଲେ । ବିଶ୍ୱୋଦ୍ଧକାରୀ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ପୋଲିସ୍ ସୁପରିନ୍ଟେଣ୍ଡଣ୍ଟ୍ ସ୍କର୍ ଓ ଯେ.ପି ସାଣ୍ଟର୍ସ ସାହେବ ଲାଠି ଚଳାଇଲେ । ଏହି ଲାଠି ମାତରେ ଲାଲା ଲଜପତ୍ ରାୟ ୧୯୨୮ ମସିହା ନଭେମ୍ବର ୧୭ ତାରିଖରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିଲେ । ଦେଶରେ ଶୋକର ଛାୟା ଖେଳିଗଲା । ଭଗତ୍ ସିଂ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ । ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ “ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ସୋସାଲିଷ୍ଟ୍ ରିପବ୍ଲିକନ୍ ଆର୍ମି” ନାମକ ଏକ ସଙ୍ଗଠନ ଗଢ଼ାହେଲା । ଏଥିରେ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଆଜାଦ୍, ସୁଖଦେବ, ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଓ ଭଗତ୍ ସିଂ ଆଦି ବିପ୍ଳବୀ ଯୋଗଦେଲେ । ୧୯୨୮ ଡିସେମ୍ବର ୨୭ ତାରିଖ ଦିନ ପଞ୍ଜାବ ସଚିବାଳୟ ସାମ୍ନାରେ ଯେ.ପି ସାଣ୍ଟର୍ସ ଓ ଜଣେ ଗୋରା କନେଷ୍ଟବଲକୁ ହତ୍ୟା କରାଗଲା । ଏହାର ମୁଖ୍ୟନାୟକ ଥିଲେ ଭଗତ୍ ସିଂ । ରାଜଗୁର, ସୁକଦେବ, ଦୁର୍ଗାଦେବୀ ଓ ଭଗତ୍ ସିଂ ଛଦ୍ମବେଶରେ ପୋଲିସ୍ ଆଖିରେ ଧୂଳିଦେଇ କଲିକତା ପଳାଇଗଲେ । ଖଟିଖିଆ ଶ୍ରମିକ ମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ବିଲ୍ ବିଧାନସଭାରେ ଆଗତ ହେଲା । ଏହାକୁ ବିରୋଧ କରି ଭଗତ୍ ସିଂ ବିପ୍ଳବୀ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ନେଇ ବିଧାନସଭାରେ ଦୁଇଟି ବୋମା ପକାଇଦେଲେ । ଗୋରା ସାହେବମାନେ ଜୀବନ ବିକଳରେ ପଳାଇଗଲେ । ବିପ୍ଳବୀମାନଙ୍କ “ଇନ୍‌କିଲାବ ଜିନ୍ଦାବାଦ୍” ଧ୍ୱନିରେ ବିଧାନସଭା ପ୍ରକଟିତ ହେଲା । ଭଗତ୍ ସିଂ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିପ୍ଳବୀମାନେ ପୋଲିସ୍ ହାତରେ ଧରାପଡ଼ି ଗିରଫ ହେଲେ । ଜେଲର ଚାରିକାନ୍ଥ ଭିତରେ ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କ ଉପରେ ହେଲା ଅତ୍ୟାଚାର ।

ବନ୍ଦୀ ଜୀବନରେ ଭଗତ୍ ସିଂ ବହୁତ ବହି ପଢ଼ୁଥିଲେ । ୧୯୩୦ ମସିହାରେ ତିନି ବିପ୍ଳବୀ ବନ୍ଧୁ ସୁଖଦେବ ଓ ଶିବରାମ ସହିତ ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କୁ ଫାଶୀଦଣ୍ଡ ଆଦେଶହେଲା ।

ଫାଶୀ ଦଣ୍ଡ କଥା ଶୁଣି ଦେଶର ଲୋକମାନେ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ୧୯୩୧ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ୩ ତାରିଖ ଦିନ ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କ ବାପାମାଆ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ଭଗତ୍ ସିଂଙ୍କୁ ଦେଖାକଲେ । ଭଗତ୍ ସିଂ ତାଙ୍କ ମାଙ୍କୁ କହିଲେ “ଫାଶୀ ପରେ ମୋର ଶବକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆସିବ ନାହିଁ । ଜଣେ ବିପ୍ଳବୀ ବୀରର ମାଆ ହିସାବରେ କାନ୍ଦିବ ନାହିଁ ।” ଏହା କହି ହସି ଉଠିଥିଲେ । ୧୯୩୧ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୩ ତାରିଖ ଦିନ ଭଗତ୍ ସିଂ, ସୁଖଦେବ, ରାଜଗୁରୁଙ୍କର ଥିଲା ଶେଷ ଦିନ । ଭଗତ୍ ସିଂ କହିଲେ-“ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ ସାହେବ । ଆଜି ଆପଣ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇଛନ୍ତି ବିପ୍ଳବୀ କିପରି ନିଜ ଆଦର୍ଶ ରକ୍ଷା କରୁଛି । ହସି ହସି ମୃତ୍ୟୁକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରୁଛି ।” ଭଗତ୍ ସିଂ ସାଧିମାନଙ୍କ ସହ ଫାଶୀ ମଠ ଉପରକୁ ଉଠି ପଡିଲେ । ଫାଶୀ ଦଉଡ଼ିକୁ ରୁମ୍ଭୁନଦେଇ “ଇନକିଲାବ୍ ଜିନ୍ଦାବାଦ ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାଦ ମୁର୍ଦ୍ଦାବାଦ” । ଭଗତ୍ ସିଂ ଓ ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ନିଜ ବେକରେ ଫାଶୀ ଦଉଡ଼ି ଗଲେଇ ଦେଇ ଘାତକୁ କହିଲେ, “ଦୟାକରି ତୁମେ ଏ ଫାଶୀକୁ ଠିକ କରିଦିଅ ।” ସେଠାରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଗୋରା ସାହେବ ଏହି ତିନି ବନ୍ଧୁଙ୍କର ସାହସ ଦେଖି କାନ୍ଦି ପକାଇଥିଲେ । ଭାରତମାତାର ଏହି ତିନି ବୀର ଦେଶ ମାତୃକାର ଚରଣ ତଳେ ଅର୍ପିତ ହୋଇଗଲେ ।

ତାଙ୍କର ଆଦର୍ଶ, ଦେଶପ୍ରେମ ଓ ଆତ୍ମବଳିର ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ । ଭଗତ୍ ସିଂ ମରି ମଧ୍ୟ ଆଜି ଅମର, ଆଜି ଭାରତର ମାଟି, ପାଣି, ପବନରେ ତାଙ୍କର ବଳିଦାନର ଅପୂର୍ବଗାଥା ଗୁଞ୍ଜରିତ ହୋଉଛି ଓ ଭବିଷ୍ୟତରେ ହେଉଥିବ ।

ପାରାଦ୍ୱୀପଗଡ଼, କୁଜଙ୍ଗ, ଜଗନ୍ନାଥପୁର

ମୋ-୯୯୩୭୭୯୧୪୭୫

ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ସାଂଘାତିକ

ଶଙ୍କର ବିଶ୍ୱାଳ

ଆଜି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯେପରି ସମୟର ଆଗରେ ନିଜକୁ ହରାଇବାକୁ ବସିଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ଟିକେ ଟିକେ କଥାରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଆପଣାଇ ନିଅନ୍ତି କେଜାଣି କେମିତି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କି ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛି କେଜାଣି ?

ଗାଁଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁ ଧିରେ ଧିରେ ଟିକେ ଟିକେ କଥାରେ ଦୋହରି ଯାହାନ୍ତି ।

କାହାର ସଂସାରିକ ଜୀବନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାକୁ ଯାଇ ଶେଷରେ ଯେବେ ମଣିଷକୁ କିଛି ରାସ୍ତା ନ ମିଳେ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଆପଣାଇଥାଏ ।

ଖାଲି ପାରିବାରିକରୁ ନୁହଁ ସାମାଜିକ ପ୍ରଥା, ଯୌନ ଦୁଷ୍କର୍ମ ଭଳି ଏହି ଭଳି ବିଭିନ୍ନ ଆଜିକାଲିର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ କିଛି କିଛି ସାଧାରଣର କଥାବାର୍ତ୍ତାକୁ ଆକ୍ଷେପ କରି ସାଧାରଣତଃ ଭାବରେ ମଣିଷର ଜୀବନ୍ତ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁରୂପକ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଆପଣେଇ ସେ ତାର ସବୁକିଛି ସମ୍ପର୍କକୁ ମନେ ରଖିଥାଏ । ଏହି ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ସାରା ଭାରତ ବର୍ଷରେ ଧିରେ ଧିରେ ଦିନକୁ ଦିନ ବଢିବା ସହ ଏହା ମାତ୍ରା ସହକାରେ ଦୁର୍ନିତିଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ସରକାରୀବାରୁ ମାନଙ୍କୁ ଆକ୍ଷେପ କରୁଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହା ସମାଜକୁ ଅନେକ ପ୍ରକାର ବିଭିନ୍ନ ନକରାତ୍ମକ ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି

ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବର୍ଷ ୭,୦୩,୦୦୦ ଲୋକ ନିଜ ଜୀବନ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ଆହୁରି ଅନେକ ଲୋକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଏକ ଦୁଃଖଦ ଘଟଣା ଯାହା ପରିବାର, ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଦେଶକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ପଛରେ ରହିଯାଇଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଦୀର୍ଘସ୍ଥାୟୀ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ । ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଜୀବନସାରା ଘଟିଥାଏ ଏବଂ ୨୦୧୯ରେ ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ତରରେ ୧୫ ରୁ ୨୯ ବର୍ଷ ବୟସ୍କଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୃତ୍ୟୁର ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ଥିଲା ।

ଆତ୍ମହତ୍ୟା କେବଳ ଉଚ୍ଚ ଆୟକାରୀ ଦେଶରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଏହା ଏକ ବିଶ୍ୱସ୍ତରୀୟ ଘଟଣା । ବାସ୍ତବରେ, ବିଶ୍ୱ% ର ୭୭% ରୁ ଅଧିକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ୨୦୧୯ ରେ ସ୍ୱଳ୍ପ ଏବଂ ମଧ୍ୟମ ଆୟକାରୀ ଦେଶରେ ଘଟିଥିଲା ।

ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଏକ ଗୁରୁତର ଜନସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମସ୍ୟା; ତଥାପି, ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତୀ, ପ୍ରମାଣ-ଆଧାରିତ ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ ସ୍ୱଳ୍ପ ମୂଲ୍ୟର ହସ୍ତକ୍ଷେପ ସହିତ ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ରୋକାଯାଇ ପାରିବ । ଜାତୀୟ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହେବା ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟାପକ ବହୁମୁଖୀ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ରୋକିବା ରଣନୀତି ଆବଶ୍ୟକ ।

କିଏ ବିପଦରେ ?

ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଏବଂ ମାନସିକ ବିକୃତି (ବିଶେଷତଃ, ଉଦାସୀନତା ଏବଂ ମଦ୍ୟପାନର ବ୍ୟାପି) ମଧ୍ୟରେ ଲିଙ୍କ୍ । ଉଚ୍ଚ ଆୟକାରୀ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଭଲ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅନେକ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ସଙ୍କଟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଘଟିଥାଏ ଯେପରି ଜୀବନ ଭଳି ଚାପକୁ ମୁକାବିଲା କରିବାର କ୍ଷମତା ହାଜିରା ନାହିଁ । ସମସ୍ୟା, ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗିବା କିମ୍ବା କ୍ରମିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଅସୁସ୍ଥତା ।

ଏଥିସହ ଦୃଢ଼, ବିପର୍ଯ୍ୟୟ, ହିଂସା, ଅପବ୍ୟବହାର, କିମ୍ବା କ୍ଷତି ଏବଂ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର

ଅନୁଭବ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଆଚରଣ ସହିତ ଦୃଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ । ଦୁର୍ବଳ ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାହାର ମଧ୍ୟ ଅଧିକ, ଯେଉଁମାନେ ଭେଦଭାବ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ଯେପରିକି ଶରଣାର୍ଥୀ ଏବଂ ପ୍ରବାସୀ; ଆଦିବାସୀ; ସମଲିଙ୍ଗୀ, ବାଇସେକ୍ସୁଆଲ୍, ଟ୍ରାନ୍ସଜେଣ୍ଡର, ଇଣ୍ଟରସେକ୍ସ ବ୍ୟକ୍ତି; ଏବଂ ବନ୍ଦୀମାନେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପାଇଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁଠାରୁ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ କାରଣ ହେଉଛି ପୂର୍ବ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଉଦ୍ୟମ ।

ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାର ପଦ୍ଧତି ।

ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ଯେ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରାୟ ୨୦% ଆତ୍ମହତ୍ୟା କୀଟନାଶକ ଆତ୍ମ-ବିଷାକ୍ତ କାରଣରୁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ୱଳ୍ପ ଏବଂ ମଧ୍ୟମ ଆୟ ଦେଶରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳର କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଘଟିଥାଏ । ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ଅନ୍ୟ ସାଧାରଣ ପଦ୍ଧତିଗୁଡ଼ିକ ଫାଶୀ ଏବଂ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ।

ସାଧାରଣତଃ ବ୍ୟବହୃତ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପଦ୍ଧତି ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତିରୋଧ ରଣନୀତି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଯାହାକି ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ଯେପରିକି ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ପ୍ରବେଶ ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ।

ପ୍ରତିରୋଧ ଏବଂ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ।

ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ରୋକାଯାଇପାରିବ । ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଏବଂ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଉଦ୍ୟମକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ଜନସଂଖ୍ୟା, ଉପ-ଜନସଂଖ୍ୟା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ତରରେ ଅନେକ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇପାରେ । ଜୀବନ୍ତ ଜୀବନ, ଆତ୍ମହତ୍ୟା ରୋକିବା ପାଇଁ ବିଶ୍ୱ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସଂଘଠନର ଆଭିମୁଖ୍ୟ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରମୁଖ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ପ୍ରମାଣ-ଆଧାରିତ ହସ୍ତକ୍ଷେପକୁ ସୁପାରିଶ କରେ ।

ଗୁଡିଆଳୀ, କବିସୂର୍ଯ୍ୟନଗର, ଗଞ୍ଜାମ, +୯ କଲ୍ଲା ଉଚ୍ଚ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ, ଆଚରଣ ପଟ୍ଟଣା

ଆମେ କଣ ସତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ?

ଅନନ୍ତ କୁମାର

ଭାରତରେ ଆଜି ବି କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ ନାହିଁ ବେଳେ ବେଳେ ଅନୁଭବ ହୁଏ ଯେମିତି ଆମେ ଇଂରେଜ କବଳରେ ଅଛୁ, ଆଉ ତାଙ୍କ ଇସାରାରେ ନାରୁଛୁ ଏବେ ବି । ଏମିତି ଏ ଭାରତବର୍ଷ ରାଜନେତାଙ୍କ କବଳରେ ଚାଲିଛି ଏ ସମ୍ବିଧାନ ଆଉ ନିୟମ କାନୁନ ସବୁ ଯେପରି ସେହି ସମ୍ବିଧାନ ପୋଥିରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ହେଇ ରହିଯାଇଛି । ଏଠି ନେତାଙ୍କ ଇସାରାରେ ଏ ଆଇନ କାନୁନ ଚାଲିଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଏଠି ନିର୍ଯାତନାର ଶିକାର ହେଉଛି ନ୍ୟାୟ ନ ପାଇ ଯେମିତି ତା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟ ନାହିଁ, ତା'ର ବଞ୍ଚିବାର ଅଧିକାର ନାହିଁ, ଆଉ ଯଦି ବଡ଼ ବଡ଼ ନେତାଙ୍କ କଥା ଉଠେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏ ଆଇନ କାନୁନ ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଜି ବି ସାଧାରଣ ଲୋକଟିଏ ଥାନାକୁ ଯଦି ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଯାଉଛି ତାକୁ ଡର ଲାଗୁଛି, ଆଉ ଥାନାରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀ ଏମିତି ନିର୍ଯାତନା ଦେଉଛନ୍ତି ଲୋକ ମୋକଦ୍ଦମା କରିବା ଡରୁଛନ୍ତି । ଆଜି ଏମିତି ଏ ଥାନା କୋର୍ଟ କଚେରୀ ଚାଲିଛି । ଆପଣମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଭିତରେ ଭାରତୀୟ ପତାକା ସବୁ ମହାପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଫୋଟୋ ଲାଗିଛି ହେଲେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଟିକସରେ ଚାକିରି କରିଥିବା ବାବୁମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଅଲଗା, ସାଧାରଣ ଲୋକଟିଏ କେସ ଦେବାକୁ ଗଲେ ତା

ଆଗରୁ ଏହି ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜ ନେତା ଏବଂ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଫୋନ ସେ ଥାନାକୁ ଯାଇ ସାରିଥିବ ଆଉ ତା ପରେ ଯାହା ହେବ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ଏଠି ଅପରାଧୀକୁ ବାନ୍ଧିବାକୁ ହେଲେ ରାଜ ନେତାଙ୍କ ଅନୁମତି ପୋଲିସ୍ ବାବୁଙ୍କୁ ଦରକାର ପଡ଼ୁଛି ଯଦି ବି କେହି ସଜ୍ଜୋଟ ପୋଲିସ୍ ବାବୁ ଅପରାଧୀଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ତାହା ହେଲେ ୨ ଦିନ ଭିତରେ ଅନ୍ୟ ଯାଗାକୁ ବଦଳି କରି ଦିଆଯାଉଛି । ନ ହେଲେ ହତ୍ୟାର ଧମକ, ଏହା କଣ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଲେଖା ଅଛି ?

ଆମ ଦେଶର ଗଣମାଧ୍ୟମ ଆଉ ସାମ୍ବାଦିକ ପ୍ରାୟତଃ ସେମାନେ ନେତାଙ୍କ ଇସାରାରେ ଖବର ପ୍ରସାରଣ କରୁଛନ୍ତି ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କର ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅସୁବିଧା ଖବର ବହୁତ କମ ପ୍ରସାରଣ କରା ଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ନେତାଙ୍କ କଥା ଅଧିକ, ଯଦି କୌଣସି ଗଣ ମାଧ୍ୟମ ସଜ୍ଜୋଟ ଭାବେ ଖବର ପ୍ରସାରଣ କରୁଛି ତାହା ହେଲେ ତାକୁ ଦିନ ଦ୍ୱିପଦ୍ଧରେ ଆକ୍ରମଣ ସହ ହତ୍ୟା ବି କରା ଯାଉଛି । ଏହା କଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଧର୍ମ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ? ଆଜି ବି ସଂଧ୍ୟା ପରେ ଡର ଲାଗୁଛି ନାରୀମାନଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ କଣ ପାଇଁ ? ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜନେତାଙ୍କ ଝିଅ ବୋହୂ ରାତିରେ ବୁଲି ପାରିବେ ହେଲେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ବୁଲିବା ରାତିରେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ସାଧ୍ୟ କିନ୍ତୁ ରାଜନେତାଙ୍କ ଝିଅ ବୋହୂ ଏଠି ସୁରକ୍ଷିତ, କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣ ଝିଅ ବୋହୂ ସୁରକ୍ଷିତ ନୁହଁନ୍ତି । ଦିନରାତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନା ବାଲିକାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସାବାଲିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଧର୍ଷଣ ହେଉଛନ୍ତି କାହାକୁ କେତେ ନ୍ୟାୟ ମିଳୁଛି ? ଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ସରକାରୀ ଅଫିସରେମାନେ ସତରେ ନ୍ୟାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ନା ବରଂ କଥାକୁ ଚାପି ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି କାରଣ ଏ ଥାନା କୋର୍ଟ କଚେରୀ ରାଜ ନେତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁଠା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲିଛି । ଆଉ ଏ ପୋଲିସ୍ ପ୍ରଶାସନ ହାତ ବାନ୍ଧି ବସିଛି ଏମିତି ଚାଲିଛି ଏ ଶାସନ । ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି

କେମିତି ଇଂରେଜମାନେ ଆମକୁ ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି ସାଧାରଣ ଲୋକଟିଏ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ନୟାନ୍ତ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଯଦି ବଡ଼ ବଡ଼ ବାବୁଙ୍କ ନେତାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ଥିବ କେସ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ନ୍ୟାୟ ମିଳୁଛି ଏହା କଣ ସମ୍ଭିଧାନରେ ଲେଖା ଅଛି ? ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପତାକା ଛୁଇଁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅଫିସର କୁହନ୍ତି ଆମେ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଲଢ଼ିବୁ, ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଦିନ ରାତି କାମ କରିବୁ ଆଉ ଦେଶ ପାଇଁ କାମ କରିବୁ, ଏ ସବୁ ମିଛ ଶପଥ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ନେତାଙ୍କ ପାଇଁ କାମ କରୁଛନ୍ତି, ଏଇଟା କଣ ଆମ ସମ୍ଭିଧାନରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଶପଥ କରିବୁ ହେଲେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବୁ ନାହିଁ ? ତାହା ହେଲେ କେମିତି କହିବୁ ଆଜି ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି ଦେଶର ନ୍ୟାୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କେବେଠୁ ଖତ ଖାଇ ଗଲାଣି ଆଉ ମଣିଷ ପଣିଆବି ସବୁ ଏଠି ଜାଲିଆତି ସବୁ ଖାଲି ପ୍ରହସନ, ସବୁ ବେଳେ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ନେତା ଏବଂ ବଡ଼ ବଡ଼ ସରକାରୀ ଅଫିସର ମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ତଦନ୍ତ ଚାଲୁଅଛି ଆଇନ ତା ବାଟରେ ଯିବ । ଆଇନ କେଉଁ ବାଟରେ ଯାଉଛି ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଏଠି ଆଇନ ନେତାମାନଙ୍କ ବାଟରେ ଯାଉଛି ଏହା କଣ ଆମ ସମ୍ଭିଧାନରେ ଲେଖା ଅଛି ? କେବଳ ଏଠି ନେତାମାନଙ୍କ ମିଛ ଭାଷଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ୨୭ ସାଧାରଣତନ୍ତ୍ର ଦିବସ ଆଉ ୧୫ ଅଗଷ୍ଟରେ ଜାତୀୟ ପତାକା ତଳେ ଛିଡ଼ା ହେଇ । କେମିତି ଆମେ କହିବୁ ଆମେ ସ୍ୱାଧୀନ ବୋଲି, ସବୁ ମିଛ, ପ୍ରହସନ, ଆଜି ୭୪ ବର୍ଷ ପରେ ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଆମ ଭାରତର ଜନସାଧାରଣ ପରାଧୀନ ।

ତିହିତି, ଭଦ୍ରକ, ଯୋଗାଯୋଗ-୮୩୩୮୮୩୯୯
 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସମ୍ପାଦକ, ଜାତୀୟ କବି ଲେଖକ ସଂଗଠନ

ରହସ୍ୟମୟ ଇତିହାସ

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର
ଦ୍ୱିବେଦୀ

ସିନ୍ଧୁ ଘାଟି:- ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସିନ୍ଧୁ ଘାଟିର ସଭ୍ୟତା ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇସାରିଛି । କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅବଶେଷ ଆଜି ବି ଲୋକଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କରିଥାଏ । ଏହି ସଭ୍ୟତା କେମିତି ଶେଷ ହେଲା ? ତା'ର କାରଣ କଣ ଥିଲା ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଆଜିଯାଏ କାହାକୁ ମିଳିନାହିଁ ।

ରକ ପେଣ୍ଠ:- ଛତିଶଗଡ଼ ରାଜ୍ୟର ଚରମା ସ୍ଥାନରେ ୯ ହଜାର ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ରକ ପେଣ୍ଠ ମିଳିଛି । ଯେଉଁଥିରେ ଯୁ ଫ ଓ ଏବଂ ଏଲିୟାନର ଚିତ୍ର ଅଙ୍କିତ ଅଛି । ଏହି ରକରେ ଏଲିୟାନର ଚିତ୍ର କଣପାଇଁ ଅଛି ? ସତରେ କଣ ଏଲିୟାନ ଧରିତ୍ରୀ ପୃଷ୍ଠକୁ ଆସି ଥିଲେ ? ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ରହସ୍ୟାବୃତ୍ତ ହୋଇ ରହିଛି ।

ସୁନା ଭଣ୍ଡାର ଗୁମ୍ଫା- ବିହାର ପ୍ରଦେଶର ରାଜଗିର ସହରରେ ସୁନା ଭଣ୍ଡାରର ଗୁମ୍ଫା ଅବସ୍ଥିତ । ଶୁଣାଯାଏ ମହାରାଜା ବିମ୍ବିସାର ଏକ ଲକ୍ଷ ଟନ ସୁନା ଏହି ଗୁମ୍ଫାରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ସୁନା ଆଜିଯାଏ କାହାକୁ ମିଳିନାହିଁ । ଥରେ ଇଂରେଜମାନେ ବାରୁଦ ଲଗାଇ ଗୁମ୍ଫାକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ । ହେଲେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରୟାସ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା ।

ଅଶୋକଙ୍କ ନବରତ୍ନ:- ଲୋକକଥାରୁ ଶୁଣାଯାଏ ସମ୍ରାଟ ଅଶୋକ ୯

ଜଣ ବିଜ୍ଞ ଜନଙ୍କୁ ନେଇ ନବରତ୍ନ ସିକ୍ରେଟ ସୋସାଇଟି ଗଢ଼ି ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ରାଜକାର୍ଯ୍ୟ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ଚଳେଇବା ସକାଶେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାହା ସେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଏହି ୯ ଜଣ ବିଜ୍ଞ ଜନ କିଏ ଥିଲେ ତାହା ଆଜି ବି ରହସ୍ୟ ଘେରରେ ଅଛି ।

ଜୟଗଡ଼ କିଲ୍ଲା:- ରାଜସ୍ଥାନ ଜୟପୁରର ମହାରାଜା ଜୟ ସିଂହ ଜୟଗଡ଼ କିଲ୍ଲା ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ କିଲ୍ଲା ମଧ୍ୟରେ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କାର ଆଭୂଷଣ ଗଢ଼ିତ ଅଛି ବୋଲି ଶୁଣାଯାଏ । ଦେଶରେ ଆପାତକାଳୀନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ତତ୍କାଳୀନ ସରକାର ସେସବୁ ଆଭୂଷଣ ଖୋଜିବାରେ ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲା । ପରନ୍ତୁ ବହୁ ପ୍ରୟାସ ପରେ ମଧ୍ୟ କିଲ୍ଲାରୁ କିଛି ମିଳି ନଥିଲା ।

କୁଳଧରା ଗାଁ:- ରାଜସ୍ଥାନର ଜୈସେଲମର ଜିଲ୍ଲାରେ ଆଜିଠାରୁ ୨୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଗୋଟି ଗାଁ ଥିଲା କୁଳଧରା । ଏଠାକାର ଲୋକମାନେ ରାତାରାତି ଗାଁ ଖାଲି କରିଦେଲେ । ସେବେଠାରୁ ଗାଁଟି ଶୂନ୍ୟ ଗଲେ । ଏହି ଗାଁର ଲୋକମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ସେମାନେ ରାତାରାତି କଣାପାଇଁ ଚାଲିଗଲେ ? ଆଜିଯାଏ ରହସ୍ୟବୃତ୍ତ ।

ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ଜାନୀ:- ଗୁଜୁରାଟର ମେହସାଣା ଜିଲ୍ଲାରେ ୮୩ ବର୍ଷୀୟ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ଜାନୀ ରହନ୍ତି । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ଦୀର୍ଘ ୮୦ ବର୍ଷ ଯାଏ ସେ କିଛି ବି ଖାଇ ନାହାନ୍ତି । କେବଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରଶ୍ମି ଏବଂ ପବନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବିତ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କଥନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ଗବେଷଣା କରା ହେଲା । ସତକୁସତ ସେ ୮୦ ବର୍ଷ ଧରି କିଛି ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତି ବାହାରିଲା । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା ଏତେବର୍ଷ ଯାଏ କିଛି ଖିଆ ପିଆ ନ କରି କେମିତି ଜୀବିତ ଅଛନ୍ତି ତାହା ରହସ୍ୟ ଅଟେ ।

ମୀର ଉସମାନ ଖାଁଙ୍କ ଖଜଣା:- ହୈଦରାବାଦରେ ନିଜାମ ମୀର ଉସମାନ ଖାଁଙ୍କୁ

୧୯୩୭ ମସିହାରେ ଟାଇମ ମେଗାଜିନ ଦୁନିଆର ସବୁଠୁ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ବୋଲି ଘୋଷିତ କରିଥିଲା । ସେ ଅମାପ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ବିପୁଳ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର କୌଣସି ଖୋଜ ଖବର ମିଳି ନଥିଲା ।

୫୫୦ ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ମନ୍ତ୍ର:- ହିମାଚଳ ପ୍ରଦେଶର ଷ୍ଟ୍ରୀତି ଅଞ୍ଚଳରେ ୫୫୦ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ସଂଘା ତେନଜିନଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଅବସ୍ଥିତ । ସେବେଠାରୁ ଆଜିଯାଏ ତାଙ୍କ ନଖ ଏବଂ ତୁଳ ବଢି ଚାଲିଛି । ଏମିତି କଣପାଇଁ ହେଉଛି ଏଭଳି ରହସ୍ୟ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ବି ଖୋଜି ପାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ବିସି-୭୪, ସଲଟ ଲେକ, କଲକାତା- ୭୪

ମୋ-୯୬୮୧୩୭୩୫୧୨

Listen to Odia Podcast on <https://anchor.fm/aahwaan>

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ : ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୦୨୩

ଲେଖା ପଠାଇବାର ଶେଷ ତାରିଖ : ୩ ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୦୨୩

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଝାଡ଼ ଫାଇଲରେ ପଠାଇବେ । ହାତଲେଖା ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବନାହିଁ । ଜାଣିଛି ଟାଇପ୍ କରିବା ଭାରି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ସେତିକି ପରିମାଣର କଷ୍ଟ ମୋତେ ବି କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆପଣ ଗୋଟିଏ ଆଲେଖ୍ୟ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଏଠି ଶତାଧିକ ଆଲେଖ୍ୟ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି, ସବୁ ଗୁଡ଼ିକ ଟାଇପ୍ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ।

ଯଦି ଗଳ୍ପ ବା କାହାଣୀ କିମ୍ବା ପ୍ରବନ୍ଧ ପଠାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଖାଲି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ିବେ, କମା, ପୂର୍ଣ୍ଣଛେଦ, ଯୁକ୍ତାକ୍ଷର ଆଦି ବ୍ୟାକରଣ ତ୍ରୁଟି ପ୍ରତି ସାବଧାନ ରହି ଟାଇପ୍ କରିବେ । ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହୁଏ । ତେଣୁ ଯଦି ସମ୍ଭବ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଥିବା କେହି ଓଡ଼ିଆ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଲେଖାକୁ ସଠିକ ଭାବରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଅନ୍ତୁ ।

ଲେଖା ସହିତ ନିଜର ଗୋଟିଏ ପାସପୋର୍ଟ ଫଟୋ (ଯଦି ନାହିଁ, ତେବେ ଭଲ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସୁନ୍ଦର ଫଟୋଟିଏ) ସହିତ ନିଜର ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ ।

ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ଲେଖା ପଠାଇବା ବେଳେ ଲେଖାକୁ ଇମେଲ୍‌ର ସବଜେକ୍ଟ ଲାଇନ୍‌ରେ ଲେଖି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏଥିପ୍ରତି ସତର୍କ ରହିବେ । ଲେଖା ମେସେଜ୍ ବକ୍ସରେ ହିଁ ପଠାଇବେ ।

ଆମର ଲେଖା ସଂଗ୍ରହ ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଦୟାକରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବା ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପଠାନ୍ତୁ । ଯେକୌଣସି ବିଭାଗରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । କିଛି ବନ୍ଧୁ ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇ ଆମକୁ ଚିତ୍ରାରେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସେ ମଧ୍ୟରୁ ଚୟନ କରିବାକୁ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଛୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମ ଇମେଲ୍ ବକ୍ସ ଭର୍ତ୍ତି ହେଉଛି ଏବଂ ସମ୍ପାଦନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।

ଅନେକଥର ଅନୁରୋଧ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଯେଉଁ ଲେଖକ ଲେଖିକାମାନେ ନିଜର ଏକାଧିକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପ୍ରେରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଅବଗତି ନିମନ୍ତେ ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଉଚିତ୍ ମନେ କରୁଛି ଯେ ଯଦି କୌଣସି ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରୁ ବାରମ୍ବାର ଅନେକ ଲେଖା ଆମ ଇମେଲ୍‌କୁ ଆସେ, ତା ହେଲେ ଗୁଗୁଲ୍ ମେଲ୍ ବକ୍ସ ସେଇ ସବୁ ଲେଖାକୁ ସ୍ଥାମ୍ ବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଲେଖା ଭାବି ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଇନବକ୍ସରୁ ହଟେଇ ଦେଇପାରେ ଯାହା ଫଳରେ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଆଦୌ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ସର୍ବାଧିକ ଦୁଇଟି ଲେଖା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ ।

ଦ୍ୱାର୍ଦ୍ଦସଆପ୍‌ରେ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏହା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ହେବନାହିଁ । କେବଳ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ । ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଆଶ୍ରୁଏତ୍ ଆପ୍ ଡାଉନଲୋଡ୍ କରନ୍ତୁ ।

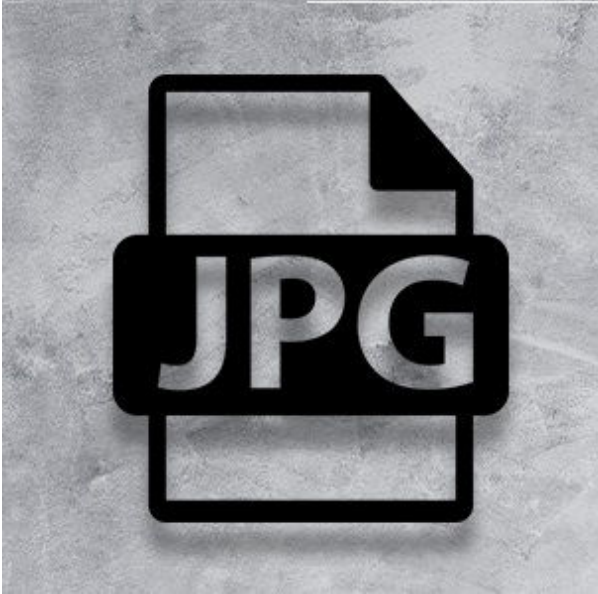
ପତ୍ରିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ଲେଖା ପଠାଉଥିବା ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟିକ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ
ବିନମ୍ର ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ଦୟାକରି ନିଜର ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାନ୍ତୁ ।

ଆପଣ ଚାହିଁଲେ **ଆକୃତି** / **ଶ୍ରୀଲିପି** / **ଅପ୍ରାନ୍ତ** / **ଗୁଗୁଲ୍ ଓଡ଼ିଆ** କିବୋର୍ଡ୍ ଦ୍ୱାରା
ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ ।

ସ୍କାନ ହୋଇଥିବା ଛବି ଏବଂ ଟାଇପ୍ ହୋଇଥିବା ପିଡ଼ିଏଫ୍
ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁଣିଥରେ ଟାଇପ୍ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଯାହା
ଫଳରେ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶନରେ ଅହେତୁକ ବିଳମ୍ବ ହେଉଛି ।
ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଟାଇପ୍ କରି ଇମେଲ୍
କିମ୍ବା Microsoft Word File ରେ ହିଁ ପଠାନ୍ତୁ ।

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପତ୍ରିକାର ଓଡ଼ିଆ ପୋଡ୍‌କାଷ୍ଟ୍ ସେବା ଏବେ ଉପଲବ୍ଧ । ଏଥିରେ ଆପଣ
ଆହ୍ୱାନରେ ପ୍ରକାଶିତ କଥାବସ୍ତୁ ସମେତ ଅନେକ ଉପାଦେୟ କଥା ଶୁଣିପାରିବେ ।

<https://anchor.fm/aahwaan>